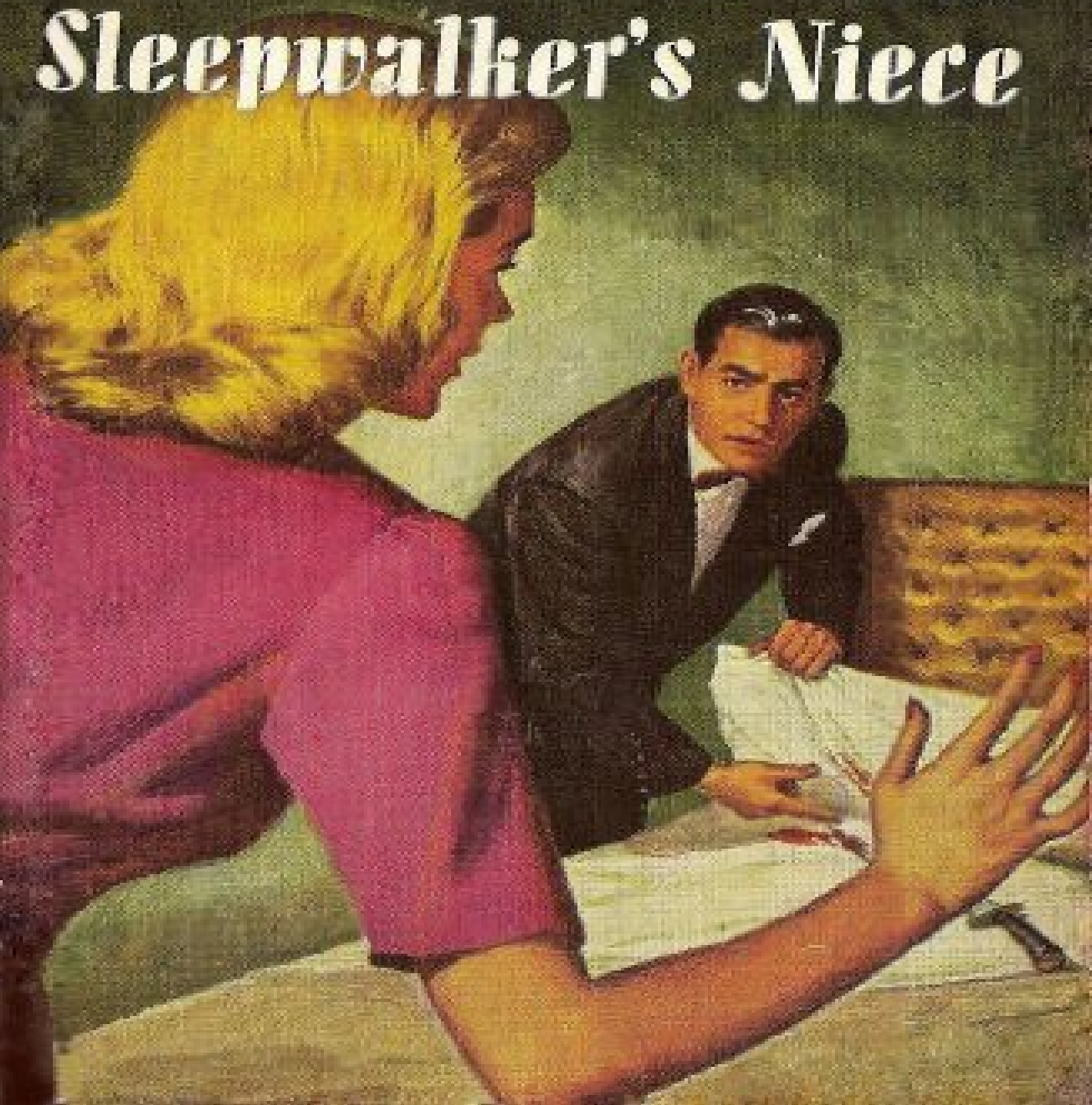

A PERRY MASON MYSTERY BY
Erle Stanley Gardner

The Case of the
Sleepwalker's Niece

Cháu Gái Người Mộng Du

Erle Stanley Gardner

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Về tác giả	
Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
[1]	
[2]	
[3]	
[4]	
[5]	
[6]	
[7]	
[8]	
[9]	
[10]	

Về tác giả

Tiểu Sử của Erle Stanley Gardner (1889 - 1970)

Erle Stanley Gardner sinh năm 1889 tại Malden, Massachusetts. Vì cha ông là một chuyên viên đào tạo vàng nên ông phải đi theo đến các vùng khắc nghiệt suốt từ Klondike đến California.

Là một gã con trai khỏe mạnh và hay gây gỗ, ông đã tự tham dự một số cuộc đấu quyền anh nhà nghề được nhiều giải thưởng cho đến khi ông bị kẹt trong một vụ đấu bất hợp pháp và bị đưa ra trước pháp lý. Kinh nghiệm liên quan đến luật pháp này đã thúc đẩy ông trở thành một luật sư và trong thời gian ngắn làm việc ngày đêm, ông đã được chấp nhận là thành viên của Tòa Án California khi ông vừa đúng 21 tuổi.

Nhưng những ước vọng phiêu lưu của Gardner đã không thích hợp với đời sống bận rộn của một luật sư Tòa Án. “Quá nhiều vụ án đến với tôi và tôi thấy mình chôn chân một chỗ” - ông nói - “Vì vậy bên cạnh đó, tôi viết văn”.

Năm đầu tiên ông kiếm được 974 đô la, năm thứ năm là 6.627 đô la.

Trước khi ý thức được rằng ông đã tiến tới vị trí phải lựa chọn giữa viết văn và Luật pháp, ông đã bỏ ngành luật pháp.

Trong năm 1932 Gardner kiếm được 20.525 đô la. Rồi sau chuyến đi Trung Quốc về, ông bắt đầu chăm chú viết nhiều hơn và kết quả là hai quyển sách đã được xuất bản vào năm đầu: VỤ ÁN CÔ GÁI HAY HỜN DỒI (The Case of the Sulky Girl) và VỤ ÁN MỔNG VUỐT BỌC NHUNG (The Case of the Vetvet Claws).

Ngày nay các tác phẩm của Gardner rất được ưa chuộng tại Hoa Kỳ. Tất cả các ấn bản tổng cộng lại trên một triệu cuốn hàng năm. Sách của ông được in ra mười thứ tiếng và hầu như đều được dịch ra chữ Braille dùng cho người mù.

Ông mất năm 1970.

Theo GUINNESS, quyển sách ghi các kỷ lục thế giới, Erle Stanley Gardner được ghi nhận là tác giả sách bán chạy nhất của mọi thời đại.

Erle Stanley Gardner có trên 150 tác phẩm trinh thám tin cậy, đáng giá và hợp thời đại.

Erle Stanley Gardner, người đã tạo nên nhân vật truyền kỳ Luật Sư Perry Mason, cô thư ký tinh ý Della Street và viên thám tử tài ba Paul Drake.

Erle Stanley Gardner, tác giả duy nhất có sách bán chạy hơn cả bốn tác giả nổi tiếng khác cộng lại gồm: Agathe Christie, Harold Robbins, Barbara Carland và Louis L'amour.

(Tuấn Anh)

Chương 1

Luật sư Perry Mason đi đi lại lại trong văn phòng, hai ngón tay cái móc vào nách áo ghi-lê, văng trán nhăn lại. Ông hỏi người phụ tá của mình:

- Jackson, anh bảo hai giờ phải không?
- Thưa vâng, tôi có dặn cô ta phải đúng giờ.

Mason xem đồng hồ và cắn nhần:

- Trễ mười lăm phút rồi.

Cô thư ký Della Street rời mắt khỏi cuốn sổ lớn, ngược nhìn lên hỏi:

- Sao ông không từ chối cho xong?

Mason đáp:

- Vì tôi muốn gặp cô ta. Nghề luật sư thường trải qua nhiều vụ giết người nhằm chán mới mong gặp được điều thú vị. Vụ án này rất bình thường. Tôi thấy cần quan tâm đến nó.

- Có thể có vụ giết người nhằm chán sao? - Jackson hỏi.

- Ấy là sau khi ta đã gặp quá nhiều vụ rồi. Những người chết luôn luôn là điều nhằm chán. Chính kẻ còn sống mới quan trọng.

Della Street nhìn Mason bằng đôi mắt náo nức và nhận xét:

- Nhưng đây không phải là một vụ giết người.

- Thế mà vẫn không kém phần lôi cuốn - Mason nói - Tôi không thích được gọi đến sau khi mọi dữ kiện đã được phơi bày trong suốt như pha lê. Tôi muốn đụng độ với những động cơ thúc đẩy lòng người và những mối hận thù. Giết người là đỉnh cao của hận thù cũng như hôn nhân là tột đỉnh của tình yêu. Dấu sao hận thù vận mạnh hơn tình yêu.

- Và thú vị hơn chứ? - Della hỏi, đôi mắt có vẻ chất vấn.

Không trả lời ngay, Mason tiếp tục đi đi lại lại trong phòng:

- Tất nhiên. - Ông nói bằng giọng đều đều như máy - Việc phải làm là ngăn chặn vụ giết người sắp xảy ra. Thế nhưng, con người thích tìm hiểu về pháp luật trong tôi không khỏi lấy làm thích thú và cho đó là một vụ án rất hay nếu kẻ mộng du giết người mà không hay biết việc mình làm. Thế nghĩa là không có ác ý, không có chủ mưu.

- Nhưng - Jackson nói - trong trường hợp đó, ông phải chứng minh cho tòa thấy được rằng thân chủ của ông không đóng kịch.

- Cô cháu gái không làm được điều đó hay sao? - Mason dừng lại, xoay chân ra và nhìn người phụ tá với vẻ thách thức - Chẳng lẽ cô ta không thể làm chứng rằng ông cậu bước đi trong giấc ngủ, vớ được một con dao phay và đem vào giường ngủ?

- Cô ta có thể làm chứng điều ấy. - Người phụ tá đáp.

- Vậy anh còn muốn gì thêm nữa?

- Rất có thể lời chứng của cô ta không đủ sức thuyết phục tòa.

- Tại sao không? Cô ta có cái gì không ổn.

- Cô ta trông hay lắm.

- Đẹp à?

- Một thân hình hấp dẫn. Cô ta có cách ăn mặc hơi hở hang.

- Bao nhiêu tuổi?

- Hăm ba, hăm bốn là cùng.

- Thiếu đứng đắn à?

- Có thể nói như thế.

Mason vung tay phác một cử chỉ gay cấn:

- Nếu một cô gái đẹp, hăm ba tuổi với thân hình tuyệt đẹp mà không thể vắt chéo chân trong khung nhân chứng và thuyết phục được tòa về bệnh mộng du của ông cậu mình thì tôi xin bỏ nghề.

Ông nhún vai như để kết thúc câu chuyện, quay sang Della Street nói:

- Văn phòng còn chuyện gì khác nữa không, Della?

- Một ông Johnson nào đó nhờ ông nhận cho vụ giết người liên quan đến Fletcher.

Luật sư lắc đầu:

- Hoàn toàn bó tay. Đó là một vụ giết người trắng trợn. Không thể bào chữa gì cho Fletcher.

- Ông Johnson bảo rằng may ra ông có thể viện dẫn luật bất thành văn, mất quân bình về cảm xúc, và...

- Vứt đi. Giả sử ta nói rằng vợ của Fletcher lăng nhăng với người đàn ông bị giết. Bản thân Fletcher cũng là một kẻ lăng nhăng. Tôi đã gặp anh ta trong các hộp đêm, cặp kè với mấy cô nàng bốc lửa, để đến năm sáu lần vào năm ngoái. Cái trò ấy chỉ tổ gây nên tình trạng cơm chẳng lành canh chẳng ngọt trong gia đình, để đưa đến việc ly dị và là cái cớ khốn kiếp để biện minh cho việc giết người. Còn gì nữa không?

- Còn. Một cô tên là Myrna Duchene nhờ ông lo cho cái gã đã đính hôn với cô ta và rồi ẵm hết số tiền dành dụm của cô ta trốn mất. Đó là một tên rất hào hoa phong nhã, chuyên lường gạt phụ nữ.

- Bao nhiêu? - Mason hỏi.

- Năm ngàn đô la.

- Cô ta phải gặp luật sư biện lý chứ đầu phải tôi.

Della nói:

- Luật sư quận [1] sẽ khởi tố hấn, nhưng làm như thế không lấy lại được tiền cho Duchene. Cô ta nghĩ rằng ông đủ khả năng để ép hấn.

- Cô bảo hấn đã trốn mất rồi mà.

- Trốn. Nhưng cô ta đã tìm ra chỗ ở của hấn. Hấn đang khoác cái tên George Pritchard, đăng ký tại khách sạn Palace, và...

- Cô ta là người ở đây chứ?

- Không. Nhà cô ta ở Reno thuộc tiểu bang Nevada. Cô ta theo dõi hấn tới đây.

Mason nheo mắt, vẻ tư lự:

- Della ạ, tôi sẽ không nhận của cô Duchene một đồng bạc nào, vì cô ta chỉ phải làm một việc mà thôi và có thể làm tốt hơn luật sư nhiều. Cô hãy nhấn lại với Duchene lời khuyên của tôi: Nếu hấn là tay lừa đảo, hấn sẽ dùng tiền của cô ta để giở trò và tìm miếng mồi lớn hơn nữa ở một phụ nữ giàu có khác. Hấn sẽ tung năm ngàn kia ra để may sắm và chải chuốt. Bảo Duchene hãy tiếp tục theo dõi, đúng lúc hấn vừa buông câu để nhử một bà lăm tiền lăm của nào đó thì ra mặt và gây sức ép với hấn thật mạnh.

- Thế là tổng tiền? - Della hỏi.

- Chắc chắn là tổng tiền.

- Chẳng may cô ta bị bắt về tội ấy?

- Tôi sẽ đứng ra bào chữa và không lấy của cô ta một xu nào. Trời đất ơi, thiên hạ nghĩ sao khi một phụ nữ ra tay tổng tiền một cách chính đáng vì cô ta là nạn nhân. Hãy nhấn cổ ta...

Chuông điện thoại reo vang. Della Street nhắc máy:

- Allô!

Cô bịt tay vào ống điện thoại và nói với Mason:

- Cô ta đang ở phòng ngoài.

- Bảo cô ta cứ chờ. Tôi bắt cô ta phải chờ năm phút vì lý do kỷ luật... Không, làm thế không được. Tôi muốn nói chuyện với cô ta. Mời cô ta vào. Cô Della cứ ở lại với tôi. Còn anh Jackson, anh tiếp tục lo phúc đáp vụ án ở công ty máy kéo.

Giọng Della lạnh như băng:

- Xin nói với cô Hammer rằng cô đã trễ hẹn mười tám phút nhưng có thể vào được.

Jackson kẹp một tập giấy màu vàng vào nách và nhẹ nhàng ra khỏi văn phòng. Một lát sau tại cửa chính của văn phòng xuất hiện một cô gái tóc vàng mặc y phục thể thao bó sát làm lộ rõ mọi đường nét của thân thể, tưởng như đó chỉ là một thứ áo tắm. Cô ta mỉm cười với Perry

Mason và nói rất nhanh, chữ nghĩa rối rắm lại với nhau:

- Ồ, em xin lỗi vì đã đến trễ.

Đôi mắt cô ta liếc từ Mason sang Della Street. Miệng vẫn cười nhưng đôi mắt ấy không cười nữa.

Perry Mason nói:

- Cô Street, thư ký của tôi. Đừng nhìn như thế. Không có lợi gì cho cô đâu. Cô Street sẽ ở lại đây để ghi chép. Cô không việc gì phải lo lắng. Cô muốn gặp tôi về chuyện ông cậu phải không?

Cô gái cười thành tiếng:

- Ông làm em hụt cả hơi, ông Mason.

- Tôi không muốn thế. Cô cần như vậy để có thể nói chuyện được. Nào ngồi xuống và bắt đầu đi.

Cô gái hơi nghiêng đầu, mắt lim dim quan sát một cách láu lỉnh:

- Ông thuộc cung sư tử.

- Sư tử?

- Phải, tuổi này sinh vào giữa 21 tháng 7 và 24 tháng 8, cầm tinh sư tử. Đây là cung hành xử, năng động, tàn bạo. Ông nằm dưới quyền điều mệnh của thái dương, ông có cốt cách vững tướng. Danh lộc phát mạnh trong lãnh vực nguy hiểm, nhưng ông dễ bị...

- Đẹp chuyện ấy đi - Mason cắt ngang - Tôi không muốn mất thì giờ nghe cô kể các khuyết điểm của tôi. Cô còn cả một buổi chiều ở đây.

- Nhưng đó không phải là khuyết điểm. Tuổi của ông rất tốt. Ông...

Mason gieo mình xuống chiếc ghế xoay:

- Tên cô là Edna Hammer phải không? Cô bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi... hai mươi ba.

- Hai mươi ba, hay có nghĩa là hai mươi lăm?

Cô gái nhú mày:

- Hai mươi tư, nếu ông muốn chính xác.

- Tốt lắm. Tôi muốn chính xác. Cô muốn gặp tôi về chuyện ông cậu của cô?

- Vâng.

- Tên ông ta?

- Peter B. Kent.

- Bao nhiêu tuổi?
- Năm mươi sáu.
- Cô sống cùng nhà với ông ta?
- Vâng.
- Cha mẹ cô mất cả rồi?
- Vâng. Mẹ của em là chị ông ấy.
- Hai cậu cháu sống với nhau được bao lâu rồi?
- Khoảng ba năm.
- Và cô lo lắng cho ông cậu của mình?
- Về bệnh mộng du của ông ấy, đúng như thế.

Mason lấy một điều thuốc từ chiếc hộp trên bàn và gõ gõ vào ngón tay cái. Ông ngược lên nhìn Edna Hammer:

- Cô hút thuốc không?
- Cô gái lắc đầu. Mason quệt diêm vào mặt dưới bàn giấy và nói:
- Hãy kể cho tôi nghe về ông cậu của cô.
 - Em không biết bắt đầu từ đâu.
 - Cứ bắt đầu từ khởi điểm. Chứng mộng du khởi phát từ bao giờ?
 - Hơn một năm trước.
 - Ở đâu?
 - Chicago.

- Có chuyện gì xảy ra không?

Cô gái ngúng nguẩy:

- Ông bắt em chạy mỗi cả chân. Em muốn được tự mình kể chuyện cơ.
- Vậy thì tiếp tục đi.

Cô gái vuốt nếp áo ở đầu gối:

- Ông cậu em là người quảng đại nhưng vị kỷ.
- Cô nói tiếp đi. Tôi chưa hiểu ra.
- Em định nói về bà vợ.

- Ông ta có gia đình sao?
- Có. Bà vợ ấy đúng là một con cọp cái.
- Có chung sống với ông ta?
- Không. Trước bà ta định ly dị, nhưng nay đã đổi ý.
- Bà ta hiện đang ở Santa Barbara. Sau khi biết cậu em bị bệnh mộng du, bà ta đòi ly dị, viện cớ rằng cậu Peter nhằm giết bà ta. Nay bà ta sắp xin bãi nại việc ly dị.
- Bằng cách nào?
- Em không biết. Bà ta khéo lắm, một kẻ chuyên săn tiền cấp dưỡng.
- Rõ ràng là cô không ưa bà ta.
- Em thù bà ta! Em ghét kiểu sống của bà ta.
- Do đâu mà cô biết bà ta là kẻ chuyên săn tiền cấp dưỡng...
- Quá khứ của bà ta chứng tỏ điều ấy. Trước kia bà ta lấy một người tên là Sully và bòn rút ông này hết cả máu tủy. Khi ông ta không còn đủ khả năng cấp dưỡng và chi phí cho công việc làm ăn, bà ta hăm dọa sẽ đưa ông ta vào tù. Nghe thấy thế, những người ký thác tiền cho ông ta đâm hoảng. Ngân hàng liền đòi nợ.

Mason hỏi:

- Ý cô muốn nói rằng bà ta cố ý giết chết con gà đẻ trứng vàng hay sao?
- Không phải cố ý đâu. Chắc ông dư biết tâm lý một số phụ nữ. Họ cho đó là tội ác khi người đàn ông hết yêu họ và đòi luật pháp phải trừng trị.
- Chuyện gì xảy ra sau khi ông Sully vỡ nợ?
- Ông ta tự tử. Bà ta bèn cưới cậu Peteh và rồi đòi ly dị.
- Tiền cấp dưỡng?
- Một ngàn rưỡi đô la một tháng.
- Cậu của cô giàu lắm phải không?
- Vâng.
- Hai người chung sống được bao lâu?
- Chưa đầy một năm.
- Thế mà tòa án chấp thuận cho bà ta một ngàn rưỡi mỗi tháng?
- Vâng. Bà ta biết cách xoay sở. Bà ta đóng tường, làm ra mặt này mặt nọ. Quan tòa tỏ ra rất dễ dàng, rộng rãi với tiền bạc của ông chồng.

- Tên riêng của bà ta là gì?

- Doris.

- Có thật là ông cậu của cô nhằm giết bà ta không?

- Chắc chắn là không. Hôm ấy cậu em mộng du. Ông đến bên tủ đựng bát đĩa lấy một con dao phay. Bà ta chạy vội về phòng ngủ, khóa chặt cửa, và gọi điện cho cảnh sát. Cảnh sát bắt gặp cậu Peter mặc đồ ngủ đứng trước phòng ngủ loay hoay xoay nắm đấm cửa, tay còn cầm một con dao phay lớn.

Mason nhịp nhịp các ngón tay trên cạnh bàn làm phát ra những tiếng trống gỗ nho nhỏ. Ông nói với vẻ tự lự:

- Nếu lật hết các lá bài trên bàn ta thấy dường như ông cậu của cô cố sức giết vợ, nhưng bà ta đã kịp khóa chặt cửa và gọi cảnh sát; ông ta khai rằng mình mộng du nhưng tòa không tin.

Edna Hammer hất cằm lên và bướng bỉnh nói:

- Được rồi, thế thì sao?

- Không có gì hết. Chuyện gì xảy ra sau lần mộng du ấy?

- Bác sĩ của cậu Peter khuyên nên thay đổi hoàn toàn. Thế là cậu em phó mặc hết mọi công chuyện cho người cộng sự và trở về California đây. Tại California ông luôn luôn được chứng nhận cư trú hợp pháp.

- Và tiếp tục mộng du?

- Vâng. Em rất lo, nên để ý theo dõi luôn, nhất là vào những đêm trăng sáng. Ông biết đấy, bệnh mộng du có liên hệ mật thiết với ánh trăng. Những lúc trăng rằm người mộng du trở nên năng động hơn?

- Chắc cô có đọc sách về vấn đề này?

- Vâng.

- Cô đã đọc những gì?

- Một cuốn sách của bác sĩ Sadger nhan đề là “Mộng du và Nguyệt du”. Bác sĩ này người Đức. Em đọc bản dịch.

- Khi nào?

- Em có cuốn sách đó và đọc thường xuyên.

Mason nói:

- Tôi đoán có lẽ ông cậu của cô không hề biết mình lại bị mộng du.

- Đúng vậy. Em đã khóa chặt cửa nhưng ông vẫn lọt ra ngoài được. Sáng hôm sau em lên vào phòng ông để xem ông có được bình an không. Em nhìn thấy chuôi dao lộ ra dưới gối. Em lấy con dao đi và không hề nói với ông.

- Khi cô vào phòng thì khóa cửa đã bị mở?

- Ô, sao ạ? Chưa bao giờ em nghĩ đến điều đó nhưng ắt phải là như thế, bởi vì em chỉ việc bước thẳng vào phòng. Em biết lúc ấy cậu em đang ở trong phòng tắm.

- Cô hãy nói tiếp từ chỗ đó.

- Cậu Peter sắp đến gặp ông.

Mason hỏi:

- Cô đã sắp xếp chuyện ấy phải không?

- Vâng. Ban đầu em muốn nhờ ông tìm cách chữa trị cho cậu em nhưng không để lộ cho ông ấy biết. Thế rồi ngày hôm nay nhân lúc ăn trưa em sắp xếp các thứ để cậu em đến gặp ông. Nội chiều nay thế nào cậu em cũng đến. Ông biết không, ông ấy muốn cưới vợ và...

- Muốn cưới vợ ư! - Mason kêu lên.

- Vâng, một cô điều dưỡng tên là Lucille Mays. Em mến cô ấy lắm. Cô ấy rất hiểu những tính khí bất thường của cậu em.

- Cô ấy bao nhiêu tuổi?

- Ba mươi tư, ba mươi lăm gì đó.

- Làm sao cô ấy biết chắc được đây không phải là một kẻ chuyên săn tiền cấp dưỡng?

- Bởi vì cô ấy sẽ cưới cậu Peter sau khi đã ký một bản cam đoan không đòi tiền cấp dưỡng và chi phí trả cho luật sư, cũng như không đòi quyền thừa kế tài sản của cậu em. Cô ấy hỏi rằng nếu cậu em muốn lập chúc thư để lại cho cô ấy chút gì thì tùy ý ông, và ông định cho cô bao nhiêu cũng được, thế thôi.

Mason chậm rãi nói:

- Bản cam đoan khoáng đạt quá, có lẽ đi ngược với thói thường. Người ta có thể thỏa thuận nữa về tài sản. Cô có chắc được rằng sau đám cưới cô điều dưỡng kia vẫn giữ được tấm lòng lúc ban đầu?

- Chắc chắn. Ông có thể tin tưởng cố ấy, một con người cao thượng. Cô ấy cũng có chút ít tài sản riêng đủ sống được. Cô ấy bảo: nếu có gì xảy ra và nếu chuyện của hai người tan vỡ, cô ấy sẽ lui về cảnh đời hiện tại.

- Nếu thế, tại sao ông cậu của cô không cưới cô ấy đi? Nếu cô ấy là con người như vậy, và nếu ông cậu của cô biết người, hẳn ông sẽ tạo mọi điều kiện cho cô ấy.

Cô gái mỉm cười:

- Cậu em sẽ chuyển một phần tài sản cho cô ấy khi đã ký kết xong các điều thỏa thuận. Ông muốn Lucille Mays hiểu rằng cô ấy đang ký kết để hủy bỏ quyền lợi của mình, nhưng thật ra ông chỉ muốn cô ấy thực hiện một nghĩa cử nào đó thôi.

- Ông ta còn lần lữa vì nỗi gì? Sao chưa cưới cô ấy đi?

- A - Cô gái xoay người vì bối rối trước cái nhìn của Mason - Doris không bằng lòng.

- Vì lý do gì?

- Bà ta định gây rắc rối. Ông biết đấy, không phải cứ ly dị là xong; bà ta sẽ nói rằng cậu Peter nói dối bà ta về mức tài sản của ông và nhiều thứ khác nữa. Sau đó bà ta có thể sẽ tuyên bố rằng cậu em có bệnh tâm thần, có nguy cơ phạm tội hình sự và sẽ giết người nếu không được đưa vào dưỡng trí viện, ông biết đấy, bà ta muốn được đặt làm người trông coi tài sản của cậu em.

- Và đó chính là điều đang làm cậu của cô lo lắng?

- Một phần nào thôi. Cậu em còn vướng mắc lắm chuyện khác nữa. Chính cậu ấy sẽ kể với ông sau. Em mong ông hứa sẽ lo cho cậu em được chữa trị...

Chuông điện thoại reo liên tục. Della Street nhắc máy lắng nghe, rồi lấy tay bịt ống máy và nói:

- Ông ấy đang ở phòng ngoài.

- Ông cậu phải không?

- Vâng, ông Peter B. Kent.

Edna Hammer đứng phắt dậy:

- Ông ấy không biết em đến đây đâu. Sau này nếu ông có gặp lại em, xin cứ giả như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.

- Cô ngồi xuống đi - Mason nói - Ông cậu của cô có thể chờ một lát. Cô có thể...

- Không, không! Cậu ấy không chờ đâu. Ông chưa hiểu cậu ấy. Chính mắt ông sẽ thấy.

- Khoan đã. Trong nhà cô có người nào mà có thể ông cậu của cô muốn giết không?

Đôi mắt cô gái bỗng lộ vẻ tuyệt vọng:

- Có, em đoán là có... Ôi, em không biết! Xin đừng hỏi!

Cô ta bước như chạy ra phía cửa. Della Street bỏ điện thoại, nhìn lên và nói bằng giọng rất thản nhiên:

- Ông Kent cứ xấn vào, đi băng qua cô nhân viên phụ trách điện thoại và đang tiến vào đây.

Edna Hammer đóng sầm cánh cửa thông ra hành lang. Cánh cửa chính của văn phòng luật sư bật mở cho thấy một người đàn ông cao gầy đang đứng đó. Một phụ nữ trẻ dáng điệu phản đối đang nín áo khoác của ông ta và nói như hét lên:

- Ông không được vào! Ông không được vào! Không được vào!

Mason ra dấu bảo cô ta bình tĩnh:

- Không sao đâu, cô Smith. Cứ để cho ông Kent vào.

Cô gái buông tay ra. Người đàn ông cao gầy bước vào gập đầu chào Mason, phớt lờ Della Street, rồi gieo mình xuống ghế.

Chương 2

Ông Peter Kent nói rất nhanh, giọng hồi hộp:

- Tôi xin lỗi vì đã vào đây một cách đường đột như thế. Đầu óc tôi đang căng ra, tôi không chờ được. Tôi cần gì là phải có ngay. Nếu có thiệt hại gì, tôi xin bồi thường. Bỗng dưng tôi có linh cảm rằng cần phải đến gặp ông. Linh cảm ấy đến đang khi tôi ăn trưa với đứa cháu gái. Con bé ấy là nhà chiêm tinh, nó thuộc lòng tướng số của tôi. Nó có thể nói vanh vách mọi điều về các cung sao chiếu mệnh cho tôi. Tôi chẳng tin một lời nào.

- Ông không tin?

- Không, tất nhiên là không. Nhưng tôi không thể tổng khứ cái mớ bong bóng quái ác đó ra khỏi đầu óc. Ông dư hiểu điều ấy. Tựa như ông đang bước trên lề đường bỗng chợt thấy một cái thang phía trên đầu. Nếu ông không tiếp tục bước đi bên dưới cái thang ấy, ông sẽ tự trách mình là hèn nhát. Nhưng nếu ông bước đi, ông sẽ bắt đầu lo lắng, biết đâu làm như thế sẽ gặp điều xui xẻo. Điều ấy bám chặt vào đầu óc ông. Ông miên man suy nghĩ về nó.

Mason nhoẻn miệng cười:

- Bước dưới thang chẳng làm tôi ngại ngùng gì cả. Tôi...

Kent nói dồn dập:

- Cháu gái tôi bảo rằng cung tử vi mách cho biết tôi phải đi vấn kế một luật sư có tên họ ghép bằng năm chữ cái. Tôi bảo chuyện ấy thật là vô lý. Thế rồi chẳng hiểu vì sao tôi bắt đầu nghĩ đến tên của các luật sư được ghép bằng năm chữ cái. Con bé tra cứu thêm mấy cung sao nữa, rồi bảo rằng tên ông luật sư ấy có liên quan đến đất cát; nó còn hỏi tôi có biết ông nào tên là S-T-O-N-E không [2]. Tôi không biết, nhưng chợt nhớ ra tên của ông [3]. Tôi nói với nó; nó mừng rơn lên và báo đích thị là ông. Toàn chuyện vớ vẩn chẳng ra nghĩa lý gì! Nhưng rồi tôi cũng có mặt ở đây.

Mason liếc nhìn cô thư ký và hỏi:

- Ông gặp rắc rối gì vậy?

- Vợ tôi đâm đơn xin ly dị ở Santa Barbara. Nay bà ta đổi ý, xin bãi nại vụ ly dị và bảo tôi điên.

- Vụ xét xử ly dị này tiến hành được bao lâu rồi?

- Đã có quyết định tạm thời.

- Theo luật của tiểu bang này, một khi đã có quyết định tạm thời thì vụ án không thể hủy bỏ được nữa.

- Thế thì chứng tỏ ông không hiểu Doris. - Kent vừa nói vừa vắn vẹo các ngón tay dài một cách bồn chồn - những nhờ luật pháp thích mua vui cho các nữ cử tri. Doris luôn lách được là nhờ những khoản luật ấy. Đối với bà ta, hôn nhân là một chuyến buôn lậu mà các mảnh khoe bà ta đều rành rọt. Có luật mới quy định rằng tòa án không được tuyên phán quyết định tối hậu nếu hai bên đương sự giải hòa được với nhau. Nay mai Doris sẽ nộp bản chứng nhận rằng vợ chồng chúng tôi đã giải hòa.

- Có giải hòa thật chứ?

- Không, nhưng bà ta cứ nói rằng có. Bà ta viết cho tôi một lá thư suốt suốt. Tôi ráng trả lời một cách lịch sự, và lá thư lịch sự ấy trở thành bằng chứng trong tay bà ta. Còn hơn thế nữa, bà ta còn gióng lên đủ thứ chuyện rằng tôi lừa đảo này nọ. Tôi chẳng biết đó là những chuyện gì. Bà ta xin ly dị chủ yếu vì một việc xảy ra ở Chicago. Sau khi chúng tôi dọn về California lại có thêm mấy chuyện không hay nữa: bà ta liền gom cả vào cho thêm phần ầm ỹ.

- Bà ta xin ly dị ở California?

- Phải, tại thành phố Santa Barbara.

- Bà ta sống ở đó được bao lâu rồi?

- Khi rời khỏi Chicago, tôi có hai tài sản ở California; một ở Hollywood là nơi tôi đang sống, một ở Santa Barbara. Bà ta sống với tôi mấy hôm ở Hollywood rồi chạy sang Santa Barbara mà xin ly dị.

- Chứng nhận cư trú hợp pháp của ông ở đâu? - Mason hỏi.

- Ở Santa Barbara. Các nguồn tài lợi lớn của tôi nằm ở Chicago nên tôi hay lưu lại đấy, nhưng tôi đầu phiếu và giữ chứng quyền cư trú ở California. Doris xin ly dị viện lẽ rằng không có tiền, mặc dù bà ta đã bòn rút được cả mớ nhờ mấy cuộc hôn nhân trước. Hồi ấy bà ta xin được tòa cho lãnh tiền cấp dưỡng tạm thời và chi phí trả cho luật sư. Sau đó ly dị hẳn và hưởng cấp dưỡng suốt đời. Hằng tháng bà ta nhặt một ngàn rưởi đô la, tha hồ mà vung vãi. Nay nghe tin tôi sắp cưới vợ khác, bà ta tưởng tôi sẽ chịu chi khá tiền để được tự do.

- Còn gì nữa không?

- Tôi đang yêu.

Mason nói:

- Một ngàn rưởi đô-la mỗi tháng sẽ là phương thuốc hiệu nghiệm.

Kent nín thinh.

- Còn rắc rối gì khác không? - Mason hỏi như bác sĩ chẩn bệnh.

- Còn nhiều. Người cộng sự với tôi chẳng hạn.

- Ai vậy?

- Frank B. Maddox.

- Người này thế nào?

- Chúng tôi hợp tác với nhau trong một chuyện làm ăn ở Chicago. Tôi phải bỏ đi bất ngờ.

- Tại sao?

- Vì lý do riêng, trong đó có vấn đề sức khỏe của tôi. Tôi muốn thay đổi không khí.

- Có chuyện gì với người cộng sự của ông?

Bỗng nhiên Kent có vẻ hoang mang. Các bắp thịt trên mặt co giật, châu tay run lẩy bẩy. Ông đưa bàn tay run rẩy lên khuôn mặt bối rối, hít một hơi sâu, sau đó trấn tĩnh lại được và nói:

- Không sao đâu, mỗi khi xúc động tôi lại bị co giật đôi chút.

Đôi mắt của Mason nhìn- Kent dăm dăm, soi mói dò xét:

- Ông đang nói về người cộng sự.

Kent cố gắng tự chủ:

- Vâng.

- Ông ta thế nào?

- Tôi đã phát hiện ra Frank B. Maddox, một nhà phát minh điên điên khùng khùng và nghèo rớt mùng tơi trong cái buồng chứa xăng dầu cón con của một căn nhà ọp ẹp thuộc một quận lỵ rẻ tiền nhất ở Chicago. Ông ta có một dụng cụ xoay van mà ông ta bảo rằng có thể đem bán cho các cơ sở sửa chữa xe hơi. Chưa có bằng phát minh. Cái mẫu máy hiện có thì được làm bằng tay, giá thành quá cao. Tôi liền hỗ trợ cho ông ta và lập ra Công ty Chế tạo Maddox. Tôi chỉ đứng làm người cộng sự thầm lặng trong công ty này. Công việc xem ra có chiều hướng sẽ trúng lớn, bỗng nhiên bác sĩ bảo tôi phải đi. Thỉnh thoảng Maddox gửi thư báo cáo cho tôi biết về tình hình công ty, lời lẽ hết sức thân tình. Gần đây ông ta gửi thư nhắc có chuyện cần bàn với tôi và xin tới đây để gặp nhau. Tôi bảo ông ta cứ đến. Ông ta đem theo một người tên là Duncan và giới thiệu là bạn. Nay mới vỡ lẽ ra lão già cổ hủ, bụng bự, lông mày chổi xể ải là một luật sư. Lão ta tuyên bố rằng Maddox có quyền đòi tôi trả tiền hợp tác làm ăn. Lão còn kết tội tôi đã viết thư cho người có bằng sáng chế một chiếc máy xoay van khác, nội dung thư nói rằng quyền lợi của chúng tôi không đụng chạm đến quyền lợi của họ. Khi viết thư như thế, tôi đã làm giảm giá trị bằng sáng chế của công ty Maddox, vốn đáng giá một triệu đô-la.

- Nói cách khác - Mason nhận xét - người cộng sự của ông muốn làm ăn thật vì thấy có lời trước mắt, có đúng không?

- Không những muốn làm ăn - Kent thốt lên - mà còn muốn thỏa thuận để hút máu tôi. Chưa từng thấy cái gì khốn nạn hơn! Điều càng làm tôi điên lên là con rắn quỷ quyết ấy đến đây dưới danh nghĩa của một cuộc thăm viếng thân tình. Mà tôi thì đã giúp hắn bao nhiêu thứ! - Kent đứng phắt lên và hậm hực đi đi lại lại - Đừng bao giờ thấy tiền mà ham; nó làm cho ta mất niềm tin vào bản chất con người. Thiên hạ bám vào tiền như đĩa bám thân tàu. Ta không dám xem mặt mà bắt hình dong, không dám tin một ai, và bất tín càng sinh bất tía.

Mason cắt ngang:

- Cụ thể, ông muốn tôi làm gì cho ông?

Kent bước về phía bàn giấy:

- Tôi xin phớt lờ mọi chuyện rắc rối cho ông. Nhờ ông đến nhà tôi tổng khứ giùm tên Maddox cùng với lão luật sư bụng phệ của hắn, sau đó chạy sang Santa Barbara mua đứt bà vợ cũ cho tôi.

- Ông định bao giờ cưới vợ mới? - Mason hỏi.

- Càng sớm càng tốt.
- Tôi sẽ thỏa thuận với vợ ông tới mức nào?
- Trả cho bà ta bảy mươi lăm ngàn đô-la tiền mặt.
- Chưa kể tiền cấp dưỡng một ngàn rưỡi mỗi tháng?
- Không, coi như trang trải hết.
- Nếu bà ta không đồng ý?
- Thì đành phải đương đầu... Bà ta sẽ rêu rao rằng tôi điên.
- Do đầu mà ông nghĩ thế?
- Hồi còn ở Chicago tôi bị bệnh mộng du.
- Như thế đầu phải là điên.
- Trong lúc mộng du, tôi vớ một con dao xẻ thịt và cố xông vào phòng ngủ của bà ta.
- Chuyện xảy ra cách đây bao lâu?
- Hơn một năm.
- Nay ông chữa dứt bệnh chưa?
- Hoàn toàn bình phục, ngoại trừ chứng co giật quái quỷ này và những cơn xúc động mạnh.

Tôi sẽ có mặt tại nhà ông vào lúc nào?

- Tám giờ tối nay ông nhớ đem theo một bác sĩ để làm chứng cho rằng tôi không bị điên. Đứa cháu gái của tôi cho biết đây là nước cờ rất tốt, dựa theo sự tiên tri của các vì sao.

Mason chậm rãi gật đầu:

- Cháu gái của ông dường như gây được nhiều ảnh hưởng nhờ các vì sao.
- Nó chỉ giải đoán mà thôi. Con bé thông minh lắm.
- Ông còn người bà con nào nữa không?
- Còn, một người em cùng cha khác mẹ, tên là Philip Rease đang ở với tôi. Tôi muốn để lại toàn bộ tài sản cho hắn.
- Còn cô cháu gái thì sao?
- Nó không cần đến tôi vì có chồng sắp cưới rất giàu. Chính anh này gợi ý cho tôi làm tờ chúc thư mới. Ông biết, Edna được nuông chiều hơi quá đáng. Harris - anh chồng sắp cưới của nó ấy mà - cho rằng cuộc sống hôn nhân của hai đứa nó sẽ dễ dàng có hạnh phúc hơn nếu anh ta chủ động hết về mặt vật chất.
- Giả như chuyện của hai cô cậu không thành?

- Thì tôi viết tờ chúc thư khác.

- E rằng có thể quá trễ. - Mason góp ý.

Kent nhú mào:

- Ồ, tôi hiểu ý ông. Tôi cũng đã nghĩ đến điều ấy. Tôi có thể làm chúc thư gửi tài sản vào tờ chúc thư được không?

- Được, có thể làm như vậy.

- Thế thì ta tiến hành. Tôi dành hai mươi lăm ngàn đô-la cho cô Helen Warrington thư ký của tôi. Cô ấy luôn trung thành với tôi, thành thử tôi không muốn cô ấy phải vất vả làm lụng sau khi tôi không còn nữa. Và rồi ta lập một tờ chúc thư, số lợi tức hoàn toàn thuộc về người em cùng cha khác mẹ của tôi bao lâu Edna còn là vợ chồng với Gerald Harris. Nếu có lý do, Edna sẽ được chia hưởng lợi lúc.

- Người em của ông có biết ông định để lại tài sản cho mình không?

- Có biết.

- Nếu ông đổi ý, đưa tài sản vào tờ chúc thư, e rằng anh ta sẽ thất vọng.

- Ồ, không. Tôi chỉ cho hắn hưởng lợi tức mà thôi - Kent nói nhanh - Hắn giữ vốn đầu tư không ổn đâu.

- Sao vậy? Anh ta rượu chè be bét à?

- Không, không phải thế. Hắn là người hơi đặc biệt.

- Về mặt tinh thần?

- Phải. Đó là con người hay lo xa, lúc nào cũng thắc mắc về sức khỏe của mình. Một vị bác sĩ cho tôi biết hắn mắc chứng nghi bệnh [4].

Mason hỏi:

- Trước kia anh ta có tài sản gì riêng không?

Kent gật đầu:

- Có. Sau mấy chuyến vấp vấp về tiền bạc hắn đâm ra cay cú. Kinh doanh thì thất bại, hắn sinh thói ghen tị với sự thành công của kẻ khác.

Mason mỉm cười:

- Nhưng không ghen tị với ông chứ?

- Rất dữ. - Kent đáp.

- Mặc dù sắp được hưởng lợi nhờ chúc thư của ông?

- Ông không biết hắn đâu - Kent mỉm cười - Tính khi hắn rất lạ đời.

Mason mân mê cây bút chì và nhìn Kent với vẻ tự lự:

- Người vợ tương lai của ông thế nào?

- Cô ấy sẽ không được một xu nào. Tôi nhờ ông thảo cho một bản cam kết theo hướng đó, một bản cho cô ta ký trước khi cưới tôi và một bản ký sau này. Chỉ bằng cách đó mới biết chắc được rằng cô ấy bằng lòng lấy tôi không, phải vì tiền. Thật ra chính cô ấy đề nghị, như vậy. Cô ấy bảo sẽ đồng ý cưới tôi chỉ khi nào tôi sắp xếp cách nào đó để cô ấy không được hưởng một đồng xu nào trong tài sản của tôi, dù đó là tiền cấp dưỡng hay tiền thừa kế sau khi tôi chết.

Mason trợn mắt lên. Kent bật cười:

- Nói nhỏ với ông, ông luật sư ạ, giữa ông và tôi thôi: sau khi cô ấy ký các bản cam đoan không hưởng tiền của tôi theo pháp lý, tôi sẽ thu xếp tặng cô ấy một số tiền kha khá.

- Tôi hiểu. Nay trở lại vấn đề viết chúc thư mở tờ rớt. Theo đó Edna sẽ được hưởng một số lợi tức nếu cô ấy ly dị Harris. Đó chính là điều mà Harris muốn tránh.

- Tôi hiểu ý ông - Kent nói - Chắc tôi còn phải bàn lại với Harris. Thú thật với ông, Edna là cả một vấn đề. Con bé đến chết ngạt được vì bọn đào mỏ, nhưng hễ bọn chúng lộ mặt ra là tôi đuổi ngay. Thế rồi Harris xuất hiện, ngay từ đầu anh ta cho tôi biết thế đứng của mình... Tối nay ông sẽ gặp anh ta. Ông luật sư này, cái vụ chúc thư cứ để khoan một vài hôm cũng được, xin ông giúp ngay cho mấy bản cam đoan về tài sản để vợ tương lai của tôi ký tên, tối nay ông nhớ mang theo luôn. Nói cách khác, chàng qua đó chỉ là một biện pháp thăm dò. Nếu cô ấy sẵn lòng từ khước quyền thừa kế tài sản của tôi thì ắt tôi biết cô ấy lấy tôi vì tình.

- Tôi hiểu.

- Mấy bản cam đoan ấy, tối nay ông có thể lo xong không?

- Được.

Kent rút trong túi áo ra một tập ngân phiếu và viết nhanh, nét chữ cũng hoang mang như tính khí của ông ta.

- Ông thẩm mực giùm. Đây là tiền trả trước.

Không nói thêm một lời nào nữa, ông ta quay gót đi ra khỏi văn phòng.

Perry Mason nhăn mặt nói với Della Street:

- Đó, thù lao cho tôi vì đã cố xử sự theo đúng lương tâm và ra sức ngăn ngừa một vụ giết người. Tôi vốn không ưa các vụ kiện ly dị và chúa ghét việc tranh tụng với mấy gã luật sư chuyên lo những chuyện vặt vãnh, lại còn mấy bản cam đoan khốn kiếp về tài với sản!

Cô thư ký đưa bàn tay khéo léo, điềm tĩnh nhặt tờ ngân phiếu:

- Năm ngàn đô-la trả trước cho luật sư. Không phải cỏ rác đâu nhé!

Mason nhoẻn miệng cười:

- Một điều đáng nói về Kent: ông ta là người lịch thiệp và sáng suốt. Xin cô đem tờ ngân phiếu ấy ra ngân hàng ngay, kéo tôi đổi ý và bảo ông ta kiếm luật sư khác. Nối dây cho tôi nói chuyện

với bác sĩ Kelton, gọi Jackson vào đây và gọi điện cho Paul Drake tại Văn phòng thám tử Drake, bảo anh ta rằng có việc gấp.

- Ông định dùng thám tử sao? - Della hỏi.

- Để điều tra về bà Doris Sully Kent, cần phải tốn nhiều công sức. Ta sắp phải kỳ kèo về tiền cấp dưỡng với một nữ quái chuyên làm ăn trong lãnh vực hôn nhân; muốn thu thập chút ít tin tức cần phải có người đi dò la trò chuyện đông dài.

Della kéo tờ danh mục điện thoại lại gần, động tác của cô mang nét đĩnh đạc, thành thạo của người làm nên chuyện. Perry Mason bước đến bên cửa sổ và đứng nhìn đầm chiêu xuống con đường ở phía dưới. Bỗng nhiên ông quay lại, mở phăng ngăn kéo bàn giấy và lấy ra một chiếc ống nhôm, ông vén màn cửa sổ bằng tay trái, đưa ống nhôm lên mắt và ngả người ra ngoài khung cửa.

Della Street gác máy điện thoại bỏ dở cuộc nói chuyện và nhặt bút chì đặt hờm sẵn trên sổ tay. Mason mắt vẫn dán vào ống nhôm, đọc lớn tiếng: "9-R-8-3-9-7". Cây bút chì của Della ghi lại con số trên sổ tay. Mason buông ống nhôm và đóng cửa sổ lại.

- Ghi kịp chứ, Della?

- Vâng. Cái gì thế?

- Biển số của một chiếc xe Packard màu xanh lá cây không mui hai chỗ ngồi. Người cầm lái là một phụ nữ mặc đầm dài xanh nước biển đang theo dõi thân chủ của chúng ta, ông Peter B. Kent. Tôi không nhìn thấy mặt, nhưng cặp giò thì không lầm lẫn được, chưa kể một thân hình rất nở nang.

Chương 3

Perry Mason đang nói chuyện với bác sĩ Kelton qua điện thoại, chợt Paul Drake mở cửa bước vào.

- Cô Della bảo tôi vào, có ông đang chờ.

Mason gật đầu, ra dấu mời anh ngồi vào ghế và tiếp tục nói vào máy:

- Cậu có biết gì về bệnh mộng du không hở Jim?... À, có một vụ dành cho cậu đây. Ông ta không biết mình đang bị mộng du. Hoang mang, bồn chồn lắm. Vác một con dao, đi chân đất, lang thang chung quanh nhà... Tối nay cậu đi điều tra với mình. Ta không phải ăn ở đó, đỡ khổ! Có thể bị ông ta chọc dao vào bụng hay không hả? Làm sao mà biết được! Nếu cần cậu hãy đem theo pyjama có lót lưới thép. Mình sẽ gọi cậu lúc bảy giờ rưỡi... Nhiệm vụ của cậu là kiểm tra sức khỏe cho ông ta, bà vợ cho rằng ông ta điên... Ừ, các bà vợ đôi khi vẫn thế... Đương nhiên là có thù lao, nhưng đừng vội ham tiền, cậu thử gặp cô cháu gái xem sao đã... Sẽ nói sau!... Ô kê, mình sẽ đón cậu ở câu lạc bộ...

Mason gác máy và cười với Paul Drake. Chàng thám tử cao gầy lòng nhòng ngồi vào chiếc ghế nệm căng phồng bọc da đen. Anh ngồi xoay ngang, hai chân gác thông lên một tay ghế, tấm lưng nhỏ nhắn tựa vào tay ghế còn lại.

- Mộng du hả? - Anh ta hỏi, giọng kéo dài.

Mason gật đầu:

- Anh có đi lang thang trong giấc ngủ không hở Paul?

- Hừ, không! Lo đủ mọi việc cho ông, chẳng còn chút thời giờ nào mà ngủ. Lần này ông cần gì vậy?

- Tôi cần mấy người khéo léo đi tìm hiểu một phụ nữ tên là Doris Sully Kent cư ngụ tại Santa Barbara. Đừng theo dõi bà ta vì bà ta khôn lắm mà tôi thì không lo chuyện này được. Anh tìm cho mọi chi tiết về bà ta: quá khứ, bạn bè, tiền của, hạnh kiểm, thú ăn chơi, chỗ ở và các dự định tương lai. Thăm dò luôn một ông tên là Frank B. Maddox ở Chicago, nhà phát minh kiêm chủ công ty chế tạo. Ông ta hiện đang ở đây, vậy anh chỉ cần để tâm đến Chicago là đủ. Sau cùng, tìm xem ai là chủ chiếc xe Packard màu xanh lá cây không mui hai chỗ ngồi mang biển số 9R8397.

- Thời hạn bao lâu?

- Càng sớm càng tốt.

Drake xem đồng hồ:

- Được. Có phải giữ kín cuộc điều tra ở Santa Barbara không?

- Có. Đừng để bà Kent và bạn bè của bà ta biết.

Drake ngáp dài rồi nhấc tấm thân cao gầy ra khỏi ghế.

- Lên đường - Anh vừa nói vừa bước ra cửa.

Nghe tiếng cánh cửa đóng lại, Della bước vào văn phòng.

- Jackson đâu? - Mason hỏi.

Delta mỉm cười:

- Anh ta đang khẩn gởi sửa soạn lên đường đi Santa Barbara để tìm hiểu tình hình chính xác về vụ kiện ông bà Kent. Em đã mạn phép đoán ý ông và phát lệnh cho Jackson. Em cũng đã gọi điện xuống ga-ra yêu cầu đổ đầy đủ xăng nhớt vào xe của anh ta và giao xe tại đây.

Mason cười:

- Giỏi lắm. Biết đâu sẽ có ngày tôi định tăng lương cho cô, nhưng chưa kịp thực hiện thì cô đã đoán trúng ý và tự tăng rồi. Gọi điện ngay cho văn phòng lục sự quản lý ở Santa Barbara xin họ cho người ở lại làm thêm giờ. Dặn Jackson điều tra được gì báo cho tôi ngay - Mason xem đồng hồ, giọng nói trở nên tự lự - Khoảng một trăm dặm. Chưa đầy một tiếng đồng hồ nữa Jackson sẽ có mặt ở đó. Bảo anh ta mau mau lên!

Chương 4

Từ nơi nào đó trong nhà vẳng đến tiếng đồng hồ điểm chín giờ. Duncan đang nói chuyện. Hơn mười lăm phút qua lão vẫn đang “phác họa vị trí của thân chủ mình”. Maddox, lưng gù, gò má cao, ngồi yên lặng, mắt nhìn đăm đăm xuống mũi giày, trong cử chỉ ấy cũng có nét thủ đoạn. Kent vận vẹo các ngón tay, vẽ sốt ruột. Bên phải ông là cô thư ký Helen Warrington tay cầm sẵn bút chì. Tiếng chuông đồng hồ vừa dứt thì Duncan cũng ngừng nói.

Mason hỏi cô thư ký:

- Cô Warrington, đoạn cuối cùng ra sao?

Cô gái nhìn vào cuốn sổ và bắt đầu đọc: “Xét rằng hai bên liên hệ cùng muốn ổn định và chỉnh đốn một cách dứt khoát nhưng vấn đề thuộc về việc hợp tác nói trên, hai bên cùng muốn bãi miễn cho nhau mọi quyền đòi buộc thuộc mọi loại, mọi bản chất và dưới mọi hình thức khả dĩ có thể phát sinh vì bất cứ một lý do nào...”

- Đó chính là điểm tôi đang muốn nói rõ - Duncan đường đột cắt ngang - Thân chủ của tôi chỉ bãi miễn quyền đòi buộc nào có được với tư cách người hợp tác. Bản văn vừa đọc bao gồm mọi quyền. Mục đích duy nhất của cuộc thương lượng này là ổn định công việc hợp tác làm ăn. Thân chủ tôi...

Mason không nhin được, bèn ngắt lời:

- Quyền đòi buộc nào của thân chủ ông đối với Peter Kent mà không phải là quyền đòi buộc về mặt hợp tác?

- Tôi không biết - Duncan đáp.

- Thế thì bãi miễn toàn bộ cùng chẳng hề gì.

Duncan phản công một cách nghi hoặc.

- Nếu thân chủ tôi không có quyền đòi buộc nào khác thì cần gì phải bãi miễn toàn bộ?

- Tôi muốn làm sáng tỏ điểm này để giữ mãi về sau. Nếu thân chủ ông có bất cứ quyền đòi buộc nào khác đối với ông Kent, xin thân chủ ông hãy nói ra.

- Đừng trả lời! Đừng trả lời - Duncan quay sang nội với Maddox - Cứ để tôi nói chuyện.

Mason thở dài. Duncan rút khăn mùi xoa ở túi áo ngực ra lau cặp kính hai tròng. Mason lấy một lá thư trong tập hồ sơ nằm trên bàn trước mặt Kent và nói:

- Đây là một lá thư do ông Maddox ký. Chắc ông chẳng còn lạ gì chữ ký của thân chủ ông. Trong thư ông Maddox tuyên bố...

Duncan vội vã đón lá thư. Lão giơ thẳng tay cầm tờ giấy ở trước mắt, mặt hơi ngửa lên để có thể nhìn qua tròng kính bên dưới. Đọc thư xong, lão miễn cưỡng trả lại cho Mason và nói:

- Thư này được viết trước khi ông Maddox ý thức được các quyền lợi pháp lý của mình.

Mason đứng lên:

- Thôi xong. Tôi không thích cuộc nói chuyện của chúng ta cứ diễn tiến theo kiểu này. Thân chủ của ông phải ký giấy bãi miễn toàn bộ mọi quyền đòi hỏi đối với ông Kent, hoặc đừng mong nhận được một xu nào. Còn nếu ông muốn lý sự cùn để đi đến một thỏa thuận có lợi cho thân chủ ông thì ông cứ việc làm.

Maddox rời mắt khỏi mũi giày và nhìn thoáng qua Duncan. Ông ta định nói gì đó nhưng kìm lại được và cứ ngồi yên nhìn luật sư của mình. Duncan đỏ mặt lên vì tức giận, nhưng lão ta hiểu cái nhìn trong mắt Maddox.

- Nếu ông vui lòng chờ một chút - Lão nói - Tôi xin được hội ý với thân chủ tôi.

Lão xô ghế đứng lên. Hai người đưa nhau ra khỏi phòng. Bác sĩ Kelton từ đầu vẫn ngồi gần bàn để quan sát vẻ mặt của Kent, ông nhắc điều gì gà ra khỏi miệng để vừa đủ nói kịp một câu: "Ôi, luật sư các anh!"

Mason cần nhằn:

- Thật đáng đời tôi khi tự dây mình vào cuộc cãi cọ vì một bản hợp đồng khốn kiếp. Nghề chuyên môn của tôi là các vụ án giết người kia mà. Trí khôn tôi cất đâu để đến nỗi tôi phải chạy ra khỏi phạm vi của mình?

Bỗng nhiên Kent bắt đầu co giật. Con co giật khởi đầu từ khoe miệng lan đến mắt. Ông đưa tay lên mặt để trấn áp cơn co giật, nhưng tay cũng bắt đầu run. Bác sĩ Kelton nheo mắt lại chăm chú quan sát thân người đang run lẩy bẩy. Bằng một cố gắng thấy rõ, Kent tự chủ lại được. Con run rẩy ngừng lại. Ông rút khăn mùi xoa trong túi áo ra lau trán.

- Đừng trả cho hắn một xu nào - Ông nói - nếu ông không đạt được mức bãi miễn đã nêu ra. Hắn là tên lừa đảo, gian tham...

Cửa mở ra. Người quản gia đứng bên ngoài nói vọng vào:

- Mời ông Mason nghe điện thoại.

Mason ra khỏi phòng và theo người quản gia đi dọc hành lang dẫn đến một căn phòng nhỏ đặt máy điện thoại có lắp kính cách âm. Ông nhắc máy nói: "Sao". Tiếng Della Street trả lời:

- Paul Drake đang ở văn phòng với bản báo cáo gởi về từ Chicago. Jackson cũng vừa gọi về theo đường dây từ Santa Barbara. Nói chuyện với Paul xong, xin ông giữ máy để em nối dây cho Jackson.

Mason nói: "Được". Có tiếng nút bật lách tách và giọng của Paul Drake vang lên:

- Chào ông Perry. Có chút ít tin tức về Chicago Frank B. Maddox đang bị khốn đốn ở đó. Ông ta mở Công ty chế tạo Maddox nhưng tiền vốn rõ ràng là của một ông Peter B. Kent nào đó. Công việc khởi đầu từ con số không, nay đã thành một cơ sở công nghiệp nho nhỏ. Ông Kent đứng đằng sau. Ông Maddox điều hành công việc. Hai tháng trước bà vợ góa của ông James K. Fogg đâm đơn kiện Maddox. Bà ta nói ông Fogg chồng bà đã phát minh ra chiếc máy xoáy van mà hiệu đang là sản phẩm duy nhất của Công ty chế tạo Maddox. Chuyện dài lắm. Tôi chỉ xin nêu mấy điểm chính. Khi Fogg sắp chết vì bệnh lao, Maddox đứng ra với tư cách một người bạn để lo cho công trình sáng chế kia. Ông ta đem cái mẫu máy của Fogg đi nhận bằng sáng chế đề tên mình và đưa bằng sáng chế vào Công ty chế tạo Maddox mà không hề nói gì với Fogg về tất cả những việc đó, Fogg chết. Mấy tháng trước khi chết Fogg không ở với vợ, nhưng sau đám tang bà vợ lục lọi các giấy tờ cũ và tìm được đủ tài liệu để hiểu ra sự vụ. Bà điều tra và đâm đơn

kiện. Maddox lảng tránh vụ thừa kiện này. Nay bà đã được cấp lệnh thu hồi tài sản và đang truy tìm Maddox để đưa trát đòi hầu tòa. Bà chưa lần ra chỗ ở của ông ta. Văn phòng thám tử mà tôi thuê để tìm hiểu về Maddox ở Chicago cũng được các luật sư của bà Fogg nhờ truy tìm ông ta để đưa trát đòi hầu tòa.

Mason hỏi:

- Anh có cho họ biết Maddox đang ở đâu không?

- Không. Tôi muốn lắm. Có được phép không?

- Anh xử sự đúng lắm - Mason vui vẻ nói - Cứ kể hết cho họ nghe. Họ sẽ xoay sở để đưa trát hầu tòa và thu hồi tài sản tại đây. Họ càng ra tay sớm càng tốt cho tôi.

- Được - Giọng Drake lè nhè - Một tin khác nữa: Chiếc xe Packard màu xanh không mui hai chỗ ngồi là xe riêng của Doris Sully Kent ở Santa Barbara.

Giọng Della Street chọt xen vào đường dây:

- Xin chờ một chút, thưa xếp. Jackson đang chờ máy. Em sẽ nối dây cho ông.

Giọng Jackson lạc đi vì xúc động:

- Sự việc ở đây rồi mù cả lên.

- Sao?

- Giấy ly hôn tạm thời đã được cấp đúng một năm trước, vào ngày mười ba. Nhóm luật sư của bà Kent là các ông Hudson, Reynolds và Hunt. Hudson chịu trách nhiệm vụ án này, nhưng mới sáng nay đã bị bà Kent cho thôi việc. Ba ta chọn một luật sư khác ở Los Angeles để tiếp tục lo việc.

- Giấy ly hôn tạm thời được cấp vào ngày mười ba?

- Vâng.

- Chắc chắn chứ?

- Chắc một trăm phần trăm. Tôi đã kiểm tra ở sổ lưu.

Mason hỏi:

- Anh tìm ra chỗ ở của bà Kent chưa?

- 1325 ą, đường Cabrillo.

- Được rồi, Jackson. Tôi cần nhờ anh việc này: Kiểm một chỗ nào đó đậu xe và quan sát căn nhà của bà Kent cho đến khi tôi phái người đến bảo anh lui. Bà ta có chiếc xe Packard màu xanh lá cây không mui hai chỗ ngồi. Theo dõi sát nếu bà ta đi ra và ghi số xe của tất cả mọi người tìm đến nhà này. Quá nửa khuya một chút tôi sẽ cho người tới anh.

Mason gác máy và trở vào văn phòng. Duncan đang bối rối bẻ cong điệu xì gà trên miệng, đôi mắt nghi hoặc nằm dưới đám lông mày chổi xể. Lão nói:

- Tôi thiết nghĩ có thể dàn xếp được. Thân chủ tôi cho rằng ông Kent, có lẽ vì vô tình, đã đem phát tán một vài tài sản hợp tác rất giá trị mà không hề hỏi ý kiến thân chủ tôi, các bằng sáng chế đáng giá.

- Dẹp đi - Mason ngắt lời - Ông đã nói điều ấy ít nhất năm lần rồi kể từ khi bắt đầu cuộc thương lượng này.

Duncan ngửa mặt lên và cau có nhìn Mason qua tròng kính bàn dưới:

- Tôi không ưa cái giọng và lời bàn của ông.

Mason lặng thinh. Lão nói tiếp:

- Nếu được thêm mười ngàn, thân chủ tôi sẽ ký bãi miễn toàn bộ.

Kent định nói gì đó, nhưng Mason ra hiệu ngăn lại.

- Tôi phải bàn với thân chủ tôi về điểm này. - Mason nói.

- Tốt lắm, ông có cần tôi lui ra ngoài không?

- Chúng tôi không quyết định ngay được đâu vì phải bàn cho thật kỹ. Xin gặp lại ông tối mai cũng vào giờ này.

- Thiết tưởng chúng ta đã sẵn sàng kết thúc vấn đề một cách thân ái. - Duncan phản đối.

Mason không nói gì. Một lát sau, Duncan nhận định:

- Thôi được tối hậu là như thế, tôi đành phải chờ thôi, biết làm sao được.

- Phải, tối hậu là như thế.

Duncan ung dung quay gót. Lão dừng lại ở ngưỡng cửa một khoảnh khắc vừa đủ để “chúc ngủ ngon” giọng nói không che giấu được sự thất vọng, sau đó đóng sầm cửa và cùng thân chủ của mình đi vào hành lang.

Kent nói:

- Khốn nạn! Ông Mason, tôi muốn dứt điểm đi. Tiền bạc không thành vấn đề, miễn sao xong việc...

- Được - Mason ngắt lời - Tôi xin báo ông rõ: Maddox là tên lừa đảo. Ngày mai ta sẽ đâm đơn kiện Maddox viện lẽ hắn đã lừa gạt ông bằng cách giả danh là chủ nhân và người sáng chế chiếc máy xoáy van Maddox. Chẳng phải chủ nhân, cũng chẳng phải người sáng chế, hắn đã lừa gạt ông Fogg là nhà phát minh thật để lấy mẫu máy. Ông hãy yêu cầu kết toán sổ sách, chỉ định người nhận công việc ở Chicago và hất cẳng Maddox cùng Duncan.

- Ông bảo rằng Frank không hề phát minh ra chiếc máy?

- Đúng như thế. Hắn đã đánh cắp toàn bộ công trình.

- Khốn nạn thật, tôi sẽ cho hắn ở tù! Tôi sẽ cho hắn biết tay! Tôi sẽ đi gặp hắn ngay bây giờ và...

- Bỏ chuyện ấy đi - Mason xen vào - Có cái cần hơn đây này. Bà Fogg đang thừa kiện Maddox ở

Chicago và đang ráo riết tìm hẩn để trao trát đòi hầu tòa. Hẩn đông đến đây, tìm mọi cách để vùi ông, vợ lấy tiền và bỏ trốn. Nếu ông làm động, bà Fogg sẽ không bao giờ thu hồi được tài sản của mình. Ông nên kéo dây dưa để giữ chân hẩn trong nhà này để người của bà Fogg kịp đưa trát tòa đến. Còn lắm chuyện khác nữa. Vợ ông đã tổng khứ nhóm luật sư sư Santa Barbara và thuê một người khác ở Los Angeles đây. Tay luật sư mới này phải mất ít nhiều thời gian trước khi thật sự bắt tay vào việc. Giấy ly hôn tạm thời đã được cấp vừa tròn một năm? Như vậy là sáng mai tôi đã có thể vào tòa - nếu tôi nhanh chân hơn đám luật sư của bà ta - để lấy giấy ly hôn chính thức. Hễ có giấy, ông cứ việc cưới vợ khác một cách hợp pháp.

- Không cần chờ ba ngày thông báo à?

- Ở tiểu bang này thì phải chờ, nhưng ở Arizona thì không cần. Lát nữa tôi sẽ đưa ông ký mấy thứ giấy cần thiết để xin ly hôn chính thức. Đương nhiên tòa sẽ chấp thuận theo đúng thủ tục. Ông và cô Mays cứ bay sang Arizona và chờ cho đến khi tôi gọi điện báo rằng đã có giấy ly hôn chính thức. Lúc ấy cứ việc cưới. Cuộc hôn nhân ấy sẽ hợp pháp.

- Có cần phải vội vã như thế không? Cô Mays cần có thời giờ thu xếp và...

- Ông phải biết - Mason thốt lên - nếu bà Kent đem nộp các giấy tờ kia thì ông không có quyền cưới vợ khác, mà đành phải chờ cho đến khi tòa bãi nại. Nhưng nếu ông đánh nước trên, xin được giấy ly hôn chính thức và cưới vợ khác, thế đứng của ông sẽ không lay chuyển được nữa.

Kent đứng bật dậy, đi ra cửa và nói:

- Helen, cô phải đi giữ chỗ máy bay ngay cho tôi.

Và hai người rời khỏi văn phòng.

Mason quay sang bác sĩ Kelton:

- Nào, Jim, cậu nghĩ sao về ông ta?

Bác sĩ Kelton rút nhanh một hơi thuốc, gương mặt đăm chiêu. Ông nhấc điều xì gà ra khỏi miệng và nói:

- Perry, tôi cóc hiểu ra chuyện gì! Ông ta đóng kịch tất!

- Chuyện run giật ấy hả?

- Ừ...

- Té ra đó không phải là triệu chứng thác loạn thần kinh?

- Đúng như anh nói. Các cơ liên kết với nhau co thắt liên tục không kèm chế nổi, bệnh này có cái tên thông thường là Tic. Những biến đổi thoái hóa trong não làm chấn thương các dây thần kinh mặt; ngoài điểm đó ra, bệnh Tic không hề gây đau đớn. Ở ông Kent, không phải là bệnh Tic. Quan sát kỹ, tôi dám thề rằng ông ta chỉ giả vờ.

- Nhưng tại sao Kent phải giả vờ mắc bệnh thần kinh? Chính ông ta đang ra sức phủ nhận lời bà vợ cho rằng ông ta điên. Chính ông ta đang cố gắng chứng tỏ mình là người lành mạnh, tỉnh táo. Vì lẽ đó ông ta yêu cầu mình đưa cậu đến đây.

Kelton lắc đầu:

- Chính ông ta đề nghị anh đưa bác sĩ đến quan sát sao?

- Phải. Có lẽ cô cháu gái có dính dáng vào, nhưng lời đề nghị...

Kelton chậm rãi nói:

- Ông ta nhờ anh đưa tôi đến đây để có thể đóng kịch ngay trước mặt tôi. Như hầu hết những người không biết gì về y học, ông ta quá cường điệu khi tưởng mình có thể đánh lừa được bác sĩ. Rất có thể ông ta đủ khả năng dẫn dắt một vị bác sĩ đa khoa đi đến chỗ chẩn bệnh lầm, nhưng cái kiểu run giật ấy không che mắt nổi một nhà phân tâm học.

- Vậy ông ta dựng lên chuyện đó để làm gì? - Mason hỏi.

Bác sĩ Kelton nhún vai:

- Còn vụ mộng du thì sao? Có cho ta thấy được điều gì không?

- Phải chăng anh muốn hỏi mộng du có phải là triệu chứng lệch lạc thần kinh?

- Phải.

- Không, mộng du là do cảm xúc bị ức chế, các ý tưởng được liên kết với cá nhân một cách vô tổ chức. Mộng du không phải là dấu hiệu thần kinh bị lệch lạc, mà gần gần giống hình thức thôi miên trong đó tiềm thức đóng vai trò khơi gợi.

- Người mộng du trở nên năng động hơn vào độ trăng tròn, có đúng không?

- Đúng.

- Tại sao thế?

- Thành thật mà nói, chúng tôi không biết.

Mason cười:

- Vụ này lạ đấy chứ, thân chủ trả tiền để nhờ tôi chứng minh cho mình là người tỉnh táo, và rồi đóng kịch giả làm kẻ dại khờ.

Bác sĩ Kelton nhắc điều xì gà ra khỏi miệng và lạnh lùng nói:

- Chưa kể cái thói quen dễ thương của ông ta: đêm đêm cầm dao đi dạo quanh nhà.

Chương 5

Lucille Mays có dáng người cao, eo thon, chân tay dài. Cô đón nhận cái nhìn cân sắc thử tài của Mason với vẻ cười mở thành thật.

- Em là y tá - Cô nói - Ông Kent hơn em hai mươi tuổi. Đương nhiên thiên hạ cho rằng em cưới ông ấy vì tiền. Nhưng không phải thế. Để đảm bảo cho lời em nói, em sẵn sàng ký bất cứ giấy tờ nào nhằm giữ gìn cho ông Kent.

Mason gật gù:

- Cảm ơn cô. Tôi lấy làm hân hạnh được có dịp bàn đến chuyện này. Nhân tiện xin hỏi: cô có bàn bạc với ông Rease chưa?

Cô gái phá lên cười và nói:

- Chưa, ông Rease không ưa gì em. Ông ấy mắc chứng bệnh tưởng và không thích những người không chiều ý mình. Harris, anh chàng giàu có và là chồng sắp cưới của Edna, luôn biết cách chiều ý ông Rease. Mới hồi tối qua ông Rease than phiền rằng phòng của mình có gió lùa, Harris liền chiều ý sắp xếp để ông đổi phòng cho ông Maddox, ông Kent biết chuyện và không bằng lòng. Đã nhiều lần tôi khuyên Harris không nên chiều theo những suy nghĩ hoang tưởng của ông Rease.

- Ông Kent không biết gì về chuyện đó sao? - Mason hỏi.

- Không. Lúc ấy vừa ăn cơm tối xong. Ông Kent đang gọi điện thoại. Mọi người đều có mặt ở đó, và...

Cửa bỗng bật mở. Kent lao vào phòng và choàng tay qua eo Lucille Mays, ông nói:

- Chúng ta hãy qua phòng tắm nắng để kịp thưởng thức món giải khát. Harris đang pha một kiểu cốc tai nổi tiếng của mình.

Lucille Mays gật đầu nhưng đôi mắt vẫn nhìn Mason.

- Tốt lắm - Cô nói - Em chỉ muốn ông biết rõ chỗ đứng của em, ông Mason ạ.

Mason gật đầu nói với Kent:

- Tôi đương bận chuẩn bị một tờ cam kết cho ông ký tên để xin giấy ly hôn chính thức. Vả lại tôi còn phải phái người đi Santa Barbara thay thế cho một nhân viên đang theo dõi bà Doris Kent.

Peter Kent chỉ tay về phía cánh cửa ăn thông sang phòng bên đang vắng vắng tiếng cười đùa:

- Tôi muốn ông gặp cháu gái tôi. Jerry Harris cũng đang ở đó. Nó là chồng sắp cưới của con bé. Ông cần gì nó sẵn sàng giúp.

Mason gật đầu đồng ý đi theo Kent sang phòng bên. Cuối phòng có một quầy rượu. Phía sau quầy rượu là một chàng trai vạm vỡ, vẻ mặt tươi tỉnh đang pha cốc tai. Edna đứng gác một chân lên thanh chắn bằng đồng bên quầy rượu và đang nói: "Thế này xem được chưa?" Ở góc quầy rượu bên kia, Helen Warrington, thư ký của Kent, đang mân mê cái chân ly cốc tai bằng thủy tinh, đôi mắt sáng lên vẻ vui thích hồn nhiên.

- Chưa. - Người đứng sau quầy rượu nói - Trông em chưa có vẻ say lắm. Một khi ta muốn làm ra vẻ...

Anh ta im bặt khi chợt nhìn thấy Perry Mason.

Kent nói:

- Tôi xin giới thiệu luật sư Perry Mason: cháu tôi, Edna Hammer, và Jerry Harris. Ông có gặp cô Warrington rồi. Jerry đang ra tay phá một kiểu cốc tai K-D-D-O nổi tiếng của mình.

Edna Hammer rời quầy rượu bước đến đưa bàn tay cho Perry Mason:

- Em đã được nghe nói rất nhiều về ông. Thật hân hạnh. Cậu Peter cho em biết cậu đã đi thỉnh ý ông; em vẫn hy vọng sẽ có dịp được gặp ông.

Mason nói:

- Nếu tôi biết cậu của cô có người cháu gái xinh đẹp thế này, hẳn tôi đã nài ông cho vào đây giải khát từ hồi chiều.

- Ông nói hay quá. - Harris thốt lên - và chính vì thế xin được mời ông nếm thử món cốc tai K-D-D-O nổi tiếng của Harris.

Mason hỏi:

- K-D-D-O nghĩa là gì?

Helen Warrington đáp thay:

- K-D-D-O là viết tắt của “knock-down-and-garg-out” [\[5\]](#).

Kent bước đến đầu quầy rượu và gõ tay trên mặt gỗ như thể đang vãn hồi trật tự trong một buổi hội nghị các giám đốc.

- Xin thưa với mọi người - Ông nói - tình hình mỗi lúc một thêm phần nghiêm trọng. Ta hãy tạm dừng cuộc vui trong chốc lát. Tôi cần được giúp đỡ. Mọi nụ cười biến mất, ai nấy đều nghiêm nét mặt. - Tôi sắp cưới vợ, đêm nay, hay nói đúng hơn vào sáng ngày mai.

Harris định vỗ tay nhưng thấy nét mặt của Kent anh liền buông thõng hai tay xuống. Kent nói tiếp:

- Lúc này tôi không giấu bất cứ ai trong phòng này một điều gì cả. Hết thảy đều là bạn của tôi, và tôi có thể tin tưởng từng người. Tôi xin ném hết các con bài của mình lên bàn. Ông Mason đây đang cần một người đi Santa Barbara ngay bây giờ.

Harris giơ tay:

- Tôi tình nguyện số một.

Kent gật đầu tỏ vẻ cảm ơn và nói:

- Tình hình hiện nay là thế này: Doris (con người và tư cách thế nào mọi người đều biết cả rồi, tôi không còn phải nói gì thêm) đang trù tính phát đơn kiện để ngăn chặn cuộc hôn nhân của

tôi. Tuy nhiên vì có sự thay đổi luật sư, vụ kiện của bà ta đã bị hoãn lại. Sáng mai nếu ông Mason lấy được giấy ly hôn chính thức ở Santa Barbara trước khi phe bên kia kịp đưa nộp các giấy tờ khác, Lucille và tôi có thể bay đi Yuma thuộc liên bang Arizona để tiến hành hôn lễ.

Harris vội lấy áo khoác:

- Thưa ông Mason, nếu ông cần người chở ông đến Santa Barbara tôi xin lấy một chiếc Rolls Royce, ta chỉ mất chưa đầy hai giờ là tới nơi. Trước đây tôi có thử một lần rồi.

Mason chậm rãi nói:

- Tôi không cần phải đi. Một nhân viên tin cẩn của tôi đang ở đó. Tôi muốn phái đến cho ông là một người viết tốc ký giỏi để phòng trường hợp cần ghi chép gì đó. Lại cần thêm một người biết mặt bà Doris Kent để theo dõi xem bà ta ra vào nhà thế nào. Tôi sẽ bố trí sẵn các thám tử. Người biết mặt bà ta chỉ làm nhiệm vụ nhận diện, các thám tử chuyên nghiệp sẽ lo tiếp phần còn lại.

Harris nói:

- Tôi biết bà ta. Edna đã giới thiệu chúng tôi với nhau cách đây một tháng - Anh quay sang Edna Hammer - Ta đi thôi, Edna, chuyển đi vui đấy!

Edna tỏ vẻ ngần ngại, đưa mắt nhìn sang Helen Warrington. Đoán hiểu được cái nhìn ấy, Kent nói:

- Cả hai cô cùng đi. Tôi không cần nhờ Helen việc gì nữa. Cô ấy có kinh nghiệm tốc ký các bản văn luật pháp. Lỡ có chuyện cần thì đã có sẵn người.

Mason gật đầu tỏ vẻ cảm ơn:

Thật chu đáo quá.

Nói xong ông nhắc điện thoại gọi về Della Street ở văn phòng:

- Cô chuẩn bị cho một tờ cam kết để bổ túc hồ sơ xin giấy ly hôn chính thức cho ông Kent. Ghi rõ ngày cấp giấy ly hôn tạm thời là ngày mười ba cách đây đúng một năm. Cứ để trống khoảng ghi số trong sổ lưu, ta sẽ tra cứu sau. Ngày cấp giấy và ngày ghi sổ lưu cùng là ngày mười ba.

- Em đã làm xong rồi - Cô thư ký thản nhiên đáp - Bản cam kết có sẵn đây và giấy ly hôn chính thức chỉ còn chờ quan tòa ký tên thôi.

- Lại đoán trúng ý tôi rồi hả?

- Hẳn là ông lại ngạc nhiên. Ông sẽ về lấy bản cam kết hay là em đem đến cho ông?

- Paul Drake đâu? Anh ta còn ở đấy không?

- Không. Đi rồi. Cả buổi chiều nay anh ta cứ ra ra vào vào đến mấy lượt.

- Anh ta có tìm thêm được gì mới không?

- Có lẽ không.

- Cô đón tắc xi đến đây ngay.

Mason gác máy. Helen Warrington cũng vừa gọi điện đến sân bay bằng máy phụ cắm vào phít sau quầy rượu. Cô nói với Kent:

- Em đã liên hệ được một máy bay nhỏ hai động cơ, nhưng viên phi công muốn chờ trời sáng mới lên đường. Anh ta bảo sẽ hạ cánh xuống Yuma lúc bay giờ rưỡi sáng.

Kent đưa mắt hỏi ý kiến Mason. Luật sư gật đầu.

- Được - Kent nói - Đăng ký chiếc máy bay đó.

Bỗng nhiên ông bắt đầu run rẩy. Chân tay và mặt mũi đều co giật. Ông xoay lưng lại để che giấu sự đau đớn của mình. Giọng nói của Helen Warrington vẫn đường hoàng, bình thản:

- Tốt lắm xin chuẩn bị bay khi trời sáng.

Cánh cửa mở ra, người quản gia nói với Helen Warrington:

- Cô Warrington, có anh Peasley gọi.

Đột nhiên Kent thoát ra khỏi cơn co giật và quay mặt lại:

- Này, đừng để lộ cho Bob Peasley biết một chút gì về chuyện này.

Helen Warrington nói:

- Nếu như không phải là nhiệm vụ bắt buộc em phải đi...

- Em muốn chị cùng đi - Edna Hammer hối hả nói - Chị biết đấy, chuyến đi kéo dài suốt đêm.

Kent nói:

- Hãy bảo Peasley rằng cô sắp đi công chuyện cho tôi. Đừng cho anh ta biết cô đi đâu và đi bao lâu. Xin anh ta thông cảm cho tối nay.

Harris cười vang:

- Và đừng nói cô sẽ đi với ai, kéo cậu ta lại cho tôi một dao vào bụng!

Helen Warrington nói với người quản gia:

- Mời Peasley vào.

- Nào, - Harris nói - tôi phải giữ tỉnh táo để cầm tay lái. Còn tất cả quý vị không có lý do nào từ chối uống cốc tai K-D-D-0 của Harris cho phần khởi tinh thần.

- Phải đấy - Edna Hammer nói - Cho anh Bob một ly. Thử rượu này rất tốt cho anh ấy. Giọng nói của cô như có pha chất cường toan.

Cửa mở ra. Một chàng trai khoảng hai mươi lăm tuổi, dáng đi khòm lưng, gật đầu chào chung tất cả mọi người một cách hững hờ.

- Xin chào tất cả quý vị. - Nói xong, anh đưa mắt ngay sang Helen Warrington. Cô gái bước đến bên anh và nói:

- Thừa ông Mason, đây là anh Peasley.

- Ông Perry Mason! - Peasley kêu lên - Nhà luật sư!

- Chính tôi - Mason xác nhận và bắt tay chàng trai - Ta sắp được nếm thử một trong những kiểu cốc tai K-D-D-O nổi tiếng của nhân vật lỗi lạc đương thời: Jerry Harris, người phục vụ bàn rượu vĩ đại nhất của thời đại bãi bỏ luật cấm rượu.

Kent đến bên Peasley:

- Xin lỗi anh Bob, mong anh thông cảm cho Helen tối nay. Cô ấy sắp bận việc.

Peasley gượng cười:

- Không sao. Cháu chỉ ghé vào một lát. Sáng mai cháu phải bắt đầu gánh cả một ngày mệt nhọc. Cháu xin nói chuyện với Helen một chút thôi - Đôi mắt anh gắn chặt vào Helen Warrington với nhiều ý nghĩa.

- Xin tất cả thứ lỗi cho - Helen vui vẻ nói - Anh Jerry, nhớ để dành cốc tai K-D-D-O cho em nhé.

Cô gật đầu với Bob Peasley. Hai người đưa nhau đi ra. Edna Hammer thở phào nhẹ nhõm:

- Xin trời cứu con thoát khỏi kẻ nặng máu ghen. Jerry, anh có nhận thấy Peasley nhìn anh thế nào không?

- Có chứ! - Harris vừa nói vừa rót các thứ rượu vào ly trộn cốc tai - Thiên hạ thường cho anh là Don Juan của Hollywood.

Giọng Edna Hammer ấm ức:

- Mà anh có như vậy không?

Harris vừa cười vừa nói:

- Khó mà biết được. Dù đã cố gắng hết sức anh vẫn không theo dõi được tất cả các cuộc tranh giành tình cảm giữa các cô với nhau.

Lucille Mays, nãy giờ vẫn thì thầm nói chuyện với Kent, chợt phá lên cười và nói:

- Tôi dám chắc là anh biết rõ hết.

- Hẳn thế. Tôi không nói láo đâu. Chỉ có thể mới thành công được. Cô biết đó, theo lẽ thường, người phụ nữ ham muốn người đàn ông mà mọi phụ nữ khác đều mê thích. Thành thử nếu tôi làm cho mình trở thành đối tượng ham muốn của mọi phụ nữ, ắt tất cả phụ nữ trên đời đều muốn tôi. Ngược lại, nếu mọi phụ nữ đều không đoái hoài gì đến tôi thì chẳng cô nào, bà nào ham muốn tôi cả.

- Tôi đây ghét tôi đấy lắm. - Lucille Mays vừa nói vừa cười.

- Không, sự thật là thế! - Anh quay phắt sang Edna Hammer - Phải không, cưng?

Edna Hammer cười vang:

- Em đồng ý. Nhưng một khi em buông câu về phía anh rồi, xin đừng quên rằng anh sẽ bị đóng dấu riêng. Cô nào xớ rớ em sẽ cho ăn đao.

Harris cẩn thận đóng đọt rượu cuối cùng để rót vào ly trộn cốc tai.

- Cưng ạ, thêm vài ly này nữa, đầu óc cưng sẽ phóng khoáng hơn nhiều.

Edna nói với Harris:

- Nhanh lên, anh Jerry. Vì lịch sự mà ông Mason không nói đó thôi, chứ em biết ông đang suy tính những chuyện lớn... Sự tử là thế.

- Anh có phải Sự tử không? - Jerry hỏi - Anh cũng suy tính những chuyện lớn.

Bỗng nhiên trong mắt cô gái tràn ngập ánh lửa ảm đạm, giọng nói tan hết vẻ đùa nghịch:

- Anh là kim ngưu. Em rất thích cái tuổi này.

Chương 6

Perry Mason, vận pyjama, đứng bên cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống khoảng sân trong tràn ngập ánh trăng. Tòa nhà lớn xây theo hình chữ U bao quanh một khoảng sân lát đá. Cạnh sân còn lại là một bức tường dày bằng gạch sống cao khoảng ba mét rưỡi. Bác sĩ Kelton dụi mắt và ngáp dài trên chiếc giường đôi đang cong oằn xuống dưới tấm thân đồ sộ của ông.

Mason quan sát bụi cây hắt bóng đen trên sân, vòi phun nước như bắn tung những sợi tơ vàng vào trời đêm nồng nàn. Góc sân để hóng mát, vải bạt và dù che kẻ sọc, rải rác những chiếc bàn hoa viên.

- Chỗ ở tuyệt quá! - Ông nói.

Bác sĩ Kelton lại ngáp:

- Tôi không thích lắm. Đồ sộ và nặng nề quá. Dinh thự phải ra dinh thự. Nhà lầu phải ra nhà lầu. Nhà xây như khách sạn thế này, bao quanh một cái sân quá khổ, xem ra lạc điệu thế nào ấy.

- Đồng ý - Mason quay lại nhìn Kelton, cười cười - Tối qua chắc cậu không vui.

- Vui sao được. Chẳng biết thế quái nào mà anh không cho tôi về sau khi ngắm nghĩa ông Kent xong rồi.

- Cậu quên rằng phải thức dậy khi trời sáng để đưa tiễn đôi tân hôn sao?

Kelton lắc đầu nguầy nguậy:

- Tôi không đi. Sáng mai tối cứ nằm lì ở đây. Kinh nghiệm thầy thuốc đủ dạy tôi càng ngủ nhiều càng tốt. Không đời nào tôi chịu dậy sớm để đưa tiễn đôi tân hôn lên máy bay.

- Cậu đừng có bi quan như thế. Ra đây mà xem khoảng sân sáng trăng này. Đẹp ghê lắm.

Kelton đuổi người ra, lò xo giường kêu lên ken két.

- Anh nói thì tôi xin nghe, chứ tôi không ưa chỗ này. Nếu thoát ra được chắc khỏe hơn nhiều.

- Sợ có kẻ lụy dao vào bụng à?

Kelton lại ngáp ầm ĩ:

- Tôi van anh tắt đèn và, lên giường cho. Nghe bọn luật sư các anh cãi cộ mà tôi trối cả hai mắt xuống.

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa. Bác sĩ Kelton ngồi bật dậy thì thào:

- Cái gì thế?

Mason đưa ngón tay lên môi ra hiệu giữ yên lặng. Một lúc sau tiếng gõ cửa lặp lại.

Mason cười cười:

- Dường như có người cầm dao đứng bên ngoài cửa phòng cậu đấy, Jim ạ.

Ông mở nhích cửa từng chút một và kêu lên ngạc nhiên:

- Ra là cô!

- Vâng, cho em vào - Edna Hammer nói nhỏ giọng khàn khàn.

Mason mở rộng cửa và Edna Hammer rón rén bước vào, trên người cô khoác lớp áo ngủ mỏng dính.

Cô đóng cửa lại và xoay chìa khóa.

Bác sĩ Kelton phản đối:

- Này, này, thế nghĩa là làm sao?

Mason nói:

- Tôi tưởng cô đã đi Santa Barbara.

- Em đi sao được. Cậu Peter chưa hết chứng mộng du, đêm sáng trăng thế này.

- Sao hồi chiều cô không nói ra?

- Vì em ở vào thế chẳng được gì, ông và cậu Peter muốn Helen Warrington đi tiếp tay với nhân viên của ông ở Santa Barbara. Đương nhiên nếu em ở nhà, chị ấy sẽ không chịu đi. Lẽ ra em có thể giải thích cho chị ấy hiểu, nhưng anh Bob Pearley bỗng đâu xuất hiện. Nếu Bob biết chị Helen đi một mình với Jerry lên Santa Barbara thì... Ô, anh ấy dám giết chết Jerry lắm. Thế thôi.

- Nhưng tôi vẫn thắc mắc tại sao cô không nói thật là cô không muốn đi?

- Em tránh cho cậu Peter khỏi nghi ngờ. Nếu em nói ra, cậu ấy có thể nhận ra điều gì đó không ổn.

- Cô đã hành động thế nào?

- Em ra xe và giải thích tình hình cho Jerry và Helen rõ. Hiểu ra rồi họ thoải mái với em thôi.

Bác sĩ Kent nói:

- Phải chăng vì thế mà các người mặc đồ ngủ và tổ chức hội nghị trong phòng ngủ của tôi.

Cô gái bật cười nhìn Kelton:

- Đừng sợ. Em không cần ông đâu. Em muốn nhờ ông Mason đến chứng kiến em khóa cửa phòng cậu Peter và tử định chén đĩa.

- Sao cô không tự làm lấy một mình? - Mason hỏi.

- Bởi nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, em muốn có ông làm chứng cho.

- Tôi không quen làm chứng đâu. - Mason cười - Bác sĩ Kelton làm chứng không chê vào đâu được. Dậy đi Jim, giúp cô ấy khóa cửa một chút.

Kelton lầu bầu:

- Anh xéo ngay đi, Perry Mason, để cho tôi ngủ.

- Tôi phải thay đồ chứ - Mason nói với Edna Hammer - Mặc đồ ngủ và mang dép thế này mà dạo quanh nhà có được không?

- Được chứ. Mọi người ngủ cả rồi.

- Nếu cô thấy được thì tôi cũng thế. Ta đi nào.

Cô gái mở khóa cửa và thận trọng quan sát suốt dãy hành lang. Cô rón rén đi trước dẫn đường tới cửa phòng ngủ của ông cậu, vải áo lụa sột soạt theo từng bước chân. Quỳ xuống bên ổ khóa, cô nhẹ nhàng tra chìa vào lỗ, ý tứ không để gây tiếng động. Chìa khóa xoay rất chậm, một tiếng “tách” thật khẽ hầu như không nghe thấy, chốt khóa đã bật vào đúng chỗ. Cô gật đầu với Mason và đi tiếp về phía cầu thang. Gần đến nơi cô thì thầm:

- Em đã cho dầu vào ổ khóa để nó khỏi kêu lớn.

- Ông cậu của cô có chìa không?

- Ồ, có. Nhưng trong lúc ngủ không thể lấy chìa ra khỏi túi để mở cửa. Ông biết người mộng du không làm được việc đó.

- Tủ chén đĩa thì sao?

- Em giữ chiếc chìa khóa độc nhất để mở tủ.

Cô lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ soi đường tới bên tủ chén đĩa và tra chìa khóa vào ngăn trên cùng.

- Mấy con dao cắt cả ở đây à? - Mason hỏi.

Edna gật đầu và xoay chìa khóa nghe tách một tiếng.

- Em rất vui mừng vì ông ở đây đêm nay. Ông sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy. Cậu em khá hơn rồi. Chắc đêm nay ông ngủ ngon và không mộng du nữa.

- Hừm. Tôi cũng sẽ khóa chặt phòng của tôi.

Cô gái nắm lấy cánh tay ông:

- Đừng làm em sợ, kéo em sẽ ở lại phòng ông suốt đêm nay và chọc ông bác sĩ giận đến chết được.

Mason cười và theo cô gái trở lên thang lầu. Ông dừng lại trước phòng mình và xoay nắm cửa.

- Jim chơi khăm tôi rồi - Mason vừa nói vừa cười - Hẳn sợ tôi mộng du.

Ông gõ cửa. Một lúc sau sàn nhà kêu rảng rặc cùng với tiếng thân người nặng nề di chuyển trên đôi chân mang dép. Cửa chọt lỏng then và mở ra. Edna Hammer đẩy Perry Mason sang một bên rồi thò đầu vào trong phòng mà kêu: “Boooo!”

Một tích tắc sau lò xo trên giường bác sĩ Kelton kêu lên ken két. Perry Mason theo Edna Hammer bước vào. Cô gái đến bên giường và hỏi bác sĩ Kelton:

- Ông mộng du hả?

- Không phải tôi - Kelton gượng cười - Tôi chỉ... Nhưng tôi ngáy dữ lắm, nếu cô muốn biết.

- Ồ, hay quá. Thế thì ông làm người mộng du không chê vào đâu được. Ông cứ lang thang trong sương mù và phát còi báo hiệu cho mọi người biết - Cô gái phá lên cười và mân mê đầu ngón tay trên đường viền áo pyjama của Mason - Rất cảm ơn ông đã giúp nhiều.

Và cô bước ra cửa với tiếng áo lụa sột soạt.

Jim Kelton thở phào nhẹ nhõm:

- Khóa cửa lại, Perfy. Và tôi van anh cứ khóa luôn cho tới sáng. Cô nàng đang vẩn vơ rình mồi đó!

Chương 7

Chiếc đồng hồ báo thức nho nhỏ reo lên dồn dập thành tiếng uất nghẹn. Mason với tay bấm tắt chuông, nhảy ra khỏi giường và mặc quần áo. Bác sĩ Kelton ngưng tiếng ngáy mấy giây đồng hồ rồi lại tiếp tục điệu nhạc mũi đều đặn.

Mason tắt đèn, mở cửa bước ra hành lang. Edna Hammer đã đứng sẵn, cách cửa phòng ông độ chừng một mét, vẫn trong lớp áo ngủ hồi đêm. Hương thơm của cà phê mới pha tràn ngập hành lang.

- Cô làm gì ở đây? - Mason hỏi.

- Em lên ra để báo ông hay em đã mở khóa cửa phòng cậu em, và nhờ ông lấy trộm cho em một tách cà phê.

- Sao không gọi người quản gia đưa cà phê vào phòng cô?

- Em không dám. Không nên để lộ cho ai biết em không đi Santa Barbara. Cậu Peter mà biết em dám qua mặt như thế chắc sẽ nổi giận cho coi. Lại phải nhờ chị Helen mới xong.

Mason gật đầu:

- Cô ở phòng nào?

- Tầng trệt bên cánh bắc, sát bức tường gạch, cửa mở ra sân.

Mason hứa:

- Tôi sẽ ráng hết sức. Ông cậu dậy chưa?

- Ồ, cậu em dậy được nửa giờ rồi, đang thu xếp hành lý và chạy lăng xăng.

Có tiếng nắm cửa xoay. Edna Hammer kêu lên hoảng hốt và biến mất cùng với tiếng vải lụa sột soạt Mason bước về phía cầu thang. Peter Kent, mày râu nhẵn nhụi, mở một cánh cửa và bước ra hành lang. Trông thấy Mason ông mỉm cười.

- Chào luật sư. Hy vọng ông ngủ ngon giấc. Ông dậy sớm để đưa tiễn chúng tôi, thật có lòng quá.

- Tôi luôn dậy sớm để chứng kiến việc hôn nhân của các thân chủ - Mason vừa nói vừa cười - Nhưng chắc chỉ có một mình tôi thôi. Bác sĩ Kelton đang ngủ say không muốn trở mình.

Peter Kent xem đồng hồ:

- Năm giờ rồi. - Giọng ông tươi tỉnh - Mặt trời mọc vào khoảng sáu giờ. Ta phải có mặt ở sân bay lúc năm giờ bốn mươi lăm. Còn kịp nhắm nháp thịt, trứng và bánh mì nướng, nhưng phải mau mau lên!

Ông sánh vai Mason đi xuống cầu thang đến phòng khách. Gian phòng rộng, người quản gia đã thắp một ngọn lửa reo vui trong lò sưởi. Trước lò đặt sẵn một chiếc bàn. Lucille Mays bước về phía Peter Kent với đôi tay dang rộng và ánh mắt long lanh.

Cô ân cần hỏi han:

- Anh ngủ ngon không?

Mắt họ gặp nhau.

- Tuyệt. Luật sư Mason làm cho anh yên tâm. Anh lấy làm ân hận đã không nhờ đến ông ấy sớm hơn.

Mason đáp lại nụ cười của Lucille Mays. Ba người ngồi vào bàn và ăn điểm tâm vội vã. Khi Kent bước lên cầu thang, Mason rót thêm một ly cà phê, bỏ đường và kem vào, rồi bước nhanh ra cửa làm ra vẻ như muốn ngắm khoảng sân bên ngoài.

Chờ cho mọi người đã ra khỏi phòng, Mason bước vội theo hành lang. Edna Hammer đang chờ, cửa phòng cô mở sẵn. Ông đưa cho cô tách cà phê và nói nhỏ:

- Cô không cho biết là thích dùng đường hay kem. Tôi lấy hù họa vậy.

- Miễn sao là cà phê nóng. Trời ơi, thật đúng ý em!

- Phấn khởi lên nhé. Sắp xong chuyện rồi. Khoảng mười giờ hoặc sớm hơn một chút là ngã ngũ tất cả.

Cô gái nhận tách cà phê, mỉm cười cảm ơn Mason rồi nhẹ lướt vào phòng và khép cửa lại. Mason trở lại phòng khách. Người quản gia đang thu dọn.

- Thưa ông, tách và đĩa của ông đâu?

Mason nhún vai:

- Không nhớ tôi đã để ở đâu nhỉ. Rồi sẽ tìm ra ngay ấy mà. Tôi đứng xem mấy bức vẽ ở hành lang rồi bước ra sân một lúc.

- Tốt lắm, thưa ông.

- Tên bác là gì?

- Arthur. Arthur Coulter.

- Bác làm quản gia kiêm tài xế phải không?

- Vâng thưa ông.

- Ông Kent có loại xe gì?

- Một chiếc Packard mui kín và một chiếc Ford mui trần. Lát nữa tôi sẽ đưa chiếc mui kín ra. Chắc ông chủ đã nhờ ông cầm lái.

- Đúng thế. Bác đi lấy xe đi.

Người quản gia biến mất một cách nhẹ nhàng, êm ái đúng phong thái của một người giúp việc được huấn luyện kỹ càng. Một lúc sau Kent xuất hiện ở ngưỡng cửa với va-li và áo khoác.

- Ông Mason, ông nên đem theo áo khoác.

- Tôi để ở phòng tiếp. - Mason đáp.

Ông đến phòng tiếp tìm áo khoác và mũ. Lucille Mays cũng vừa bước ra. Kent mở cửa. Có tiếng máy xe thật êm. Ánh đèn pha quét thành vòng cung trên con đường dẫn ra cổng. Chiếc Packard mũi kín lướt nhẹ một quãng rồi ngừng lại. Bác Coulter rời tay lái bước xuống mở hết các cửa và đưa hai chiếc va-li nhẹ bồng vào trong xe.

Mason ngồi vào chỗ tài xế, vừa cười vừa nói:

- Lẽ ra phải có thêm một hay hai người nữa. Tôi có cảm tưởng mình đang tháp tùng tuần trăng mật.

- Ông đúng là nguyệt lão se duyên. - Kent nói.

- Đó là một vai trò mới, nhưng tôi sẽ cố lo chu tất.

Mason kéo cần số, nhả phanh. Bánh xe bắt đầu lăn nhẹ, ông nói:

- Ta hãy rà lại mọi chuyện xem ổn cả chưa.

Kent hất một chiếc ghế gấp lên rồi ngồi vào. Ông chồm người ra phía trước để mặt gần chạm vai Mason.

- Tôi sẽ đi thẳng tới tòa án ở Yuma, có nên không?

Mason gật đầu và lặng lẽ chú ý đến tay số. Một lúc sau ông mới bắt đầu nói, mắt vẫn không rời mặt đường:

- Được. Nếu tòa án có tổng đài riêng, ông cố lòng cho ra người hiệu thính viên. Nếu không có tổng đài, hãy tìm xem ai là người lo việc trả lời điện thoại. Bảo với họ rằng ông đang đợi một cú điện thoại quan trọng và nhờ họ sắp xếp để không bị trì hoãn khi điện gọi tới. Sau đó ông có thể đóng đồ ở khách sạn Winslow. Chờ tôi ở đó. Khoảng sáu giờ chiều mà không nghe tôi gọi lại nữa thì ông cứ việc khai mạc tuần trăng mật, nhưng nhớ cho tôi biết có thể tìm ông ở đâu nhé.

- Ông định phát đơn kiện Maddox? - Kent hỏi.

Quai hàm Mason bạnh ra:

- Tôi sẽ đánh gục tên đó, nhưng ta nên thưa kiện ở Chicago. Tôi cần nghiên cứu trước một cuộc gặp gỡ.

- Ông định cho hẳn biết sẽ không có thỏa hiệp?

Mason nói cứng:

- Ông cứ để tên Maddox này cho tôi.

Và ông đạp nhấn hết ga.

Chương 8

Perry Mason gõ nhẹ cửa phòng ngủ của Edna Hammer. Cô mở cửa và hỏi:

- Ông chia tay với đôi tân hôn đi hưởng tuần trăng mật thế nào?

Mason cười cười:

- Cao tít trên trời rồi. Và tôi mong rằng không vì thế mà cô sẽ đuổi tôi ra.

- Ông vào đi và kể em nghe. Xin nhớ phụ nữ chúng em quan tâm đến việc cưới xin. Đừng bỏ sót một chi tiết nào.

Mason ngồi xuống, miệng vẫn cười:

- Chúng tôi ra phi trường. Anh phi công tay cầm mũ bay bước tới tự giới thiệu. Chiếc máy bay nhỏ được kéo ra. Các động cơ đang hoạt động. Ông Kent và cô Mays lên máy bay. Chúng tôi trao đổi vài câu bông đùa. Cô Mays gửi theo gió xuống cho tôi một cái hôn. Anh phi công ngồi vào vị trí, cho máy bay chạy một quãng rồi quay ngang. Anh ta thử lại động cơ thứ nhất, rồi động cơ thứ hai, quay mũi máy bay lại theo hướng gió và cất cánh. Mặt trời mới mọc. Dãy đồi phía sau Burbank xanh rục lên tuyệt đẹp và... Ô suýt nữa tôi quên, tin tức khí tượng cho biết hôm nay trời quang đãng, gió nhẹ, ít mây, các điều kiện bay trên đường đi Yuma rất tốt.

-Ồ, luật sư các ông thật thiếu đầu óc lãng mạn.

- Còn cô làm gì ở nhà?

- Em đói bụng đến chết được. Mọi người vừa đi khỏi là em nhắc điện thoại gọi tắc xi đến chờ ở góc bên kia. Em lên ra cửa sau, lên tắc xi đi Hollywood và ăn điểm tâm nhẹ nhàng. Sau đó em lại đi tắc xi về nhà nhưng tuyên bố rằng mình vừa đáp xe buýt từ Santa Barbara về đây và đương đói cồn cào cả ruột gan. Em đã gọi bữa điểm tâm, sắp có rồi đây.

- Người quản gia thắc mắc về tách cà phê. Tôi cầm nó đi và ông ta biết bị thiếu.

Cô gái cau mày:

- Tách cà phê còn ở trong phòng em. Em sẽ mang ra sân và để trên bàn. Nên làm ngay đi thôi. - Cô cầm lấy đĩa tách trên tủ quần áo - Trời ơi, em có cảm tưởng mình giống hệt như tên tội phạm. Có phải cái nghề luật sư chuyên làm cho người ta trở thành lén lút một cách dễ thương như thế không?

- Nói cô đừng buồn nghe, cô không thể trách cứ khả năng của cô trong việc bày mưu tính kế... nhất là khi cô biết dùng các vì sao để khuyên ông cậu đi nhờ cậy một luật sư có tên gọi được xếp bằng năm chữ cái và có liên quan đến đất cát.

Cô gái cười khúc khích:

- Không có chiêm tinh hay tử vi thì em chẳng biết dựa vào đâu mà sống. Điều khôi hài là ông cậu em luôn miệng bảo rằng không tin.

- Cô có tin không?

- Sao lại không?

Luật sư nhún vai.

Mặt trời đang he hé nhìn vào khoảng sân. Edna Hammer ngồi xuống một chiếc ghế dựa, đặt đĩa tách cà phê lên bàn và ngắm đi ngắm lại.

- Nó nằm đây có vẻ như rất tự nhiên phải không?

- Không - Mason đáp - Nói thật, tôi cho rằng người quản gia có hơi nghi ngờ. Nhưng nay ông cậu của cô đã đi khỏi rồi thì còn lo gì nữa.

- Ồ, còn phải lo chứ. Chưa thể buông chuyện của chị Helen Warrington được. Ông không biết Bod Peasley đâu. Trời ơi, anh ấy dám xé xác Jerry ra chứ chẳng phải chơi - Cô ngưng nói để cười khi nghĩ đến anh chàng Peasley gầy gò ốm yếu dám tung nắm đấm giận dữ ra với Harris vai u thịt bắp.

Edna nhắc đĩa tách cà phê lên và đi mấy bước đến bên một chiếc bàn lát mặt đá dừng để ngồi uống cà phê. Cô kéo một cái chốt, mặt bàn có gắn bản lề bật tung lên để lộ một ngăn trống hình chữ nhật.

- Theo em đoán, người ta thiết kế cái ngăn này để đựng dao, muỗng, nĩa và khăn ăn. Nhưng nếu dùng để giấu vật gì thì cũng tốt.

Cô gái quay lại và bắt gặp Mason đang chăm chú nhìn mình:

- Vẽ mặt ấy nghĩa là gì? - Cô hỏi.

- Vẽ mặt nào?

- Cái nhìn kỳ lạ trong mắt ông.

- Tôi không biết có cái nhìn ấy.

- Vậy ông đang nghĩ gì nào?

- Tôi đang nghĩ đến cái thể bắp bênh của người đàn ông vụng về khi phải đương đầu với một phụ nữ thông minh.

- Nói cách khác, ông ám chỉ một cách lịch sự rằng em lừa bịp ông cậu của em?

- Còn tùy theo cô hiểu nghĩa lừa bịp như thế nào.

- Không có gì sai lầm khi ta dùng các khả năng đầu óc sẵn có để đạt được điều mình đang cần, ông có nghĩ vậy không?

Mason lắc đầu:

- Nhất là khi những khả năng đầu óc ấy được đi kèm với sắc đẹp.

Cô gái ầm ức:

- Em không xinh đẹp. Ước gì được như thế. Em biết mình có một thân hình tuyệt vời, nhưng nét mặt không cân đối. Khuôn mặt em quá hiểu động. Em cho rằng con gái đẹp phải giữ được

khuôn mặt bình lặng vì nó tạo nên nét trinh bạch và ngây thơ mà đàn ông rất ưa chuộng. Ông có nghĩ như thế không?

- Tôi chưa từng suy nghĩ kỹ về điều ấy.

- Em thì em suy nghĩ nhiều. Em thích sử dụng sắc đẹp của mình. Sắc đẹp mà không dùng thì để làm gì. Nhiều người cho rằng em cố ý ăn mặc để phô bày thân hình của mình. Quả đúng như vậy. Em rất hãnh diện Có lẽ em là một con thú nhỏ hoang đường. Bob Peasley nói thế. Nhưng em rất sung sướng vì có một thân hình để coi. Em chẳng biết có gì nét na...

- Tôi thấy người quản gia dường như có ý gì đó. - Mason ngắt lời - Ông ta đang chủ tâm đi về phía chúng ta.

Edna im bật nhìn người quản gia rồi thì thầm thật nhanh:

- Nhớ đấy, không được để cho ông ta biết đêm qua em ở đây.

Cô chạm mặt người quản gia:

- Gì thế bác Arthur?

- Xin lỗi, cái tủ đựng chén đĩa. - Ngăn trên cùng không mở ra được. Dường như bị khóa.

- Ồ! - Edna kêu lên rồi im bật một lúc. - Bác đã tìm chìa khóa hết mọi chỗ chưa?

- Thưa cô, có ạ.

- Còn cái chén bằng đồng bên cạnh bình đựng nước, bác có xem chưa?

- Thưa cô, không ạ. Tôi chưa xem chỗ đó.

- Vậy ta thử đi xem nào. Chắc ở đâu đó đấy thôi.

Edna nháy mắt với Mason rồi rảo bước đi. Mason sánh bước bên cô, người quản gia giữ một khoảng cách lễ độ phía sau.

Tới bên tủ chén đĩa Edna lắc thử và nói:

- Đúng là bị khóa rồi. - Cô bắt đầu tìm trên nóc tủ, hai bàn tay lướt nhanh qua nhiều chỗ - Bác Arthur ạ, chắc chỉ ở quanh quần đây thôi. - Cô nói bằng cái giọng liến thoắng của nhà ảo thuật nhằm hướng sự chú ý của khán giả ra khỏi bàn tay mình - Mới hôm qua chìa khóa còn ở trong ngăn, tôi nhớ mà. Chắc ai đó đã vô ý khóa lại và cất chìa khóa ở đâu đây thôi. Ai mà đem chìa khóa đi làm gì cơ chứ. Trong ngăn nào có cái gì đáng. Biết mà, đây rồi! Ngay dưới nếp gấp của cái khăn này.

Người quản gia đứng nhìn cô gái tra chìa khóa mở ngăn tủ.

- Rất tiếc đã quấy rầy cô. Tôi tìm mãi không ra, nghĩ bụng rằng rất có thể cô biết chỗ.

Edna xoay chìa khóa và mở ngăn tủ ra. Bỗng nhiên cô thở hỗn hển và nhìn dán mắt vào cái giá viền vải nhung dùng để xếp dao nĩa. Trên giá lấp lánh một cái nĩa cán sừng bóng loáng nằm đúng chỗ của mình, nhưng cái khe trống dành cho con dao phay thì trống rỗng.

Cô gái ném cho Mason một cái nhìn đầy ý nghĩa. Đôi mắt u ám vì kinh hoàng.

- Bác định tìm cái này phải không? - Cô nói.

- Cô cứ để mặc tôi. Chỉ cần mở được ngăn tủ là tốt rồi.

Ông ta lấy ra mấy cái đĩa đựng muối rồi khép tủ lại.

Edna Hammer ngược mắt lên nhìn Perry Mason và nắm tay ông.

- Ta trở lại sân đi ông. Em thích ở ngoài đó vào sáng sớm.

- Khi nào cô định ăn sáng? Ta nên đánh thức bác sĩ Kelton.

-Ồ, ở đây thường ăn riêng. Ai dậy lúc nào thì điếm tâm lúc đó.

Mason ý nhị:

- Tuy vậy, nếu ta đi gọi chắc bác sĩ Kelton rất vui lòng.

-Ồ, em hiểu rồi - Cô gái nói nhanh - Vâng, vâng, ông nói rất đúng. Ta hãy đi gọi bác sĩ Kelton.

Hai người bước về phía cầu thang. Edna nói khẽ:

- Khoan đã. Ông có muốn xem qua phòng của cậu em không?

- Rất nên.

- Sao? Theo ý ông chắc không có chuyện gì... mà....

Đợi cho cô gái im hẳn, Mason nói:

- Đêm hôm qua cô không nhìn vào ngăn tủ trước khi chúng ta khóa nó lại?

- Kh... kh...ông. Em không nhìn, nhưng con dao chắc chắn còn ở đó.

- Thôi được. Chuyện ra sao rồi ta sẽ biết.

Cô gái chạy lên thang trước, đôi chân bay lướt trên các bậc cấp. Nhưng khi đến gần phòng ngủ của ông cậu cô tỏ ra ngập ngừng.

- Em sợ lỡ ra mình tìm thấy cái gì trong ấy.

- Phòng đã dọn dẹp chưa? - Mason hỏi.

- Chưa, khoảng chín giờ người giúp việc mới bắt đầu thu giường.

Mason mở cửa phòng. Cô gái đi cách sau lưng ông một hai bước. Ông đảo mắt nhìn quanh phòng.

- Tất cả đều có vẻ bình thường - Ông nói - Không có xác chết chất thành đống trong góc phòng hoặc dưới gầm giường.

- Xin ông đừng bận tâm trấn an em. Em phải giữ bình tĩnh chứ. Nếu có thì ở dưới gối kia kìa. Nó nằm ở chính chỗ đó vào sáng hôm nọ. Ông ngó đi, em không dám đâu.

Mason bước đến bên giường nhấc chiếc gối lên. Bên dưới chiếc gối là một con dao phay dài chuôi đen. Lưỡi dao nhuộm một màu đỏ rợn người.

Chương 9

Mason buông rơi chiếc gối và nhảy lùi lại bịt miệng Edna Hammer để ngăn tiếng hét của cô.

- Im ngay. Phải tỉnh táo mà suy tính trước khi báo động.

- Con dao! - Cô gái nói như hét lên khi Mason buông tay ra - Con dao đ...đ...đắm máu! Đủ biết chuyện gì x...x...xảy ra! Ôi em s...s...sợ quá!

- Im đi! Cuống cả lên chẳng ích lợi gì đâu. Phải xem ngay tình hình thế nào. Mau lên!

Mason vọt ra hành lang đi về phòng mình lắc cửa và nhận thấy có khóa. Ông đập mạnh và một lúc sau nghe tiếng bước chân nặng nề, tiếng khóa mở lách cách - bác sĩ Kelton mặt phủ đầy bột trắng, tay bên phải cầm chổi quét xà bông cạo râu.

- Tôi dậy rồi, chắc anh định lên gọi phải không. Gớm, mùi thịt nướng xuyên qua cửa sổ và...

- Không phải chuyện ấy. Lau xà-bông đi rồi ra đây. Không cần mặc áo, cứ như thế cũng được.

Kelton ngẩn người ra nhìn Mason một lúc, sau đó đi vào bồn vổ nước lên mặt và lấy khăn lau sạch xà bông. Rồi vừa đi vừa lau khô tay và mặt, ông theo Mason cùng Edna ra hành lang sang phòng của Peter Kent.

Mason nhắc chiếc gối lên. Bác sĩ Kelton nghiêng người nhìn lưỡi dao đâm máu nằm lạng lẽ nhưng vang vang lời buộc tội. Ông huýt một tiếng sáo nhỏ nhỏ.

Giọng nói của Edna Hammer thắng thốt:

- Ông Maddox đấy. Các ông thừa hiểu cậu em nghĩ về Maddox thế nào. Đêm qua ông lên giường với ý nghĩ trong đầu... Ôi mau lên! Ta hãy sang ngay phòng ông ấy! Có thể chưa chết, chỉ bị thương! Nếu cậu Peter đi quờ quạng trong bóng đêm... có lẽ ông...

Bỗng nhiên cô im bật và thở hổn hển.

Mason gật đầu quay ra cửa:

- Cô đi trước đi! - Ông ra lệnh.

Edna dẫn đường đi qua hành lang, xuống cầu thang và bước vào hành lang của cánh nhà đối diện. Cô dừng lại trước một căn phòng và đưa tay gõ cửa.

- Ồ; không, em quên mất, ông Maddox đã đổi phòng với cậu Phil, ông Maddox ở bên này cơ.

- Cậu Phil là ai? - Bác sĩ Kelton hỏi.

- Cậu Philip Rease là em cùng cha khác mẹ của cậu Peter. Cậu Phil hơi dở người. Tối hôm qua cậu phàn nàn rằng giường mình có gió lùa và xin đổi phòng cho ông Maddox.

Cô bước sang một khung cửa khác và gõ nhẹ. Không có tiếng trả lời. Cô lo lắng nhìn Perry Mason và từ từ đưa tay lên nắm nắm cửa.

- Khoan! - Mason nói - Nên để việc đó cho tôi.

Ông đẩy nhẹ Edna sang một bên và xoay nắm đấm mở cửa. Căn phòng nằm ở phía bắc của hành lang. Những cánh cửa kiểu Pháp mở ra thềm xi-măng cao hơn mặt sân khoảng bốn tấc rưỡi. Ánh nắng lọt qua màn che cửa sổ cho thấy lò mồi một vật nằm bất động trên giường. Mason bước tới nhưng ngoái đầu lại nói với bác sĩ Kelton:

- Ý tứ, đừng đụng tay vào bất cứ thứ gì, bác sĩ ạ.

Edna Hammer ngập ngừng một hai bước rồi lướt nhanh đến bên Perry Mason và bám lấy tay ông. Mason cúi mình trên giường. Bất thành hình hình thù ở trên giường động đậy. Mason bật trở lui. Frank Maddox ngồi dậy và tròn xoe mắt nhìn mọi người. Khi sự ngạc nhiên đã nhường chỗ cho nỗi bất bình, ông ta lên tiếng:

- Cái quái gì thế này nhỉ?

- Chúng tôi đến gọi ông xuống ăn điểm tâm - Mason nói.

- Thể diện các người để đâu mà lại xông vào phòng riêng của người ta như thế. Các người làm cái quái gì ở đây? Dám mà lục lọi giấy tờ riêng của tôi, tôi sẽ cho các người vào tù. Thật không ngờ lão Kent lại giở cái chiến thuật dê hèn này. Lão thường tỏ ra nhân từ, độ lượng, nhưng tuốt tuốt chỉ là cái vỏ bề ngoài. Cứ thử đào sâu xuống mà xem, lão sẽ lộ nguyên hình là con chồn hôi bẩn thỉu.

Mason nói nhỏ:

- Ông Maddox ơi, thế còn bà Fogg thì sao, bà ấy cũng là con chồn hôi phải không?

Maddox chợt biến sắc mãi sau mới nói được:

- Thế ra ông có biết bà ấy?

- Phải.

- Và ông đến tìm tôi vì chuyện đó?

- Trái lại chúng tôi đến mời ông đến ăn sáng. Mau lên ta đi thôi.

- Xin chờ một chút.

Maddox thò chân ra khỏi chăn và quờ quạng tìm dép.

- Ông Mason ạ, về chuyện bà Fogg ông đừng tin lời người ta đồn đại. Có mặt này mặt kia chứ.

- Đúng thế. Bánh mì nướng cũng có mặt này mặt kia. Lúc này tôi ưa cả hai mặt. Chuyện bà Fogg ta sẽ bàn sau.

Mason bước ra trước giữ cánh cửa cho mọi người đi ra hành lang. Khi không còn ai ở trong phòng, ông đóng sầm cửa lại.

- Vụ bà Fogg ra sao? - Edna Hammer hỏi.

- Tôi vẫn giữ một lá bài ách trong tay áo, nhưng nay buộc phải đem ra dùng vì hấn định làm ồn.

- Nhưng lá bài ra sao? Nếu có liên quan đến cậu Peter, em...

- Đang khi ta còn ở đây, tôi thiết nghĩ nên làm một cuộc tổng kiểm tra dân số.

- Ông muốn nói sao?

- Xem coi có ai bị... bị khó chịu gì không. Ai ngủ ở phòng này?

- Ông Duncan.

Mason gõ cửa. Tiếng người bên trong oang oang đầy vẻ nghi ngờ:

- Ai đấy?

Mason mỉm cười với bác sĩ Kelton:

- Chú ý cái nghề pháp luật, Jim ạ. Ban nãy mình gõ cửa phòng của cậu, cậu mở ra ngay. Bây giờ mình gõ cửa phòng của vị luật sư, ông ta muốn biết “ai đây”.

Kelton nhận xét:

- Có lẽ ông ta thấy không tiện ra mắt phụ nữ.

Nhưng trái ngược với lời Kelton, luật sư Duncan ăn mặc rất chỉnh tề, có cả ca-vát và kim gài hắc hời. Lão mở bung cửa sổ ra, ngó xem khách bên ngoài là ai, rồi cau có nhìn với vẻ cân nhắc dễ gây ác cảm.

- Nào, các người muốn gì? - Lão hỏi.

- Mời ăn điểm tâm. - Mason đáp.

Duncan sửa gọng kính và hơi ngẩng mặt lên để có thể nhìn mọi người qua tròng kính bên dưới.

- Phải chăng đây là một nghi thức mới do ông Kent xác lập nên?

- Ông nghĩ như thế cũng được. - Mason vừa đáp vừa quay lưng đi.

Ông hỏi Edna:

- Cậu Phil của cô ngủ ở phòng này phải không?

Ông chỉ tay vào khung cửa mà ban nãy cô gái dừng lại trước tiên.

- Vâng, ông Maddox vẫn ngủ ở đấy, nhưng đêm qua đã đổi cho cậu Phil.

- Được, ta hãy gọi cậu Phil của cô.

Mason gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Ông gõ mạnh hơn. Luật sư Duncan, lúc này đang đứng ở ngưỡng cửa phòng mình, bèn bước nhanh ra hành lang và nói:

- Sáng kiến gì thế hả?

Khuôn mặt của Mason lộ vẻ bối rối. Ông đập tay lên cửa rầm rầm và rồi xoay nắm đấm mở cửa bước vào.

Sải một bước dài tới bên giường, Mason quay ra ngay cửa chặn lối mọi người bên ngoài và bảo bác sĩ Kelton:

- Đưa cô gái đi khỏi nơi đây.

- Chuyện gì đấy? - Edna Hammer hỏi, và chợt hiểu ra sự im lặng của Mason, cô hét lên.

Duncan trịnh trọng lách vào hỏi:

- Rắc rối gì vậy? Chuyện gì xảy ra?

Maddox vẫn mặc đồ ngủ và đi dép hấp tấp chạy ra nhập bọn với nhóm người đứng ở ngưỡng cửa. Bác sĩ Kelton cầm tay Edna kéo ra khỏi phòng đồng thời nói với hai người kia:

- Làm ơn tránh ra.

Tấm thân phì nộn của Duncan đứng chắn hết khung cửa. Bác sĩ Kelton (cũng to béo nhưng không bụng phệ) xô thẳng vào người Duncan:

- Để cho cô ấy đi ra.

Duncan đẩy lại:

- Tôi có quyền tìm hiểu chuyện gì xảy ra ở đây.

- Để cho cô ấy ra. - Kelton nhắc lại.

Duncan hăng giọng và tiếp tục xô đẩy. Kelton hơi chùng vai xuống, lấy thế, và hất Duncan lùi chập choạng về phía sau. Edna cầm khăn tay khóc nức nở bước ra ngoài. Duncan lấy lại được thăng bằng vừa xông thẳng vào vừa nói:

- Maddox, ông chứng kiến việc hần làm nhé. Ta phải làm tới nơi tới chốn mới được.

Mason gọi to:

- Jim, xin cậu trở lại đây. Cần có một y sĩ và một nhân chứng để đảm bảo hai con chim ó này không dàn dựng chuyện gì ở đây.

Duncan phản đối:

- Nhân danh thân chủ tôi, tôi phản đối... Ôi, trời ơi... trời đất ơi, ông ấy bị giết.

Bác sĩ Kelton bước đến bên giường nhìn những tấm vải đẫm máu và khuôn mặt xám xanh của nạn nhân, đôi mắt thủy tinh chưa nhắm hẳn. Ông sờ tay lên cổ mình và quay sang Mason:

- Đây là việc của pháp y và cảnh sát.

Perry Mason cao giọng ra lệnh:

- Chúng ta hãy ra khỏi phòng này. Vừa xảy ra một vụ giết người. Đội điều tra hình sự sẽ yêu cầu giữ nguyên hiện trường. Xin mọi người ra khỏi phòng và đừng đụng đến vật gì.

Duncan hậm hực nhìn Mason, vẻ nghi ngờ:

- Cả ông nữa chứ, không riêng gì chúng tôi.

- Lẽ tất nhiên.

- Vậy ông đi ra xem nào. Đừng tưởng có thể lừa tôi như lừa cừu. Chẳng biết ông lấy quyền gì mà lo việc này.

- Tôi đề nghị tất cả chúng ta ra khỏi phòng. Nếu như ông muốn ở lại cũng chẳng sao.

Mason lách qua lão luật sư phì nộn và nói với Kelton:

- Đi thôi, Jim. Mình đã cảnh giác bọn họ rồi. Nếu họ muốn ở lại đây thì cứ việc ăn nói với Đội điều tra hình sự.

Duncan chợt đâm nghi, bèn túm lấy tay Maddox:

- Frank, ra ngoài ngay, ra ngoài ngay. Chúng định gài bẫy ta đó.

- Họ biết trước có người vừa bị giết. Họ tưởng tôi mới là nạn nhân. - Maddox nói.

- Ra ngay, ra ngay - Duncan nài nỉ - Ta nói chuyện ở bên ngoài. Tôi nắm được một số dữ kiện nhưng sẽ chỉ khai báo với cảnh sát mà thôi. Đừng để gã Mason ấy gài ông vào bất cứ chuyện gì, Frank ạ.

Hai người tập tễnh ra khỏi phòng.

- Tôi yêu cầu gọi cảnh sát ngay lập tức. - Duncan nói ngoài hành lang.

Perry Mason bước đến máy điện thoại, ông bắt bẻ:

- Chẳng cần ông to tiếng, yêu cầu tôi cũng phải làm - Ông nhắc máy gọi sở chỉ huy cảnh sát và nói với viên cảnh sát trưởng - Một vụ giết người xảy ra tại nhà ông Peter B. Kent, số 3821 phố Lakeview, Hollywood... Luật sư Peter Mason đang nói đây... Tôi sẽ giải thích khi các ông đến. Đóng cửa phòng rồi. Được, tôi sẽ khóa lại nếu tìm thấy chìa khóa.

Mason gác máy; Kelton kéo ông ra một bên:

- Mason, có một điểm anh cần lưu ý.

- Điểm gì?

- Nếu thân chủ của anh, Peter Kent, chủ mưu cố sát, hẳn ông ta đã dựng nên cái trò mộng du để làm cơ sở vững chắc.

- Do đâu cậu cho rằng ông ta bịa đặt điều ấy?

- Màn kịch run rẩy tối hôm qua.

Đột nhiên Mason nhìn thẳng vào mặt bác sĩ Kelton:

- Nghe đây, Jim, nếu cậu không muốn bỏ lỡ các công chuyện của cậu ngày hôm nay thì ra về đi thôi. Mình phải ở lại còn cậu không có lý do nào cả.

Bác sĩ Kelton gật đầu, khuôn mặt xem ra như vừa thoát nợ.

- Cậu có thể lấy xe của mình mà đi, Jim ạ.

Chương 10

Mason đang thì thầm hướng dẫn Edna Hammer trong một góc sân.

- Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, tuyệt nhiên không được để lộ việc cô không đi Santa Barbara - Ông xem đồng hồ và nói tiếp - Chúng ta phải giữ cho cậu Peter của cô ở ngoài cuộc một cách tuyệt đối ít ra là hai tiếng rưỡi đồng hồ.

- Ông muốn nói họ sẽ cần đưa cậu em về?

- Họ sẽ cần thẩm vấn ông ấy.

- Họ sẽ cần đưa ông ấy về à?

- Rất có thể.

- Em sẽ phải khai với họ thế nào?

- Cứ bảo với họ rằng cô không biết ông ấy ở đâu.

- Em sẽ khai rằng đêm qua em ở Santa Barbara và trở về đây bằng xe buýt.

Mason nheo mắt:

- Tôi khuyên cô không nên khai như thế.

- Em sẽ khai.

- Họ sẽ kiểm tra lại.

- Chẳng có lý do nào mà kiểm tra em cả. Còn ông, ông sẽ nói với họ thế nào về cậu Peter?

- Tôi không khai gì cả.

- Họ lại chẳng làm khó dễ ông sao?

- Rất có thể họ sẽ không để tôi yên.

- Bao giờ họ thẩm vấn em?

Mason lại xem đồng hồ:

- Bất cứ lúc nào. Họ đang xem xét căn phòng và xác chết. Lão Duncan hăm hăm hử hử muốn phun ra chuyện gì đó mà tôi không được rõ, nhưng có lẽ không đến nỗi quan trọng như lão tưởng đâu. Cả lão ấy lẫn Maddox đều thù ghét ông Kent và tôi. Không thể đoán trước được họ sẽ làm gì và sự thù ghét sẽ đưa họ đi tới mãi đâu.

- Họ có dám khai man không?

- Không thể phủ nhận khả năng ấy. Maddox là một tên gian hùng. Lão Duncan là luật sư chuyên lo những chuyện lật vạt. Cả hai tên ấy đều đang ra sức xô ngã ông cậu của cô, bồng đầu tôi nhảy vào làm kỳ đà cản mũi, tất nhiên bọn họ không bằng lòng.

- Nhưng họ làm gì được?
- Không biết, chỉ còn có nước chờ xem. Trong khi chờ đợi, tôi muốn gọi điện thoại. Cô ráng cầm cự nhé!
- Được. Xin ông nhớ cho: tôi đi tắc-xi về đây sau khi nghỉ đêm ở Santa Barbara.
- Đừng khai cô nghỉ đêm ở đâu - Mason dặn dò - Cứ lảng tránh rồi tôi sẽ cho ý kiến sau.
- Như vậy có rắc rối gì không?
- Rắc rối to ấy chứ. Nhưng cô có làm gì thì cũng gây nên rắc rối thôi. Cứ trả lời rằng việc cô nghỉ đêm ở đâu không có dính líu chút nào đến vụ giết người mà chỉ liên quan đến công chuyện của cậu Peter. Nhưng nhớ nhé: sớm muộn gì họ cũng sẽ bắt cô tuyên thệ, lúc ấy cô buộc phải nói thật.
- Tại sao?
- Nếu cô không nói thật, họ sẽ kết tội cô khai man.
- Trời ơi!... Vậy thì em sẽ không nói gì hết.
- Đúng thế - Mason hoan hỉ - đừng nói gì hết.
- Nhưng mà ông không hỏi gì có hại cho em chứ?
- Nghe đây. Cô dư biết họ có thể khai thác gì nơi tôi? Tôi đi gọi điện đây.

Mason bước đến phòng điện thoại có lắp kính cách âm và gọi cho cô thư ký của mình:

- Della. Ở đây có chuyện xảy ra rồi. Cô nhắn Paul Drake đưa mấy người tới ngay. Có lẽ họ sẽ không cho anh ta vào đây. Cứ bám ở vòng ngoài và ráo riết tìm tòi. Có tin gì từ Santa Barbara không?
- Có. Jackson vừa gọi về cách đây mấy phút, cho biết anh ta và Harris suốt đêm thay phiên nhau canh chừng nhà bà Doris Kent. Bà ta không hề ra khỏi nhà nhưng Jackson có điều gì đó muốn thừa riêng với ông. Anh ta bảo không nên nói chuyện ấy qua điện thoại.
- Sao lại không?
- Anh ta bảo đừng dây gài đây chất nổ.
- Hiện nay ai đang canh chừng ngôi nhà?
- Có lẽ là Harris. Jackson bảo rằng Harris đến thay cho anh ta trước nửa đêm một chút và lúc này đang mong có người đến thế chỗ.

- Della, có mấy việc cần nhờ cô. Cơ sở của Paul Drake hiện có người ở Santa Barbara. Cô nhắn Paul kiểm lấy vài bức ảnh của bà Kent và một bản tả nhân dạng rõ ràng, sau đó anh ta liên hệ với Harris và nhận việc canh chừng ngôi nhà. Tôi muốn biết bà ta ra khỏi nhà vào lúc nào và nếu có thể được, đi đâu? Nhờ bảo Jackson lấy cho được giấy ly hôn chính thức càng sớm càng tốt. Bảo anh ta gọi điện thoại thường xuyên về cho cô. Tôi sẽ hỏi thăm tin tức ở cô. Rõ hết chứ?

- Rõ. Chuyện gì xảy ra ở đằng ấy?

- Một con dao phay nhuộm máu.

Đường dây im bất một lúc, chỉ có tiếng ù ù qua ống nghe truyền đến tai Mason. Và rồi giọng nói Della lại vang lên:

- Em hiểu.

- Tốt lắm.

Nói xong Mason gác máy. Rồi phòng điện thoại, ông gặp Edua Hammer trong hành lang.

- Ổn cả chứ? - Cô ta hỏi. Mason gật đầu - Ông đang chạy việc để cậu Peter cưới được vợ phải không?

- Tôi muốn làm hết sức mình vì thân chủ tôi.

Đôi mắt Edna nhìn Mason chắt chứa đầy vẻ cân sức thử tài:

- Ông là luật sư khéo lắm phải không?

- Cô muốn nói gì?

- Tình cờ tôi biết được rằng luật tiểu bang này không cho phép vợ làm chứng chống lại chồng. Nếu cậu Peter và Lucille Mays kết hôn với nhau, cô ấy không thể làm chứng chống lại cậu của em, có đúng không?

Perry Mason nhướn mày:

- Tôi không biết cô ấy có thể làm chứng chuyện gì để... À, cảnh sát trưởng Holcomb đến kia rồi.

Edna Hammer nắm chặt cổ tay Mason. Những ngón tay của cô lạnh ngắt.

- Ông sẽ đứng về phía cậu Peter chứ?

- Tôi luôn luôn đứng về phía thân chủ tôi.

- Tới mức nào?

- Nếu cậu Peter của cô giết người trắng trợn, có chủ mưu, tôi sẽ bảo ông ấy nhận tội hoặc kiếm luật sư khác. Nếu ông ấy giết người trong lúc mộng du, tôi sẽ đi với ông ấy đến cùng. Cô bằng lòng chưa?

- Giả sử ông ấy đã giết người trắng trợn và có chủ mưu như cách nói của ông, trường hợp ấy thì sao?

- Ông ấy có thể nhận tội hoặc kiếm luật sư khác lo việc cho.

- Ai sẽ xác quyết ông ấy giết người vì cố ý hay không?

- Tôi.

- Nhưng xin ông đừng xác quyết một cách vội vã. Đừng hấp tấp nhảy bổ đến những kết luận.

Ông hứa với em như vậy đi.

Mason cười:

- Tôi không bao giờ làm như thế. Xin chào cảnh sát trưởng Holcomb.

Cảnh sát trưởng Holcomb bước nhanh qua hành lang tiến về phía hai người. Anh ta nhìn Perry Mason rồi lại nhìn Edna Hammer, đôi mắt lóe lên vẻ nghi ngờ.

- Đường như ông đang chỉ cách cho cô ấy khai báo.

- Thừa cảnh sát trưởng, vẻ bên ngoài thường đánh lừa ta. - Mason nhã nhặn trả lời - Cô Hammer, cho phép tôi giới thiệu cảnh sát trưởng Holcomb.

Holcomb không mấy may chú ý đến lời giới thiệu.

- Sao ông lại có mặt ở đây nhỉ? - Anh ta hỏi Mason.

- Tôi đang dự việc thương lượng giữa một người tên là Maddox và ông Peter Kent.

- Thế ông Peter Kent đâu?

- Chắc chắn tôi không thể nói cho ông biết được.

- Sao lại không?

- Làm như vậy là vi phạm đến bí mật của thân chủ.

- Vô lý!

Mason gật đầu:

- Anh cảm thấy thế. Còn tôi cho đó là vi phạm bí mật nghề nghiệp. Tất nhiên đây chỉ là một trong bao trường hợp bất đồng ý kiến mà chúng ta thường gặp.

- Ông đã nói như vậy rồi; xin hỏi còn gì nữa không?

- Hết. - Mason đáp gọn.

- Tôi vẫn chưa biết ông Kent hiện ở đâu.

- Chắc chắn anh còn nhiều nguồn thông tin khác nữa.

Holcomb quay phắt sang Edna Hammer:

- Cô là cháu của ông Kent?

- Vâng.

- Ông cậu của cô hiện ở đâu?

- Chắc chắn tôi không thể nói cho anh biết được.

Holcomb biến sắc mặt vì tức giận:

- Tôi sẽ cho gọi ông Sam Blaine, luật sư trợ lý. Mời hai người vào phòng khách.

Cảnh sát trưởng Holcomb quay gót bước dọc theo hành lang tiến về phía phòng khách.

Perry Mason nói với Edna Hammer:

- Cô nên khai thật với họ.

- Không thể được.

Mason nhún vai và đỡ cánh tay cô gái bước đến phòng khách. Một nhóm người lặng lẽ với vẻ trịnh trọng đã có mặt sẵn ở đó. Cảnh sát trưởng Holcomb xem đồng hồ tay và nói:

- Ông Sam Blaine, luật sư trợ lý, sắp đến. Tôi muốn hỏi mấy câu: Nạn nhân là ai?

Duncan cao giọng:

- Tôi là luật sư. Thiết nghĩ tôi có thể giúp anh đôi chút trong vụ này. Tôi biết dăm ba điều rất có giá trị.

- Nạn nhân là ai? - Holcomb hỏi.

- Đó là Phil Rease, người em cùng cha khác mẹ của ông Kent. - Maddox trả lời.

- Ông là ai?

- Tôi là Frank B. Maddox, người hợp tác làm ăn với ông Kent, giám đốc Công ty chế tạo Maddox ở Chicago.

- Ông làm gì ở đây?

- Dàn xếp mấy vấn đề làm ăn với ông Kent, còn đây là ông Duncan, luật sư của tôi.

- Ông là người thương lượng với ông Mason?

Duncan trịnh trọng:

- Ông Mason là người đại diện của ông Kent. Ông ta có mặt ở đây tối hôm qua và ở qua đêm trong nhà này. Có một bác sĩ cùng đi với ông ta, bác sĩ Kelton, theo như tôi được biết.

Holcomb quay sang Mason:

- Ông Kelton đâu?

- Có mấy chỗ thăm bệnh nên ông ta không chờ được. Tất nhiên anh có thể tìm ông ta bất cứ khi nào cần đến.

Maddox tự nguyện phát biểu:

- Ông Mason, bác sĩ Kelton và cô Hammer biết có người mới bị giết nhưng không rõ là ai. Sáng nay họ đi rà hết tất cả chúng tôi. Họ tưởng kẻ bị dao đâm phải là tôi.

- Ông Mason, do đâu ông biết có người bị giết? - Holcomb hỏi.

Mason trợn mắt:

- Tôi không hề biết.

Cửa mở ra. Bác quản gia Arthur Coulter dẫn vào một người trẻ tuổi có vẻ bánh bao, trên gọng kính lủng lẳng một cái nơ dài màu đen.

Cảnh sát trưởng Holcomb giới thiệu:

- Đây là ông Sam Blaine, người chịu trách nhiệm vụ này.

Sam Blaine, mày râu nhẵn nhụi, giày nâu bóng loáng, áo còng trắng tinh mím cười chào chung tất cả mọi người rồi nói:

- Xin một phút để định vị.

Anh ta kéo cảnh sát trưởng Holcomb vào góc phòng, hai người thì thầm trao đổi khá lâu. Khi đã xong, Blaine quay ra kéo một chiếc ghế ở đầu bàn, mở cặp lấy một cuốn sổ tay và nói:

- Có ai nghe thấy điều gì khả nghi trong đêm không?

Duncan hắng giọng ra vẻ quan trọng:

- Tôi xin được phát biểu: Thiết nghĩ tôi có thể tường thuật những gì đã xảy ra một cách chính xác.

- Ông là ai? - Blaine hỏi.

- Luật sư John J. Duncan.

- Ông nói đi. - Blaine mời.

- Quá nửa đêm một chút tôi chợt thức giấc vì có người đi ngang qua mấy khung cửa sổ kiểu Pháp. Trời sáng trắng. Bóng người ấy đổ xuống trên người tôi. Tôi vốn rất tỉnh ngủ. Hình như người ấy đi chân không.

- Ông phản ứng thế nào?

- Tôi chỉ nhìn thoáng được người đi ngang qua phòng tôi. Trước những cửa sổ kiểu Pháp đều có bệ xi-măng. Tôi bèn vọt dậy và chạy tới bên cửa sổ. Đêm trắng tròn. Tôi nhìn thấy một người đang mộng du.

- Làm sao ông biết được người ấy đang mộng du? - Blaine hỏi.

- Dựa vào cách ăn mặc và dáng đi rất đặc biệt. Bóng người mặc đồ ngủ, đầu ngửa về phía sau. Tôi biết ngay đó là người mộng du.

- Đàn ông bay đàn bà?

- À... À... anh biết đấy, ánh trăng...

Blaine nói nhanh:

- Ông không cần bận tâm trả lời câu hỏi ấy vào lúc này. Bóng người làm gì?

- Bỗng qua sân, tần ngần bên mọi chiếc bàn cà phê rồi nhấc mặt bàn lên. Sau đó bóng người biến mất qua một khung cửa ra vào nằm ở phía bắc của khoảng sân - cửa này ăn vào hành lang.

- Ông nhìn thấy hết à?

- Rất rõ.

- Ông xác định thời gian bằng cách nào?

- Bên giường tôi có đồng hồ.

- Lúc ấy là mấy giờ?

- Mười hai giờ mười lăm. Mãi tôi không ngủ lại được.

Blaine hỏi Edna:

- Cô là Edna Hammer?

- Vâng.

- Cô có biết gì về chuyện này không?

- Không.

- Cô có thấy ai vào phòng cô đêm hôm qua không?

- Không.

- Phòng của cô khóa hay không khóa?

- Khóa. Ban đêm tôi bị hồi hộp. Cách đây khoảng một tháng tôi đã thay khóa mới ở cửa ra vào và giữ chiếc chìa khóa độc nhất.

- Cô biết có người bị giết sáng nay, phải không?

- Không hề biết.

- Đêm hôm qua cô có ra khỏi phòng không?

Cô gái lưỡng lự:

- Đêm hôm qua tôi ở đâu; điều ấy không liên quan gì đến vụ này.

- Ông Peter Kent hiện ở đâu?

Cảnh sát trưởng Holcomb chen vào:

- Anh cứ hỏi ông Mason. Dường như ông ấy biết.

Mason nói:

- Thân chủ tôi, ông Kent, hiện vắng mặt để lo một việc không hề dính líu gì đến tình hình lúc này.

- Ông ta đi từ bao giờ?

- Xin miễn trả lời vì đây là điều bí mật của thân chủ tôi.

- Khi nào ông ta trở về?

- Tôi có thể hứa được rằng thân chủ tôi sẽ trở về vào khuya hôm nay hoặc sáng ngày mai.

- Ông ta hiện ở đâu? Ông Mason, đây là việc hết sức nghiêm trọng. Xin ông đừng vòng vo nữa. Chúng tôi muốn thẩm vấn thân chủ của ông.

Mason nhún vai không nói gì.

- Nay - Blaine hăm dọa - nếu ông không mời thân chủ của ông lên, chúng tôi sẽ tìm ra và lôi ông ta vào cuộc.

- Anh cứ việc lôi ông ta vào cuộc - Mason đáp - Ai biết ông Kent ở đâu?

Yên lặng một lúc. Maddox lên tiếng:

- Tình cờ tôi biết được rằng ông Jerry Harris, cô Edna Hammer và cô Helen WarringJon thư ký của ông Kent, tất cả cùng đi lo một việc bí mật vào tối hôm qua. Theo tôi được biết, họ đi lên Santa Barbara. Rất có thể ông Kent cùng đi với họ.

- Santa Barbara? Họ làm gì ở Santa Barbara?

- Chắc chắn tôi không thể biết được.

Blaine quay sang nói nhỏ với cảnh sát trưởng Holcomb:

- Cứ theo cái đà này ta sẽ chẳng đi được tới đâu! Tốt hơn nên hỏi riêng từng người, kể cả đám người giúp việc trong nhà. Nhờ anh đưa tất cả ra khỏi phòng chỉ trừ ai cần thẩm vấn ngay.

Holcomb trịnh trọng gật đầu rồi tuyên bố:

- Ngoài sân kia rất thích hợp. Xin mời mọi người ra hết ngoài đó và miễn trao đổi với nhau... Ta có nên bắt đầu với Perry Mason và tách riêng ông ta ra không? Ông ta đại diện cho ông Kent. Có lẽ ta sẽ biết được nhiều điều hơn nếu khởi đi từ Mason.

- Ý kiến hay đấy - Blaine nói - Ông Mason, ông biết gì về vụ này?

Đợi cho tiếng chân lệt sệt ồn ào ngưng hẳn, Mason nói:

- Tôi đang dự cuộc thương lượng giữa ông Kent và ông Maddox. Vì một số lý do chưa tiện nói ra lúc này, cuộc thương lượng phải tạm hoãn lại. Đêm qua tôi ở lại đây và ngủ cùng phòng với bác sĩ Kelton ở tầng trên. Sáng nay ông Peter Kent ra đi lo công việc, có thể nói chuyến đi này là do lời đề nghị của tôi. Tôi không muốn tiết lộ nơi đến của ông ấy. Sau khi ông Kent đi khỏi, cô Hammer lưu ý tôi về chuyện con dao phay biến mất khỏi tủ chén đĩa. Nghe nói trước đây đã có lần ông Kent bị mộng du. Biên bản ghi rằng lần đó ông có cầm một con dao phay.

- Biên bản nào? - Blaine ngắt ngang.

- Trong hồ sơ xin ly dị của vợ ông ấy, là bà Doris Sully Kent.
- Ở đâu?
- Santa Barbara.
- Nói tiếp đi. Sau đó ông làm gì?
- Tôi đi cùng cô Hammer sang phòng của ông Kent và tìm thấy con dao nằm ở dưới gối.
- Dưới gối! - Blaine kêu lên.

Mason điềm nhiên gật đầu:

- Trước kia cũng như ngay lúc này đây con dao nằm dưới chiếc gối trên giường của ông Kent. Tôi không hề đụng đến con dao, nhưng vừa nhìn thấy nó là tôi nghi ngờ ngay chuyện gì đã xảy ra. Thành thử tôi đi đánh thức bác sĩ Kelton, rồi cùng cô Hammer chúng tôi đi rà lại tất cả khách ngụ trong nhà. Chúng tôi thấy ông Rease vẫn nằm trên giường, mền đắp lên tới cổ. Rõ ràng hung thủ đã đâm lưỡi dao xuyên qua lớp vải mền. Tôi không xem kỹ. Vừa phát hiện ra xác chết là tôi ra khỏi phòng và gọi điện cho sở chỉ huy cảnh sát.
- Tại sao ban nãy ông không khai chuyện này với cảnh sát trưởng Holcomb.
- Anh ta có cho tôi nói đâu. Anh ta ở trong phòng xem xét xác chết. Tôi cố bước vào nhưng anh ta bảo tôi cứ ở bên ngoài.

Blaine nói với viên cảnh sát trưởng:

- Điều ngay hai người đến xem dưới chiếc gối. Đừng để ai đụng đến con dao trước khi giao cho chuyên viên lấy dấu tay... Holcomb, anh ở đây bao lâu rồi?
- Khoảng mười phút trước khi gọi điện cho anh.
- Còn tôi đã có mặt khoảng mười, mười lăm phút... Hết thấy vào khoảng gần nửa giờ... Ông luật sư kia tên gì nhỉ... À, phải rồi, Duncan. Tôi ra gặp ông ta và xem chiếc bàn cà phê.

Blaine bước ra sân. Cảnh sát trưởng Holcomb gọi hai nhân viên và chạy lên phòng của Kent. Mason theo sau Blaine và thấy anh ta nói chuyện với Duncan. Hai người tiến ra giữa sân. Duncan dừng lại dáo dác rồi bước đến một chiếc bàn, nhưng sau đó lắc đầu và di chuyển sang chiếc bàn mà Edna Hammer đã đặt đĩa tách.

- Chiếc bàn này phải không? - Blaine hỏi.
- Đúng thế.
- Ông bảo mặt bàn nhấc lên được?
- Có lẽ. Bóng người trong đêm nhấc cái gì lên như thể mặt bàn và rồi bỏ rơi xuống nghe sập một tiếng.

Blaine quan sát kỹ chiếc bàn rồi nói:

- Dường như dưới mặt bàn có một ngăn trống hình chữ nhật... Xem nào, có cái chốt gài đây này.

Blaine gạt chốt và đẩy mặt bàn lên.

- Không có gì ngoài một cái tách cà phê có đĩa.
- Nhưng đúng là chỗ này mà. - Duncau nằng nặc.

Edna Hammer bất giác nói:

- Tôi sẽ đem đĩa tách ấy xuống bếp.

Cô đưa tay ra nhưng Blaine nắm kéo lại:

- Khoan. Phải tìm hiểu một chút trước khi đem chúng đi. Rất có thể có dấu tay.
- Có hay không nào khác gì nhau? - Cô hỏi.

Có tiếng người quản gia vọng đến:

- Thưa ông, xin ông thứ lỗi, tôi vừa nhận ra cặp đĩa tách kia... ít ra là cái đĩa, nó có một chỗ mẻ rất đặc biệt. Tôi mới làm mẻ sáng nay thôi.

- Mấy giờ sáng nay?

- Sau năm giờ một chút.

- Ông dùng đĩa làm gì vào giờ sớm như thế?

- Tôi dọn bữa điểm tâm cho ông Kent, có Lucille Mays và ông Mason.

- Sau đó ông làm gì?

- Tôi đưa chiếc xe Packard ra. Ông Kent, cô Mays và ông Mason đánh xe đi. Khoảng một giờ sau ông Mason đem xe về.

- Ông không biết họ đi đâu?

- Thưa ông, không. Tôi đoán họ đi kết hôn.

- Ông còn biết thêm gì về bộ đĩa tách này?

- Thưa ông, cái đĩa này đi kèm với cái tách mà ông Mason đã dùng để uống cà phê. Tôi không kịp thay cái đĩa bị mẻ. Ai nấy đều có vẻ vội vã. Ông Kent bảo tôi phải chuẩn bị bữa điểm tâm vào đúng năm giờ hai mươi phút. Ông ấy rất đúng giờ.

- Ông Mason, vậy ra ông uống cà phê bằng cái đĩa này? - Blaine hỏi.

Mason lắc đầu:

- Chắc chắn là không.

- Không ư?

- Không. Tôi không bao giờ uống bằng đĩa khi ở nhà người ta.

Blaine đỏ mặt:

- Tôi muốn nói ông dùng tách và đĩa. Nếu ông muốn chính xác, tôi xin nói ông uống bằng cái tách này.

- Đó là lời của bác quản gia. Phần tôi, tôi không phân biệt được cái tách này với cái tách kia. Tôi nhìn nhận rằng sáng nay tôi có uống cà phê bằng một cái tách nào đó.

- Sau đó thì sao?

- Thưa ông, xin ông thứ lỗi - Người quản gia nói - Ông Mason cầm tách và đĩa đi ra ngoài. Lát sau tôi không tìm thấy nó. Tôi hỏi ông ấy đã làm gì với nó, ông ấy bảo rằng không nhớ, hình như để nó ở ngoài sân.

- Vào lúc năm giờ hai mươi phút sáng nay?

- Khoảng năm giờ rưỡi hoặc năm giờ bốn mươi.

- Ông Mason làm gì ở ngoài sân lúc năm giờ rưỡi?

Người quản gia nhún vai.

Blaine quay sang Mason:

- Ông làm gì ở đây lúc năm giờ rưỡi?

Mason chậm rãi trả lời:

- Có thể là tôi có ra đây, không nhớ rõ.

- Chính ông đặt tách và đĩa bên dưới mặt bàn này?

- Không.

- Ông có biết ai làm điều đó không?

- Tôi nghĩ rằng anh đang vẽ hồ bằng nước lã. Chỉ có một cái đĩa mẻ, vậy mà anh phải tốn phí biết bao thời giờ vàng ngọc để hỏi xem tôi uống cà phê như thế nào và đứng uống ở đâu. Điều khẩn thiết lúc này là giải quyết vụ án. Ai đã uống cà phê, đó không phải là vấn đề. Vấn đề là ở chỗ: ai đã dùng dao đâm...

- Ông nói thế đủ rồi - Blaine ngắt lời - Tôi hoàn toàn có khả năng tiến hành cuộc điều tra này - Mason nhún vai - Blaine nói tiếp bằng giọng ý nhị - Ông nên nhớ cho rằng theo lời khai của nhân chứng này thì thân chủ của ông, tức ông Kent, đã cất một vật gì đó vào ngăn bàn này vào khoảng nửa đêm. Nay chúng tôi nhận thấy vật ấy đã biến mất, thay vào đó là một bộ tách và đĩa được xác nhận là của ông.

- Tôi không hề xác nhận - Mason đáp - Đây có thể đúng là bộ tách và đĩa mà tôi đã dùng, nhưng cũng có thể không đúng! Như tôi đã nói, đối với tôi mọi cái tách đều như nhau cả, cũng như ông Duncan đã không thể xác nhận người mạo du là ông Kent.

Blaine biện bác:

- Đây chính là cái đĩa có vết mẻ đặc biệt - Mason nhún vai, châm một điếu thuốc và mỉm cười. Blaine nói tiếp - Được rồi, ông Mason ạ, chúng tôi sẽ lấy lời khai của ông trước tòa Đại hình. Tôi biết ông quá rồi. Có thẩm vấn ông đến mấy cũng chẳng đi được tới đâu một khi chúng tôi không có quyền gì buộc được ông trả lời các câu hỏi. Nãy giờ ông chỉ vòng vo tam quốc và đưa chúng tôi vào vòng lẩn quẩn.

- Nghĩa là anh đã hỏi tôi xong rồi?

- Ông còn biết gì thêm về vụ giết người không?

- Không.

- Vâng, chúng tôi đã hỏi xong. Khi nào cần, chúng tôi biết phải tìm ông ở đâu, và - Blaine nói thêm một câu đầy ý nghĩa - chúng tôi biết cách tìm ông: bằng trát đòi hầu tòa.

Mason nghiêng mình:

- Xin chào hết cả mọi người.

Ông bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Edna Hainmer như muốn trao đến ông một câu nói không lời. Ông dậm bước về phía cô nhưng bị Blaine ngăn lại:

- Ông Mason, tôi đã nói ông có thể bị kết tội đấy. Cuộc giám định này sẽ tiến triển nhanh hơn nhiều nếu chúng tôi kịp thẩm vấn các nhân chứng trước khi họ được hưởng những lời gợi ý hết sức quý giá của ông.

Mason mỉm cười và nghiêng mình một cách giễu cợt:

- Xin chúc quý vị gặp may mắn.

Chương 11

Mason gặp Paul Drake ngồi trong xe đậu bên lề đường cách dinh thự của Kent mấy dãy nhà.

- Tôi đã cố lọt vào trong - Drake nói - nhưng bị họ đuổi ra. Tôi đã bố trí mấy người sẵn sàng khai thác các nhân chứng vừa khi cảnh sát thôi ập kín ngôi nhà. Chuyện gì vậy?

- Nhiều. - Mason đáp - Một người đàn ông tên là Rease bị giết. Rõ ràng ông ta đang ngủ thì bị đâm bằng dao. Mềm đập lên tận cổ. Đêm qua không lạnh lắm. Trên người ông ta chỉ có hai tấm mềm mỏng. Lưỡi dao xuyên qua các lớp vải.

- Có động cơ nào không?

Mason hạ thấp giọng:

- Nhiều chứng cứ gián tiếp chống lại ông Kent, thân chủ tôi.

- Ông ta hiện ở đâu?

- Đi rồi.

- Nghĩa là bỏ trốn?

- Không, đi lo công chuyện.

- Ông có định bỏ mặc ông ta không, Perry?

- Còn tùy. Tôi muốn trước tiên phải tìm xem ông ta có tội hay không. Nếu có, tôi sẽ không nhận lo vụ án này. Tôi cho rằng ông ta mộng du. Nếu quả đúng là mộng du, tôi sẽ ráng cứu ông ta.

- Kẻ bị giết thuộc hạng người nào?

- Một người dở hơi, lúc nào cũng lo lắng về sức khỏe.

- Có động cơ đặc biệt nào khiến Kent muốn giết người này không?

- Không, nhưng có một động cơ rất mạnh khiến Kent muốn giết người đáng lẽ nằm trên chiếc giường mà nạn nhân đêm hôm qua đã nằm.

Chàng thám tử huýt một tiếng sáo nho nhỏ:

- Vậy là giết lầm hả?

- Không biết. Anh cứ bám quanh đây và cố xem có lật tẩy được điều gì không - Mason xem đồng hồ rồi mở cửa xe của Drake - Anh cho tôi ra đường cái để đón taxi.

- Về văn phòng à?

- Chưa biết.

Drake vừa rồ máy xe vừa nói:

- Ban này ở trong đó ông có kịp làm gì trước khi cảnh sát ủa vào không?

- Không làm được gì cả. Có một luật sư nữa đang ở đó, lão tên là Duncan.

Drake khéo léo tránh một chiếc xe hơi chạy ép ngang và nhấn ga vọt nhanh để kịp thoát đèn đỏ.

- Lão Duncan cản mũi kỳ đà phải không?

- Đúng thế, Lúc ấy tôi muốn tìm hiểu thêm đôi chút về vụ giết người, ai ngờ lão già khốn kiếp xen vào phá đám. Đã hết đầu, lão còn khai rằng đã nhìn thấy thân chủ của tôi đi lang thang vào lúc nửa đêm.

- Cẩn thận nhé, Perry.

- Điều gì đã khiến anh nói thế?

- Tôi thấy cái nhìn trong mắt ông. Dường như ông đang bước một bước quá nhanh.

Mason cười:

- Tôi đang bước cả chục bước nhanh ấy chứ. Tôi như nghệ sĩ xiếc trên sân khấu tung hứng một lúc sáu trái banh. Có điều tôi không tung hứng banh, mà là bom nổ chậm. Tôi buộc phải lướt tới thôi.

Drake hứa hẹn:

- Tôi sẽ ráng hết sức điều tra. Nhân tiện nói luôn, ông bảo tôi bố trí người đến Santa Barbara để thay phiên cho một anh chàng đang canh chừng ngôi nhà. Tôi đã phái một người đi rồi, công việc rất trót lọt. Tôi thấy nên báo cho ông rõ, kéo ông lo.

Mason gật đầu:

- Hay lắm, Paul. Anh nên đưa thêm một người nữa đến đó. Tôi muốn theo dõi bà ta sát nút và thật êm thấm. Còn ở nhà ông Kent, sau khi cảnh sát điều tra xong, nếu có ai đi ra anh cứ theo dõi liền cho tôi. Có thể dùng điện thoại của cửa hàng bán thuốc lá ở góc đằng kia.

Mason vẩy tắc xi trong khi Drake cập xe vào sát lề đường. Tài xế tắc xi cầm lái rất vững vàng, tỉnh táo. Mason về đến văn phòng lúc chín giờ mười lăm phút. Della Street tươi mát như lá rau diếp ướp lạnh ngồi nghiêm trang bên góc bàn giấy của Mason và thông báo hàng loạt tin tức, trong khi Mason rửa tay, chải đầu và sửa ca-vát trước gương.

- Jackson vừa gọi điện cách đây mấy phút. Theo chương trình, vào lúc chín rưỡi sẽ có một phiên tòa xử tội tham ô. Do đó thẩm phán triệu tập tòa lúc tám giờ ba mươi, Japksa trình bày các dữ kiện và tòa ký ngay giấy ly hôn chính thức. Em đã gọi điện đến khách sạn Winslow ở Yuma, nhưng ông Kent chưa tới nơi. Em có gọi sang tòa án, nhưng họ không hay biết gì về ông Kent cả. Sáng nay tòa chưa cấp giấy chứng nhận kết hôn nào cho ông Kent, và...

- Khoan đã - Mason xem đồng hồ - Cái tin ấy không có ý nghĩa gì mấy. Tòa án vừa mở phiên xử cách đây có mấy phút. Bây giờ mới hơn chín giờ và...

Giọng nói điềm tĩnh và khéo léo của Della Street cắt gọn lời của Mason:

- Nhưng ở đó đã hơn mười giờ rồi. Yuma nằm trên núi Time.

Mason khép cánh cửa căn buồng đặt bồn nước và tủ thuốc rồi nghiêng mình trước mặt Della:

- Kính thưa cô Vạn Năng, cô thắng tôi rồi. Còn gì nữa không?

- Em đã gọi đến phi trường hỏi biển số chiếc máy bay đưa ông Kent đi Yuma, và nhờ cơ sở của Paul Drake phải gấp một thám tử ở Yuma đến phi trường xem chiếc máy bay đã hạ cánh chưa. Em đang chờ điện gọi lại.

- Sao tôi không ở luôn bên ngoài và phỏ mặt mọi chuyện ở văn phòng cho cô lo giùm nhỉ? Dù có mặt ở đây tôi cũng không điều hành công việc một cách nhanh nhẹn và hiệu quả như cô đã làm đâu.

Della mỉm cười nhận lời khen, nhưng vẫn không ngừng tuôn tràn thông tin cho Mason:

- Người ta đang tìm mọi cách nhờ ông lo cho vụ chúc thư nhà Anstruthers. Em bảo họ rằng không hẹn trước được, nhưng sẽ hỏi ông xem thế nào.

- Ai muốn tôi nhận vụ này?

- Luật sư đại diện cho bên chống chúc thư muốn mời ông lo cho vụ án. Ông ta chuẩn bị xong hết tất cả rồi. Ông chỉ việc xem xét các nhân chứng và trình tòa..

Mason ngắt lời:

- Không thể nhận được. Tuần này bắt đầu xử phải không?

- Vâng.

- Tôi đang bận vụ ông Kent, không nhận thêm trách nhiệm được nữa đâu. Bảo với họ rằng tôi rất tiếc. Còn gì nữa không?

- Myrna Duchene cảm tạ ông bằng muôn lời tha thiết.

- Myrna Duchene à? - Mason cau mày - Ai thế nhỉ?

- Cô gái bị lừa gạt bởi anh chàng giả danh George Pritchard tại khách sạn Palace.

Mason phá lên cười:

- Tôi quên mất cô ta rồi. Cô ta cho rằng lời khuyên của tôi sẽ làm nên chuyện?

- Cô ấy chịu lắm; và bảo rằng sẽ hậu tạ ông ngay sau khi...

- Sao cô không nói là lời khuyên hoàn toàn miễn phí?

Della Street gật đầu:

- Em có nói, nhưng cô ấy dường như không tin, lại...

Chuông điện thoại reo vang. Della Street nhấn máy áp lên tai “A-lô”. Cô lắng nghe một lúc rồi nói:

- Cứ ở lại đó. Báo cáo ngay bằng điện thoại nếu có tin gì mới.

Cô gác máy và nói với Mason:

- Máy bay của ông Kent chưa đáp xuống phi trường Yuma.

Mason gõ gõ ngón tay vào mép bàn:

- Rắc rối rồi đó!

- Ta có nên báo tin họ mất tích và xin máy bay đi tìm không?

Mason chậm rãi lắc đầu:

- Della, cô gọi đến phi trường xin đăng ký một chiếc máy bay. Nửa giờ nữa sẽ cất cánh. Đừng tiết lộ nơi đến. Bảo họ rằng tôi muốn dạo loanh quanh một chút.

- Đăng ký tên của ông phải không ạ?

Mason gật đầu:

- Phải. Dùng tên tôi để được việc hơn. Nếu cảnh sát dò la ở phi trường, có lẽ lúc này họ đã biết ông Kent dùng máy bay.

- Họ đoán ra chuyện máy bay à?

- Chắc chắn đoán ra được không sớm thì muộn. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Người quản gia khai rằng hai người sắp kết hôn, tôi đánh xe đưa họ đi. Một thám tử hạng xoàng cũng đủ khả năng ráp nối các sự kiện ấy lại với nhau.

Điện thoại lại reo vang. Della nghe máy rồi trao cho Mason:

- Jackson lại gọi về từ Santa Barbara, ông cứ nghe máy bằng đường dây này. Em sẽ qua phòng bên gọi cho phi trường.

Mason nói “A lô” và nghe thấy tiếng Jackson trong máy - Xin chào Jackson, ổn cả chứ? Della bảo anh lấy được giấy rồi.

- Ngon lành! Giấy đã ký và vào sổ luôn. Tôi phải làm gì bây giờ?

- Ai đang canh chừng bà Doris?

- Một người của Drake thay phiên cho Harris.

- Della cho biết anh có tin tức gì đó không tiện báo cáo bằng điện thoại.

- Nguy hiểm lắm. Tôi đang dùng đường dây nội bộ của tòa án. Chưa bỏ nơi này mà đi được. E rằng đường dây có thể bị “hở” qua tổng đài. Lát nữa tôi mới qua phòng điện thoại chính mà gọi cho ông được.

- Đại khái tin ấy như thế nào? Anh cứ nói sao cho người ngoài cuộc không hiểu được.

- Tin liên quan đến sự củng cố của các thế lực đối lập.

Mason nhú mày suy nghĩ:

- Anh nói thêm một chút được không?

- Đang hoàn tất những sắp xếp theo đó bên nguyên cáo của vụ kiện ly dị trừ tính hợp tác với các thành phần khác vốn ở vị trí đối lập với bên bị cáo.

Mason hừm hừm trong cổ. Jackson hỏi:

- Ông hiểu ý tôi nói không?

- Có lẽ hiểu. Tôi không muốn anh báo chuyện ấy qua điện thoại. Ráng về đây ngay càng sớm càng tốt.

- Tôi có thể đi ngay được rồi.

- Còn những người kia thì sao?

- Tất cả sẵn sàng cất bước ngay khi tôi thông báo.

- Cô Warrington đâu?

- Đang ở chỗ tôi. Harris chờ trong xe đậu trước cửa.

- Lên xe ngay và về thẳng đây. Bảo Harris mau mau lên. Jackson này, có chuyện bất ngờ và không hay xảy ra tại nhà ông Kent đêm hôm qua.

- Ông có thể cho biết chuyện gì không?

- Philip Rease bị giết - Jackson huýt sáo miệng nho nhỏ. Mason nói tiếp - Không nên để Harris và Warrington rơi thẳng vào tay các thám tử cảnh sát mà chưa kịp chuẩn bị cách này hay cách khác.

- Nghĩa là ông muốn tôi đưa họ về chỗ ông trước khi...

Mason ngắt lời:

- Đó chính là điều tôi không muốn chút nào. Tôi không muốn cảnh sát nghĩ rằng tôi mách nước cho các nhân chứng. Về điểm này hiện tôi đã bị lún vào quá sâu rồi. Đừng để lộ cho hai người ấy biết rằng anh có biết Rease bị giết. Cứ gợi ý cho họ thế này: rất có thể luật sư của bà Kent sẽ thẩm vấn họ về những gì xảy ra hồi chiều tối, do đó họ nên rà soát lại trí nhớ cho chắc chắn.

- Harris là người nắm được tin tức liên quan đến vấn đề mà ban nãy tôi đã cố giải thích cho ông hiểu.

- Về sự củng cố của các thể lực?

- Vâng.

- Cũng thế, tôi không muốn Harris đến đây trước khi cảnh sát thẩm vấn anh ta. Hãy khai thác mọi tin tức mà anh ta có. Nhờ cô Warrington ghi lại bằng tốc ký, sau này nếu cần thì sao lại thành văn bản. Anh nắm vững những nét phác họa ấy chưa?

- Rõ.

- Được rồi, làm ngay đi. Có thể lúc anh về tới đây thì tôi đã đi rồi. Nếu tôi vắng mặt anh chịu khó chờ nhé.

Mason gác máy và bắt đầu đi đi lại lại trong văn phòng Della Street xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Máy bay đã sẵn sàng. Em đã gọi một xe hơi loại nhanh. Ông cứ đi ra, sẽ có xe đậu sẵn bên lề.

Mason mở cửa tủ áo khoác lấy chiếc áo bành tô nhẹ và dừng lại sửa mũ trước gương.

Della Street hướng dẫn:

- Đến phi trường xin ông rẽ vào tận cuối sân. Chiếc máy bay nhỏ hai động cơ đang khởi động máy ở đó. Em đã dặn viên phi công đậu máy bay ở cuối sân vì cảnh sát có thể sẽ lảng vảng quanh đó.

Mason gật đầu:

- Tốt lắm! - Và ông tiến ra thang máy.

- Chiếc xe do Della Street gọi lẫn bánh đến vừa kịp lúc Mason từ tòa nhà đi ra. Người tái xế rất thạo việc tranh thủ thời gian giữa dòng xe cộ đông đúc.

- Chạy vào cuối sân. - Mason nói.

- Vâng, thưa ông. Tôi đã được dặn trước rồi.

Mason ngả lưng trên nệm xe, mắt không để ý gì đến cảnh vật chạy vèo vèo. Hai lần ông phải bám chặt vào ghế vì chiếc xe lách vội để tránh đúng chạm. Đồng hồ chỉ đúng giờ lên máy bay, bù lại nổi vất vả trên đường.

Mason ra chỉ thị ngắn gọn cho viên phi công:

- Lúc trời vừa sáng có một máy bay cất cánh đi Yuma, nhưng chưa tới nơi. Anh hãy theo đúng lộ trình đi Yuma và quan sát kỹ mặt đất bên dưới. Tôi cũng sẽ theo dõi.

- Nếu tìm ra nó, tôi phải làm gì?

- Lượn vòng xuống càng thấp càng tốt. Đừng hạ cánh trừ khi có người bị thương hoặc có việc cần làm. Nếu là tai nạn và mọi người đều thiệt mạng, ta sẽ báo cho chính quyền. Trường hợp có ai cần cấp cứu thì đáp xuống.

Viên phi công gật đầu rồi leo vào phòng lái. Máy bay gầm lên, lăn bánh và cất cánh êm ái. Mason nhìn xuống phi trường xem có chiếc xe cảnh sát nào đậu ở cổng hoặc có Cảnh sát trưởng Holcomb lảng vảng đâu đó hay không, nhưng máy bay vút nhanh khiến ông không kịp quan sát kỹ. Con chim sắt lên cao dần theo đường vòng cung dài. Những dãy cao ốc màu trắng toát lấp lánh trong ánh nắng California rực rỡ dần dần nhường chỗ cho màu lá sậm của những vườn cam có hàng rào sơn sọc ca-rô. Và rồi, với núi tuyết phủ ở cả hai bên máy bay vút qua một khe hẹp, lắc lư mạnh trong gió lộng và hạ thấp dần theo một đường bay đều đặn. Thẳng băng như một đường kẻ bằng thước, những vườn cam màu mỡ tiếp giáp với sa mạc, một vùng cát hoang lác đác những bụi bơ dại, ngải đắng và xương rồng. Xa xa phía bên phải xuất hiện nhóm suối Palm tựa mình bên vách núi cao chót vót. Mấy phút sau, mặt trời chiếu ánh nắng loang loáng trên biển Salton thấp thoáng sau những bóng cây chà là của thung lũng Coachella. Mason không ngừng nhìn xuống bên dưới, đầu hết nghiêng qua cạnh bên này lại sang cạnh bên kia của máy bay. Không một vết tích gì cho thấy có máy bay đã đáp xuống. Biển Salton lướt

nhanh về phía sau. Bên dưới lúc này là cả một vùng mênh mông hỗn độn những núi xâm thực và cồn cát, nơi chứa đựng biết bao truyền thuyết về những quặng mỏ quý bị khuất lấp, một xứ sở khô cằn, khắc nghiệt, tràn ngập ảo giác đã từng treo giá đắt cho những tay săn vàng táo bạo. Dòng sông Colorado phô mình ra ở phía trước như con rắn vàng oằn oại uốn mình qua sa mạc. Thành phố Yuma nở rộng trong ánh nắng. Viên phi công quay sang Mason chờ lệnh.

Mason ra hiệu cứ hay tới hạ cánh. Mũi máy bay chúc xuống. Tiếng động cơ nổ dồn chọt giảm thành tiếng ù ù êm nhẹ khiến Mason nghe được tiếng gió rít qua thân máy bay. Sau khi lượn một đường vòng dài xuống thấp dần, máy bay đi là là mặt đất, cả hai động cơ lại rú lên, mũi máy bay chúc xuống. Một lát sau toàn thân máy bay rung nhẹ cho biết bánh xe đã chạm đất.

Mason nhìn thấy hai người đàn ông vừa chạy về phía mình vừa vẫy tay. Ông nhận ra một người là Kent, còn người kia lạ mặt. Ra khỏi máy bay, ông hỏi luôn:

- Sao vậy?

Kent rầu rĩ:

- Máy hư. Chúng tôi buộc phải hạ cánh nửa chừng. Tưởng đâu phải chôn chân ở đó suốt buổi sáng ấy chứ. Chúng tôi vừa đến được năm phút và gặp người của Văn Phòng Thám Tử ở đây. Anh ấy gọi về văn phòng của ông, cô thư ký bảo tôi cứ chờ vì ông sẽ hạ cánh trong vòng năm mươi phút nữa. Cô ấy đã xác minh thời điểm ông cất cánh từ Los Angeles và tính được giờ ông sẽ đến.

- Cô Mays đâu?

- Tôi đã gọi vào khách sạn. Cô ấy muốn trang điểm một chút trước khi đến chờ tôi ở tòa án.

- Tất cả chúng ta cùng đi đến tòa án để lo cho xong vụ kết hôn. Ở đây có tắc xi không?

- Có. Xe đang chờ tôi ở đáng kia.

- Có thể cảnh sát đang chờ bắt ông khi ông lên xe. Tuy điều ấy rất khó xảy ra, tôi cũng nên phòng xa mà nói chuyện với ông trước đã. Lại đây. - Mason nắm tay Kent, hai người bước cách xa viên phi công và người thám tử khoảng ba mươi bước.

- Nào, kể hết đi! - Mason nói...

- Ông nói sao? - Kent hỏi.

- Đúng như tôi vừa nói. Kể hết đi!

- Tôi thật không hiểu ông muốn nói gì. Tôi đã kể hết tất cả rồi. Những gì tôi nói với ông về Maddox hoàn toàn chính xác. Còn...

- Đẹp gã Maddox đi. Ông Rease sao rồi?

- Chú em cùng cha khác mẹ với tôi đó hả?

- Phải.

- Ồ, tôi đã nói hết về hắn cho ông nghe rồi. Về mặt tiền bạc hắn không khéo lắm. Đôi khi thích cách tân. Làm ăn thường thua lỗ nên hắn đâm ra ganh ghét những người thành công hơn mình. Và...

Mason cắt ngang:

- Vào khoảng bảy giờ ba mươi sáng nay người ta tìm thấy ông Rease nằm chết trên giường vì một con dao phay rất sắc đâm vào người xuyên qua lớp mềm. Rõ ràng con dao đã được lấy ra từ ngăn tủ chén đĩa trong phòng ăn và...

Kent lão đảo, tay ghì trên ngực, mắt tròn tròn, mặt xám ngắt.

- Không! - Ông kêu khê, giọng khàn - Trời ơi, không!

Mason gật đầu.

- Chao ơi! - Kent hét lên và nắm chặt lấy cánh tay Mason.

Mason giựt tay ra:

- Đứng lên và ngưng cái trò nước mắt ấy đi.

- Xin ông thông cảm cho tôi ngồi xuống.

Không nói thêm lời nào nữa, ông ta ngồi bệt xuống đất. Mason đứng bên cạnh mà nhìn bằng đôi mắt trầm ngâm, bình thản.

- Chuyện... chuyện xảy ra hồi nào?

- Không biết. Tìm thấy ông ta lúc bảy giờ ba mươi.

- Ai tìm thấy?

- Tôi.

- Làm sao ông tìm thấy hắn?

- Tôi tìm thấy một con dao phay dưới gối của ông. Vừa nhìn qua lưỡi dao chúng tôi bèn điều tra ngay trong nhà, đếm lại từng người một.

- Dưới gối của tôi? - Kent thốt lên, nhưng không nhìn vào mặt Mason.

- Đêm qua ông Rease đổi phòng cho Maddox chứ không ngủ ở phòng mình, ông có biết điều đó không?

Đôi mắt của Kent như mắt con nai bị thương ngược lên nhìn Mason. Ông lắc đầu chậm chậm.

- Vậy sao?

- Hai người đã đổi phòng cho nhau. Rõ ràng trong nhà chỉ có một mình ông không hề hay biết chuyện đổi phòng này. Luật sư biện lý sẽ tuyên bố rằng khi ông vớ lấy con dao ở tủ chén đĩa và đi lang thang quanh nhà, ông tin chắc người ở trong căn phòng đó là Maddox.

- Nghĩa là luật sư biện lý sẽ nói rằng tôi đã làm chuyện đó?

- Đúng thế.

Kent nhìn Mason dăm dăm. Miệng ông bắt đầu run run. Ông đưa tay lên mặt như cố giữ cho các bắp thịt khỏi co giật, nhưng bàn tay bắt đầu run rẩy...

Mason thẳng thừng:

- Tôi sẽ nhận giúp ông với hai điều kiện: Trước hết ông phải làm cho tôi tin rằng ông vô tội, không hề chủ mưu giết ai. Thứ hai, ông phải ngưng ngay cái trò co giật này đi - Kent vẫn tiếp tục run rẩy, cơn co giật đã lan hết cả người. Mason nói tiếp như thể chỉ có mỗi một việc là nói những lời thẳng thừng - Bác sĩ Kelton bảo ông làm trò chưa đúng quy cách, ông có thể đánh lừa được một bác sĩ đa khoa, nhưng đừng hòng qua mặt một nhà phân tâm học. Do đó ông có thể thấy được rằng đóng kịch như thế chỉ tổ gây bất lợi cho mình trong vụ án này.

Bỗng nhiên Kent ngừng co giật và hỏi:

- Tôi sai ở chỗ nào?

- Kelton không cho biết. Ông ta chỉ bảo rằng ông đóng kịch. Nào, tại sao ông lại làm như vậy?

- Tôi... à...

- Nói đi. Tại sao ông lại làm như vậy?

Kent móc túi lấy khăn mùi xoa ra lau trán.

- Nói đi. Đứng lên. Đứng thẳng lên đi. Tôi muốn nói chuyện với ông.

Kent từ từ đứng lên.

- Tại sao ông giả vờ?

Kent nói nhỏ gần như không nghe thấy:

- Vì tôi biết mình lại mộng du. Tôi sợ... Ôi, tôi sợ!

- Sợ gì?

- Sợ rằng mình sẽ làm chuyện ấy.

- Chuyện gì? Giết Rease ư?

- Không, giết Maddox.

- Ông nói chuyện đằng hoàng rồi đó... Mời hút thuốc - Mason chìa gói thuốc, Kent lắc đầu - Kể nốt cho tôi nghe đi.

Kent ái ngại nhìn chung quanh.

- Ông cứ việc nói đi. Không còn nơi nào an toàn hơn. Cảnh sát có thể nhảy bổ vào ông bất cứ lúc nào. - Mason vung tay chỉ một đốm đen trên bầu trời, một chiếc máy bay đang hướng vào phi trường - Rất có thể chiếc máy bay kia đưa cảnh sát đến. Ông nói đi, nói mau lên.

- Khi tôi mộng du có trời biết được tôi làm gì.

- Ông có giết Rease không?

- Thề trước mặt Chúa, tôi không biết.

- Ông biết được điều gì?

- Tôi biết mình mộng du cách đây một năm. Tôi biết từ thuở nhỏ đến nay thỉnh thoảng tôi vẫn bước đi lang thang trong giấc ngủ. Chứng bệnh ấy tái phát vào độ trăng tròn và những khi tôi bị hồi hộp hay tức giận. Tôi biết trong lần mộng du cách đây hơn một năm tôi đã cầm dao. Tôi không biết mình định làm gì với con dao ấy, nhưng tôi sợ rằng... sợ rằng...

- Sợ rằng mình có ý định giết vợ? - Mason hỏi.

Kent gật đầu.

- Ông cứ tiếp tục kể từ chỗ đó - Mason vừa nói vừa nhìn chiếc máy bay đang lượn vòng để đáp xuống ngược chiều gió - Lần mộng du cuối cùng ra sao?

Trong lúc mộng du tôi lấy con dao phay ở tủ chén đĩa. Rõ ràng là tôi không có giết ai. Nếu có, hẳn đã có người ngăn cản không cho tôi thực hiện kế hoạch.

- Do đâu mà ông nghĩ như thế?

- Sáng ra tôi thức dậy, con dao phay nằm ở dưới gối.

- Ông biết nó nằm đó?

- Vâng.

- Ông có biết chuyện gì xảy ra sau đó không?

- Chỉ suy đoán ra thôi. Tôi đi tắm, và khi trở vào thì con dao đã biến mất. Khoảng thời gian đó Edna tỏ ra rất lo lắng. Đêm đó sau khi tôi đã lên giường thì có người khóa cửa phòng tôi lại.

- Ông có biết điều đó không?

- Vâng. Lúc ấy tôi chưa ngủ. Ổ khóa bật nghe tách một tiếng rất nhỏ.

- Và ông đoán chừng đó chính là Enda?

- Vâng, tôi cảm thấy chắc chắn là thế.

- Rồi sao nữa?

- Enda bày trò tử vi tướng số gợi ý cho tôi đi gặp một luật sư có tên họ được ghép bằng năm chữ cái và có liên quan đến đất cát, tôi biết ngay nó muốn tạo tình thế thuận lợi cho tôi phòng lỡ có chuyện gì không hay xảy đến. Tôi bèn duyệt qua tên tuổi của các luật sư hàng đầu trong lãnh vực hình sự, sau đó nêu tên ông ra làm cho Enda dễ dàng hoàn thành ý định.

- Té ra ông đâu có nghiêng theo tử vi tướng số.

- Không biết nữa. Tôi cho rằng không phải là nhảm nhí cả đâu. Enda nêu vấn đề, tôi thấy ngay là rất nên đến gặp ông trước khi có chuyện gì xảy ra.

- Cũng chính vì lý do ấy mà ông đề nghị tôi đem bác sĩ theo?

- Đúng vậy. Enda gợi ý và tôi thấy có lợi.
- Còn chuyện co giạt này?
- Tôi muốn gây ấn tượng cho hai ông rằng tôi đang phải khổ sở vì bị căng thẳng thần kinh.
- Do đó ông đóng kịch để gây ấn tượng cho bác sĩ.
- Vâng, nếu ông muốn nói theo kiểu ấy.
- Tại sao ông không báo cho cảnh sát hoặc vào viện điều dưỡng?

Kent vặn vẹo các ngón tay cho đến khi làn da thành trắng bệch.

- Tại sao ư? Trời ơi, tại sao! Giá mà tôi làm được điều ấy! Không, tôi đình ninh mọi chuyện rồi sẽ đầu vào đó. Ông thấy đó, tôi đặt con dao dưới gối mà chẳng dùng làm gì cả. Do vậy, tôi nghĩ rằng rốt cuộc mình sẽ chẳng giết ai đâu. Ông thử đứng vào hoàn cảnh của tôi mà xem. Tôi giàu có, vợ tôi muốn chiếm lấy tài sản của tôi và đẩy tôi vào đường cùng. Nếu tôi ra tay làm bất cứ điều gì thì dù ít dù nhiều cũng là tự đâm đầu vào mưu toan của bà ta. Tôi nằm vào cái thế bí kinh khủng, lo đến phát điên lên được. Và rồi, sau khi hỏi ý kiến ông và nhìn thấy ông sắp xếp công việc thật khéo, tôi cảm thấy an tâm tin rằng tất cả rồi sẽ ổn thỏa. Thật nhẹ cả người. Đêm qua tôi lên giường và ngủ rất ngon? Từ lúc đó cho đến khi đồng hồ báo thức tôi không nhớ gì cả... Tôi băn khoăn về đám cưới sắp tới... Tôi không nhìn dưới gối.

Máy bay đáp xuống, lăn bánh một quãng rồi dừng lại. Mason quan sát hành khách đang bước xuống.

- Được rồi, ông Kent, tôi tin ông. Tôi sẽ giúp ông đến cùng. Nếu những điều ông vừa nói với tôi là thật thì cứ khai với cảnh sát như thế. Còn nếu đúng như lời vợ ông nói, ông đã dựng đứng lên cái trò mộng du để có dịp giết kẻ cản mũi mình thì xin ông nói rõ luôn cho biết.

- Không, không, tôi nói thật mà!

Mason giơ tay lên gọi:

- Ông cảnh sát trưởng ơi, ở đây này!

Cảnh sát trưởng Holcomb đang co duỗi chân tay sau khi xuống khỏi máy bay, nghe thấy tiếng Mason anh liền cất bước, đi sát bên là luật sư trợ lý Sam Blaine.

Hai người đến gần Mason và Kent.

- Cái gì thế? - Giọng Kent thì thầm đầy vẻ lo lắng.

Mason nhắc nhở:

- Cứ bình tĩnh. Kể hết mọi chuyện cho cảnh sát và báo chí. Cần phải tạo dư luận rộng rãi...

Holcomb hậm hực nói với Perry Mason:

- Ông làm cái quái gì thế?

Mason mỉm cười một cách lịch sự và phác tay:

- Thừa cảnh sát trưởng Holcomb, cho phép tôi giới thiệu ông Peter B. Kent.

Chương 12

Perry Mason đi đi lại lại trong căn phòng và lắng nghe cái giọng lè nhè của Paul Drake đang xổ ra hàng tràng tin tức:

- ... Có lẽ chỉ còn dựa vào mỗi một chuyện mộng du biến hộ cho ông Kent. Chuôi dao không có dấu tay, nhưng lão Duncan thề rằng lão đã nhìn thấy ông Kent đi lang thang dưới ánh trăng. Thái độ của lão đầy vẻ thù nghịch. Đừng có mà ngây thơ tưởng rằng lão già vô tích sự ấy không dám làm hại ông đâu. Ban đầu lão khai có nhìn thấy, một “bóng người” mộng du, nhưng nay lão còn biết rõ người ấy là ông Kent. Chi tiết duy nhất khiến lão kết luận đây là một vụ mộng du, ấy là Kent mặc áo ngủ dài, màu trắng. Lão...

Mason quay sang đối mặt với Drake:

- Áo ngủ dài nghe đáng ngờ quá. Kent thường mặc pyjama.

Drake lắc đầu:

- Vô ích, Perry ạ. Lúc trước tôi cho rằng ta có thể đập tan câu chuyện của Duncan bằng cái áo ngủ dài ấy, nhưng nay không được nữa rồi. Ông Kent có một cái áo ngủ dài kiểu cổ.

- Có lẽ luật sư biện lý đã tóm lấy nó làm bằng chứng.

- Hẳn rồi. Họ giữ cái áo ngủ dài được tìm thấy ở chân giường ông Kent, giả định ông ấy đã mặc nó.

- Trên áo có vết máu không?

- Tôi chưa điều tra việc này, nhưng có lẽ không.

- Chẳng lẽ không có sao?

- Giả thuyết của công tố viên như sau: lưỡi dao đâm xuyên qua lớp vải mềm, lớp vải ấy đã cản không cho máu phun vào tay hoặc áo của hung thủ.

- Nghe có vẻ hợp lý, đủ để thuyết phục bồi thẩm đoàn. Án mạng xảy ra vào giờ nào?

- Đó là một câu hỏi chưa giải đáp được. Vì lý do này hoặc lý do khác phe luật sư biện lý cố làm cho nó trở thành một câu hỏi lớn, họ tuyên bố rằng khó mà xác định được chính xác thời điểm xảy ra án mạng. Họ cho báo chí biết nó vào khoảng từ nửa đêm đến bốn giờ sáng. Thế nhưng họ lại hỏi người trong nhà xem có ai nghe hoặc thấy gì vào khoảng ba giờ sáng hay không.

Mason đứng xoạc hai chân, đầu cúi về phía trước, cố tiêu hóa điều Drake vừa nói một cách khổ sở.

- Họ làm thế - Ông nói - để dọn đường cho lão Duncan thay đổi lời khai. Tôi dám đánh cá với anh hai mươi đô la rằng chỉ trong vòng một giờ là họ xác định xong thời điểm án mạng, thế nhưng lão Duncan đã lờ khai rằng lão nhìn thấy Kent cầm dao đi băng qua sân lúc mười hai giờ mười lăm... Paul này, đồng hồ trong phòng lão Duncan có mặt số dạ quang không?

- Không biết. Sao?

- Nếu có mặt dạ quang, họ sẽ thả nổi thời điểm án mạng và ra sức thuyết phục lão Duncan rằng ấy là ba giờ thay vì mười hai giờ mười lăm. Một người mắt kém, lại nhìn mặt số dạ quang, dễ lẫn lộn thời gian lắm chứ.

Della Street rời sổ tay ngược lên nhìn:

- Ông cho rằng lão Duncan dám thay đổi lời khai?

- Chắc chắn lão dám làm. Người ta sẽ dọn cho lão một con đường trơn tru bằng cách nói như sau: "Này ông Duncan, ông là luật sư mà để bị rơi vào bẫy thẩm vấn thì tệ quá. Chứng cứ pháp y cho biết án mạng ắt đã xảy ra lúc ba giờ sáng. Ông thấy có hợp lý không nếu khai rằng kim đồng hồ chỉ số ba là kim ngắn chứ không phải kim dài? Tất nhiên chúng tôi không muốn ông làm chứng cho bất cứ điều gì không đúng như thế, nhưng chúng tôi không thể cầm lòng nhìn thấy ông ra làm trò cười trong khung nhân chứng". Lão Duncan sẽ rơi vào con đường trơn tru ấy, trở về nhà ngẫm nghĩ và tự kỷ ám thị rằng mình nhớ đích xác vụ việc xảy ra vào lúc ba giờ sáng thay vì mười hai giờ mười lăm. Loại người như Duncan - bướng bỉnh, định kiến và vị kỷ là những kẻ khai man nguy hiểm nhất trên đời bởi họ không chịu nhận ngay cả với chính mình rằng họ đang khai man. Bởi bướng bỉnh, họ tô màu định kiến cho mọi phản ứng của mình. Trong bất cứ vụ việc gì, họ không thể là người quan sát vô tư được.

- Ông có thể tìm cách nào gài bẫy lão không? - Della Street hỏi - Nhờ đó tòa nhìn rõ chân tướng của lão.

Mason mỉm cười:

- Gài bẫy được, nhưng mất công lắm. Vả lại, xét ở một vài khía cạnh, làm như thế là thiếu đạo đức nghề nghiệp.

- Em thấy đúng là thiếu đạo đức nghề nghiệp nếu để thân chủ của mình bị treo cổ vì lời dối trá của một lão già đểu cáng.

Drake xen vào:

- Đừng lo cho Perry, cô Della ạ. Ông ấy sẽ vạch ra một phương án cho vụ này. Giả như phương án thất bại ông ấy sẽ bị tước quyền luật sư. Nếu thành công, ông ấy sẽ là anh hùng. Chưa có thân chủ nào của Ferry Mason từng bị kết án vì những chứng cứ man trá.

- Anh đang theo dõi sát lão Duncan chứ? - Mason hỏi.

- Vâng. Chúng tôi bám theo bất cứ ai ra khỏi nhà ông Kent. Các báo cáo gọi về cho tôi cứ cách quãng mười lăm phút.

Mason trầm ngâm gật đầu:

- Tôi đặc biệt muốn biết khi nào lão ta đến tiệm mắt kính.

- Sao lại tiệm mắt kính?

- Tôi nhận thấy lão luôn luôn dùng trông kính bên dưới, mà kính của lão là kính hai tròng. Rõ ràng là có gì trục trặc. Rất nhiều chuyện tùy thuộc vào thị lực của lão đây! Phe luật sư biện lý muốn lão phải gây được ấn tượng tốt cho mọi người, thế mà lúc này mỗi khi muốn đọc giấy tờ gì lão phải giơ thẳng tay ra và đọc qua tròng kính bên dưới. Thật không hay chút nào nếu phải ra tòa làm chứng về một điều mình đã trông thấy dưới ánh trăng lúc ba giờ sáng.

Della Street phản đối:

- Nhưng có ai đi ngủ lại mang kính đâu?

- Thế cô tưởng ông ta sẽ khai rằng mình đeo ống nhòm trước khi lên giường sao? - Mason nói mạnh - Tay luật sư biện lý là người khá đàng hoàng, nhưng một số người ở phe ông ta sẽ ra tay sắp xếp riêng. Họ sẽ nói xa xa về những gì họ cần chứng minh, rồi thì Duncan sẽ làm tất cả những gì còn lại. Jackson thế nào, đã về chưa?

Cô thư ký gật đầu:

- Harris nghe lóm được một cuộc điện đàm giữa bà Doris Sully Kent và ông Maddox. Em thiết nghĩ ông sẽ để cho anh Paul đây nghe Jackson tường thuật về cuộc điện đàm ấy.

- Gọi Jackson vào. - Mason nói.

Della dừng lại ở ngưỡng cửa đủ để nói với Mason:

- Ông có tin điều ấy không - máy bay của ông Kent bị hỏng?

- Có. Tôi đã nói chuyện với viên phi công. Chuyện hiếm có. Họ phải đáp xuống sa mạc. Sửa chữa bộ phận vít lửa không mất bao lâu nhưng phải mất công phát quang khá nhiều bụi cỏ dại để làm phi đạo. Trong một triệu lần mới xảy ra một lần như thế.

- Ông Kent vẫn chưa kết hôn.

- Chưa.

- Nghĩa là Lucille Mays vẫn có thể làm chứng chống lại ông ấy?

- Cô ta không biết gì về chuyện ấy. Gọi Jackson vào đây.

Della ra khỏi phòng. Paul Drake nói nhỏ:

- Perry, biết đâu Kent có lý do gì để đưa máy bay đi lòng vòng?

Mason đáp khẽ:

- Làm sao tôi biết được? Ông ta nói bị hỏng máy, viên phi công cũng thế.

- Trong khi đó ông ta là thân chủ của ông.

- Ông ta là thân chủ của tôi, và của anh nữa. Nhưng đừng hoài nghi như thế. Tôi cho rằng có hỏng máy thật.

Drake nhìn nhận:

- Có thể là như thế, nhưng tòa có tin không?

Cửa mở ra. Jackson bước vào. Mason gật đầu:

- Nói hết đi, Jackson.

Jackson có vẻ khích động:

- Tôi vừa mới trao đổi với viên Lục sự tòa án ở Santa Barbara. Tôi đã lấy tư cách một luật sư của ông Peter Kent mà nộp giấy ly hôn chính thức. Ở mặt sau tờ giấy tôi ghi tên tôi, địa chỉ và số điện thoại.

- Rồi sao? - Mason hỏi. Lúc này Della Street nhẹ nhàng đi vào và ngồi vào bàn thư ký.

- Viên lục sự gọi điện cho biết rằng bà Doris Sully Kent, thông qua luật sư Hettley của thành phố này, đã đâm đơn kiện, viện lẽ có sự gian lận và móc ngoặc trong vụ ly hôn, rằng ông Kent đã thuyết phục bà ta nộp hồ sơ ly dị; rằng ông ta man trá về tài sản chung vì đã giấu diếm nguồn tài lợi từ bằng sáng chế máy xoay van; rằng ông ta là đồng sở hữu chủ của Công ty chế tạo Maddox ở Chicago; rằng các bằng sáng chế do công ty này quản lý đáng giá hơn một triệu đô-la và là tài sản chung. Bà ta còn viện lẽ rằng giấy ly hôn chính thức là kết quả của sự lừa bịp tòa án, và dựa trên điều khoản 473 của bộ luật tố tụng dân sự, bà ta đã nộp giấy cam đoan và đơn xin bãi nhiệm các luật sư của bà ta ở Santa Barbara và nhận Hettley làm luật sư mới. Viên Lục sự còn cho biết rằng bà ta nộp giấy ly hôn tạm thời được cấp vào ngày mười lăm; rằng mãi đến tối hôm qua tòa mới có thể khởi công xem xét vấn đề; rằng các nhân viên đã thức suốt đêm để hoàn tất hồ sơ vụ kiện.

- Các giấy tờ đã được nộp ở Santa Barbara vào giờ nào?

- Đơn kiện xin hủy bỏ giấy ly hôn tạm thời được nộp khoảng chín giờ rưỡi. Họ dự trữ giấy ly hôn chính thức không thể được cấp trước mười giờ.

- Giấy cam đoan và đơn xin theo điều khoản 473 thì sao?

- Vừa mới nộp xong. Khi đến nơi họ mới biết tin giấy ly hôn chính thức đã được cấp rồi. Rõ ràng là họ đã chuẩn bị và ký hai thứ giấy tờ kia ngay ở Santa Barbara. Mãi đến khi họ bắt đầu tấn công vào giấy ly hôn chính thức thì văn phòng Lục sự mới gọi điện cho tôi.

Mason nói với Della Street:

- Cho người đến văn phòng Lục sự tìm hiểu xem họ đã nộp hay chưa bản kiến nghị yêu cầu tuyên bố ông Peter Kent hết tư cách pháp nhân và vợ ông được chỉ định làm người trông coi tài sản...

Ông quay lại với Jackson:

- Còn chuyện gì anh đã đề cập với tôi qua điện thoại?

- Lúc ba giờ sáng Maddox gọi điện cho bà Kent và ngỏ ý muốn liên kết quyền lại với bà ta.

- Ba giờ sáng! - Mason kêu lên. Jackson gật đầu. Mason huýt sáo miệng. - Anh nói rõ chi tiết cho tôi. mọi chuyện.

- Được lệnh của ông, tôi bắt đầu canh chừng nhà bà Kent.

- Tìm nhà, có khó không?

- Không, tôi đến thẳng địa chỉ mà ông đã cho. Đến nửa đêm tôi vẫn không thấy khu nhà có dấu hiệu gì của sự sống ngoại trừ mấy ánh đèn ở tầng dưới.

- Nghĩa là anh không thấy có ai ra vào?

- Đúng thế.

- Sau đó thì sao?

- Khoảng nửa đêm Harris đến. Hình như trước nửa đêm một chút. Tôi không nhớ chính xác thời gian. Anh ta bảo đến để nhận việc canh chừng ngôi nhà. Tôi bèn đưa Helen Warrington ra khỏi xe anh ta, và hai chúng tôi vào khách sạn. Đêm hôm qua trời nóng một cách khác thường nên bà Kent để mở các cửa sổ. Harris tỏ ra là một chàng thám tử tài ba. Nghe chuông điện thoại reo, anh ta ghi giờ ngay. Lúc đó là ba giờ hai phút. Sáng hôm sau anh ta kiểm tra đồng hồ với bưu điện và thấy mình bị nhanh mất một phút năm giây, như thế thời điểm chính xác là ba giờ năm mươi lăm giây. Anh ấy có ghi lại những lời bà ta nói.

- Nghe được cơ à?

- Vâng. Đêm yên tĩnh, anh ta nghe được tiếng bà Kent qua cửa sổ phòng ngủ - Jackson rút túi lấy ra một tờ giấy gấp đôi và đọc - Điện thoại reo ba lần, rồi một giọng gái ngủ cất lên: "A-lô... Vâng, bà Kent đây... Vâng, bà Doris Sully Kent ở Santa Barbara... Xin ông nhắc lại tên... Maddox... Không hiểu sao ông lại gọi vào giờ này... Ồ, tôi tưởng mọi chuyện xong cả rồi... Luật sư của ông đã sắp xếp một buổi họp bàn, tôi sẽ gặp các ông như đã thỏa thuận với nhau... Ông có thể liên hệ với ông Sam Hettley thuộc cơ sở Hettley and Hettley để biết thêm chi tiết. Xin chào".

Jackson trao tờ giấy cho Mason. Mason liếc nhìn Paul Drake một cách ý nhị rồi nói:

- Ba giờ một phút phải không? - Ông gõ nhịp các ngón tay trên mép bàn và bắt chọt lên tiếng - Nay Jackson, sáng nay họ nộp đơn kiện lúc chín giờ ba mươi mà không biết rằng tòa đã cấp giấy ly hôn chính thức.

- Thưa ông, đúng thế.

- Sau đó họ nộp bản cam đoan và đơn xin theo điều khoản 473 để yêu cầu hủy bỏ giấy ly hôn chính thức.

Jackson lại gật đầu.

- Như vậy buổi sáng nay từ chín giờ rưỡi cho đến lúc nộp hồ sơ ắt họ phải liên hệ để lấy chữ ký của bà Kent. Thế thì tại sao nhân viên trực ban của anh không báo cáo điều đó, Paul?

Paul Drake lắc đầu:

- Tôi đã sắp xếp để các nhân viên gọi điện về báo cáo ngay nếu có chuyện bất thường xảy ra. Báo cáo cuối cùng cách đây hai mươi phút cho biết bà Kent không hề ra khỏi nhà.

- Vậy là bà ta đã qua mặt nhân viên của anh để lên đi.

- Nếu thế bà ta là quỷ chứ không phải người. Mặt sau của ngôi nhà nằm sát một cái vực nhỏ. Khoảng sân sau có tường bao bọc. Muốn vào mặt sau nhà không có cách nào khác là đi qua mặt tiền và vòng qua hông. Có một lối đi tráng xi-măng dẫn đến cửa sau.

- Sân sau có tường bao bọc ư?

Drake gật đầu.

Chuông điện thoại reo vang. Mason áp máy lên tai:

- Alô... Điện gọi anh, Paul ạ.

Và ông trao ống nghe cho Drake.

Drake lắng nghe một lúc rồi nói:

- Có chắc không? - Anh rút sổ tay ra ghi chép những con số gì đó rồi nói tiếp - Được cứ tiếp tục công việc ở đó. Tôi sẽ gọi thêm hai người xuống tiếp tay với cậu. Bám ở đấy cho đến khi hai người ấy chia tay với nhau. Cậu đi theo Duncan, cái lão phì nộn và lông mày chổi xể ể ấy mà. Một trong hai cậu kia bám sát Maddox.

Drake gác máy, xem đồng hồ rồi nói với Perry Mason:

- Bà ta đã ra khỏi nhà và sắp xuống đây gặp luật sư của mình. Người của tôi đã theo dõi Maddox và Duncan tới trụ sở an ninh. Họ đã lên văn phòng của Hettley trên lầu năm. Cậu nhân viên của tôi theo họ tới tận nơi, vừa định đi thang máy xuống thì gặp một cô gái đáng giá nghìn vàng ở hành lang. Tóc vàng, không còn trẻ lắm, nhưng biết cách ăn diện. Xuống tới mặt đường, cậu nhân viên của tôi hỏi người công sự xem có thấy cô gái búp bê tóc vàng ấy không. Tình cờ, người công sự có chú ý thấy cô gái đó cầm lái chiếc xe Packard màu xanh lá cây, không mui, hai chỗ ngồi, mang biển số 9R 8397.

Mason ngả mạnh vào lưng ghế:

- Đây chính là đột phá khẩu mà chúng ta đang mong chờ. Làm ngay đi. Nếu cần, hãy huy động một trăm người cho tôi. Làm sao có được nhiều nhân chứng nhìn thấy bà Kent, Maddox và Duncan từ văn phòng ấy đi ra. Điều này sẽ làm nền tảng vững chắc cho cú điện thoại lúc ba giờ sáng nay. Ra trước tòa mặc cho các nhân chứng muốn nói gì thì nói, nếu tôi chứng minh được rằng Maddox và Duncan đã gọi điện thoại đường dài vào lúc ba giờ sáng thì tôi sẽ quật ngã Duncan rành rành trước mặt mọi người bằng biện pháp thẩm vấn. Lúc đầu lão khai rằng đã nhìn thấy kẻ mộng du vào khoảng nửa đêm. Nếu bây giờ lão khai lại rằng lúc ấy là ba giờ sáng, tôi sẽ vạch mặt lão bằng cách chứng minh rằng vào giờ đó lão và Maddox đang gọi điện thoại đi xa.

- Nhưng có thể Maddox gọi điện mà không đánh thức Duncan?

- Không đời nào có như vậy được, nhưng dù sao ta cũng phải lấp được kẽ hở ấy trước khi tòa xử. Nhân tiện tôi muốn biết bà Kent muốn nói gì khi bảo hẩn rằng luật sư của hẩn đã sắp xếp một cuộc thương lượng. Đó chính là việc của các anh đấy, Paul ạ. Tiến hành ngay đi vào và báo cáo thường xuyên cho tôi.

Vẻ trẻ nãi của Drake chợt biến mất, đôi chân dài sải gấp ba bước là ra đến cửa.

Chương 13

Perry Mason đang nghiên cứu hồ sơ vụ án giữa bà Doris Sully Kent và ông Peter, B. Kent thì Della Street từ phòng ngoài nhẹ bước vào.

- Edna Hammer đang ở ngoài kia, hoang mang và khóc lóc ầm ĩ. Ông không nên để cô ấy chờ.

Mason nhíu mày:

- Cô chuyện gì vậy?

- Em không biết. Có lẽ cố ấy hoảng hốt vì ông cậu bị bắt.

- Không phải đâu - Mason chậm rãi nói - Sáng nay cô ta đã biết trước người ta sẽ bắt ông cậu của mình nhưng vẫn vững vàng, hiên ngang như một người lính.

Della Street nhắc nhở:

- Ông nên để ý cô này. Hãy bảo cô ấy ra về mang theo thế giới trên vai và để mặc cái lo lại cho kẻ khác. Loại người đa cảm như cô ấy, nếu không cẩn thận thì suy sụp mất. Lúc ấy có trời mới biết cô ấy sẽ làm gì.

- Cho cô ta vào. Cô cũng ở lại đây.

Della nhắc điện thoại:

- Cho cô Hammer vào.

Cửa mở ra. Nét mặt căng thẳng của Edna Hammer uốn thành một nụ cười gượng gạo. Della bước tới choàng tay qua vai cô gái.

Edna Hammer với tay ra đằng sau khép cửa lại rồi để mặc Della Street dẫn đến bên chiếc ghế nệm căng phòng.

Cô ngồi xuống và nói:

- Có chuyện ghê gớm đã xảy ra.

- Chuyện gì? - Mason hỏi.

- Jerry lộn bầy.

- Bầy nào nhỉ?

- Bầy của cảnh sát.

- Chuyện đó như thế nào?

- Anh Jerry khai ra một điều ghê gớm mà chẳng biết mình nói gì. Nay anh định trốn đi để khỏi phải ra làm nhân chứng chống lại cậu Peter.

- Anh ta khai những gì?

- Anh ấy nói rằng con dao phay không có trong tủ chén đĩa khi anh đến lấy cái mở nút chai nửa giờ trước khi đi Santa Barbara.

Mason nhảy dựng lên:

- Harris dám chắc như vậy không?

- Anh ấy nói chắc.

- Harris khai với luật sư biện lý như vậy sao?

- Vâng.

Della Street cau mày suy nghĩ rồi hỏi:

- Thừa xếp, chuyện quan trọng đến thế cơ à?

Mason gật đầu:

- Đó là mấu chốt treo toàn bộ vụ án. Cô không thấy sao? Nếu Kent chủ mưu giết người nhưng lại muốn tỏ ra như bị mộng du, nhất là nếu ông ta biết cô Edna khóa chặt tủ chén đĩa để bảo vệ ông ta, tất nhiên ông ta phải lấy con dao trước khi đi ngủ. Để xác định chuyện mộng du, chúng ta phải chứng minh được rằng ông ta trỗi dậy trong giấc ngủ, đi lấy con dao kia trong khi vẫn đang mê và gây án hình sự mà không hề mảy may ý thức việc mình đang làm, đồng thời không hề mang trong đầu một ý định có ý thức nào.

- Có lẽ Harris làm chẳng. - Della Street nói.

Mason lắc đầu, vẻ rầu rầu:

- Không, trong vụ án sự kiện này đứng tách riêng ra như ngón tay cái bị đau khiến tôi phải dừng lại để suy nghĩ. Harris không thể làm được. Cô thấy đó, Edna giữ chìa khóa độc nhất của chiếc tủ. Lúc cô ấy khóa tủ, tôi có mặt bên cạnh, cả hai chúng tôi đều định ninh con dao vẫn nằm trong tủ và không mở ngăn tủ ra để xem lại. Sáng ra ngăn tủ vẫn khóa. Người quản gia đến nhờ Edna giúp tìm chìa khóa. Cô ấy đánh trống lảng rồi lấy chìa khóa, giả vờ như tìm thấy nó trên mặt tủ.

Edna Hammer khóc nức nở. Della Street ngồi trên tay dựa của chiếc ghế lớn, vỗ vai dỗ dành cô gái:

- Bình tĩnh nào. Nước mắt chẳng giúp được gì đâu.

Mason bắt đầu đi đi lại lại. Hồi lâu Della Street mới trấn an được cô gái bị xúc động, còn Mason vẫn tiếp tục nhịp bước đều đều.

Sau cùng, Edna Hammer lên tiếng:

- Anh Jerry sẽ đáp máy bay ra đi. Trát đòi hầu tòa chưa được gọi đến. Anh ấy sẽ đến một nơi không ai tìm ra được. Xin ông cho biết làm như vậy có được không?

Mason lim dim đôi mắt:

- Anh ta có làm bản khai không?

- Làm bản khai, thừa có.

- Anh ta ký chứ?

- Không. Bản khai viết bằng tốc ký. Ông nói đi anh ấy có nên bỏ thành phố chạy ra nước ngoài trước khi có trát đòi hầu tòa không?

- Về mặt công luận, làm như thế rất tệ. Phe luật sư biện lý sẽ làm rùm beng về điều ấy trên mặt báo. Họ sẽ cho rằng anh ta bị đẩy đi để tránh ra làm chứng. Anh ta hiện ở đâu?

- Đang chờ trong xe ở bãi đậu gần đây. Khăn gói sẵn sàng, đã giữ chỗ máy bay đi Mexico City. Từ đó anh ấy sẽ chạy sang...

Bên ngoài chột náo động và có tiếng phụ nữ như hét lên:

- Anh phải báo vào trong để xin gặp chứ?

Tiếp theo là giọng đàn ông oang oang, bực dọc:

- Xéo đi!

Cửa mở bung ra. Jerry Harris mặt cau có đường đột bước vào văn phòng, tay cầm một mảnh giấy hình chữ nhật:

- Trời ơi, họ đã tóm được tôi như một thằng ngu đang ngồi ngây trong xe của mình ở bãi đậu trước văn phòng ông!

- Tóm được anh với cái gì? - Mason hỏi.

- Với trát đòi hầu tòa buộc tôi phải ra làm chứng trước tòa Đại hình lúc mười giờ sáng mai.

Mason đưa cả hai bàn tay ra:

- Vậy đó, luật sư biện lý đã bước trước chúng ta một bước. Hamilton Burner đâu phải hạng xoàng.

- Nhưng - Edna hỏi - anh ấy vẫn đi được chứ? Tối nay máy bay cất cánh và...

- Chắc chắn người ta đang giám sát anh ta kỹ lưỡng. Họ đã nhìn thấy anh ta vào đây sau khi có trát đòi hầu tòa. Anh ta mà bỏ đi là tôi sẽ bị lôi ra khiển trách trước luật sư đoàn. Ý định đó không hay đâu. Cần phải nắm ngay ốt sự việc. Harris, anh ngồi xuống đi và kể tôi nghe.

Harris lắp bắp:

- Tôi rất ân hận. Suy đi nghĩ lại, tôi cố tìm xem có cách nào nói lên được rằng mình đã lầm. Tất nhiên lúc đầu tôi thấy điều ấy không quan trọng gì nên cứ khẳng khẳng xác quyết với ông luật sư trợ lý, và...

Mason:

- Anh không có cách nào lên tiếng nữa đâu. Họ có thể tự xác định điểm ấy mà không cần tới lời chứng của anh bởi vì Edna đã khóa tủ rồi giữ luôn chìa khóa. Con dao không có trong tủ, đó là điều chắc chắn.

- Nhưng họ không biết em khóa tủ - Edna nói - Em sẽ thề rằng em không khóa. Em sẽ...

- Cô sẽ phải nói sự thật. Nếu phải nhờ đến bằng chứng dối để biện hộ cho thân chủ, tôi sẽ bỏ cuộc. Nếu quả thật thân chủ vô tội, tôi sẽ cứu được.

Điện thoại reo vang. Della Street nhắc máy rồi trao lại cho Mason:

- Paul Drake gọi ông, bảo rằng “cực kỳ quan trọng”.

Mason áp máy lên tai. Chẳng mấy khi giọng nói của Drake lại hăm hở đến thế, át hết vẻ rã rượi cổ hữu:

- Ông muốn biết bà Doris đi lại những đâu trong trong thời gian ngụ ở Los Angeles? Người của tôi đã báo cáo liên tục. Ngay lúc này đây tôi được cho biết chiếc Packard màu xanh không mui hai chỗ ngồi của bà ta đang nằm ở bãi đậu bên kia đường và bà ta đã bắt đầu bước về phía văn phòng của ông. Ông nên bớt chút thì giờ sửa soạn nhà cửa cho ngăn nắp.

Mason gác máy cắt ngang tiếng cười của Drake.

- Hai người nghe tôi nói đây. Bà Doris đang bước lên đây, có lẽ dễ thương lượng. Nếu chạm trán với cô cậu ngoài hành lang, bà ta sẽ mất tự nhiên. Cô Street sẽ đưa hai người sang phòng bên. Khi đã ổn, cô cậu có thể lách ra hành lang. Cô Edna này, rất có thể người ta đang chờ cô ở cổng bên dưới với trát đòi hầu tòa. Cô đừng thoái thác làm gì. Cứ lịch sự, mỉm cười và giữ kín miệng. Dalla, nhờ cô đưa họ sang thư viện.

Della Street vừa từ thư viện trở vào thì điện thoại của Mason reo vang.

Giọng cô nhân viên ở phòng ngoài:

- Bà Doris Sully Kent khẩn thiết yêu cầu được gặp ông vì một vấn đề tối quan trọng.

- Mời bà ấy vào - Mason gác máy và nói với Della Street - Cô về phòng của cô và ghi chép cuộc nói chuyện này.

Ông bật cái nút nổi dây loa sang phòng riêng của Della rồi hướng đôi mắt chờ đợi ra phía cửa.

Della Street vừa khép cánh cửa phòng riêng thì cô hiệu thính viên mở cửa văn phòng dẫn vào một phụ nữ trông rất quyến rũ, tuổi độ chừng năm mốt, năm hai. Cô nàng đưa cặp mắt to xanh biếc nhìn ông và mỉm cười. Mason ngẩng ngó đôi môi đỏ mọng được tô điểm thêm bằng lớp son mỏng, mái tóc vàng chải khéo, cặp giò thon thả phô ra vừa đủ để gợi cảm chứ không làm thỏa mắt tò mò. Nàng đón nhận cái nhìn soi mói từng chi tiết của ông với nụ cười kiên nhẫn trên môi. Không hề e lệ một chút nào, nàng bước đến bàn giấy của Mason và chìa tay ra..

- Ông cho phép tôi được tiếp chuyện, thật có lòng quá - Mason đưa tay mời ngồi - Tôi nghe nói nhiều về ông - Nàng vừa nói vừa nhích chiếc ghế để không những đối mặt với Mason mà còn để ông nhìn thấy hai đầu gối chân của nàng bắt chéo với nhau - Người ta bảo với tôi rằng ông là luật sư rất tài ba.

- Tiếng tăm của tôi mỗi nơi mỗi khác. Điều ấy còn tùy người ta nói chuyện với nguyên cáo hay bị cáo.

Doris cười dòn:

- Đừng nói thế. Ông biết mình giỏi. Tại sao không nhìn nhận? Tôi vẫn thường bị khổ sở vì các ông luật sư ở điểm đó - họ luôn sợ nhìn nhận sự việc - lúc nào cũng sợ người ta giăng bẫy.

Mason không mỉm cười:

- Được rồi, tôi giỏi đấy. Thế thì sao nào?

Đôi mắt đo sức thử tài của cô nàng thoáng hiện vẻ khó chịu, nhưng nụ cười vẫn còn đó, cặp môi thân thiện hé mở phô hàm răng trắng bóng.

- Ông sẽ ra bào chữa cho lão Peter?

Mason lặng thinh.

- Ông cứu nổi lão ta không?

Mason gật đầu.

Doris mở ví lấy ra một hộp thuốc lá, mở nắp và chìa ra mời Mason.

- Cảm ơn bà. Tôi có thuốc đây.

Mason rút một điếu từ hộp thuốc của mình. Doris hơi nghiêng đầu sang một bên, mắt nhìn chờ đợi. Mason bước sang đánh diêm cho cô nàng châm thuốc. Đôi mắt cười cợt của cô nàng ngược lên nhìn thẳng vào mắt ông.

Cô nàng rít một hơi thuốc dài và khoan khoái thở khói ra mũi.

- Tôi đến đây xem có thể giúp ông được điều gì chẳng?

Mason nhướn mày.

- Giúp để cứu lão Peter ấy mà. - Cô nàng nhấn mạnh.

- Bà có gì ở trong đầu?

- Tôi có thể làm chứng rằng từ lâu nay tôi biết lão mắc một chứng bệnh tâm thần mỗi ngày một nặng hơn, thành thử đôi khi trở nên mê muội, nhất là vào ban đêm. Đã nhiều lần lão thức dậy và tỏ những dấu hiệu của đầu óc hoang tưởng. Ban đầu tôi tưởng lão định giết tôi, nhưng sau nghĩ lại, đồng thời xem xét những chuyện tưởng chừng nhỏ nhặt, tôi thấy lão Peter khốn khổ là kẻ mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng. Hồi còn ở Chicago lão bị suy sụp tinh thần và không bình phục được.

- Gì nữa?

Doris hơi cau mày nhìn Mason. Nụ cười biến mất.

- Ông còn cần gì thêm nào?

- Bất cứ điều gì bà muốn nói.

- Tôi không muốn nói thêm gì nữa nếu chưa biết được chỗ đứng của mình.

- Về khía cạnh nào?

- Ông có hợp tác với tôi hay không?

Mason chậm rãi nói:

- Thưa bà Kent, tôi thấy không có vấn đề hợp tác ở đây. Nếu bà muốn làm chứng điều gì, tôi rất hân hạnh được nghe.

- Tôi có thể làm chứng rất nhiều điều. Ông chỉ việc cho tôi biết ông cần gì cho việc biện hộ là tôi có thể nghĩ ra lắm sự kiện hữu ích. Ông thừa hiểu rằng trong sự chung đụng hàng ngày của đời sống vợ chồng có rất nhiều biến cố không bị lãng quên hoàn toàn. Nhưng để nhớ lại được cần phải có điều gì đó khêu gợi ký ức. Do đó, ông cứ nói ông cần gì là tôi giúp được ngay. Ông đừng lo cho tôi sẽ phải trả lời thẩm vấn trước tòa như thế nào. Tôi tự lo liệu được.

- Nghĩa là bà có thể trấn áp được tòa?

- Đúng, nếu ông muốn nói thế.

- Được rồi, bà có thể để địa chỉ lại. Nếu nghĩ ra được điều gì tôi sẽ liên hệ với bà sau.

- Ông không nghĩ được ngay bây giờ sao?

- Không.

- Xin ông cho biết ông có... ồ, ông có nhận lời chẳng?

- Tôi rất cảm ơn bà đã đến thăm. Tuy nhiên nếu bà muốn bàn bạc những chuyện thuộc loại đó thì nên đưa luật sư của bà cùng đi.

Cô nàng ngả người về phía Mason:

- Ông Mason, nói thật với ông. Tôi rất mừng vì ông vừa đề cập đến chuyện ấy.

- Tại sao?

- Vì tôi chưa ký hợp đồng với luật sư của tôi. Cho đến nay tôi vẫn cứ khất lần với ông ta.

- Tôi chưa hiểu ý bà muốn nói gì?

- Ông ta đòi hợp đồng hưởng phân nửa bất cứ thứ gì tôi dành được một khi thắng kiện. Tôi không muốn trả tiền cho ông ta nếu không vì hoàn cảnh bắt buộc. Mà ông thấy đó, hoàn cảnh đầu đến nỗi bắt buộc, chồng tôi không còn cái thể chống trả được tôi nữa rồi.

- Tại sao không?

- Vì lão cần có lời chứng của tôi. Nếu tôi cứu được lão thoát khỏi án giết người dựa trên chứng bệnh tâm thần của lão, ắt là tôi cũng hủy bỏ được vụ ly hôn. Khi ấy tôi sẽ là người trông coi tài sản của lão vì tôi vẫn là vợ lão kia mà.

- Tôi hiểu cả rồi. Nhưng tôi không muốn bàn bạc về chuyện đó trừ phi luật sư của bà có mặt.

- Vì sao?

- Vì nguyên tắc nghề nghiệp.

- Không hiểu vì sao ông không thể bàn bạc về lời chứng của tôi.
- Tôi sẵn sàng bàn bạc về lời chứng của bà, nhưng về vụ ly hôn thì không.
- Ông Mason, tôi thấy hình như ông rất ư là thận trọng... rất ư là nguyên tắc.
- Đúng vậy.

Mặt vẫn không lộ vẻ gì giận dữ, cô nàng dí điều thuốc vào chiếc gạt tàn một cách độc ác khiến nó quần lại không còn ra hình thù gì nữa.

- Nguyên với tắc, thật không ngờ!

Nói xong, Doris Sully Kent đứng lên đi luôn ra cửa, chẳng thèm ngoái lại nhìn Mason.

Chương 14

Trời đã về chiều. Tòa nhà hành chánh đồ sộ vang dội những âm thanh dồn dập của giờ đóng cửa văn phòng. Những cô thư ký nôn nóng trở về nhà sau một ngày cặm cũi trong văn phòng đang gõ nhịp guốc hối hả dọc hành lang lát gạch. Trong nhịp đời ồn ào này vẫn có ít nhiều nét đơn điệu. Tiếng bước chân khởi nhịp từ xa, dồn vang qua cửa phòng của Mason rồi dừng lại ở chỗ lấy thư từ. Cửa thang máy đóng sầm lại, hành lang trút bỏ được gánh nặng con người để rồi tiếp liền ngay sau đó là bao tiếng bước chân mới. Khi đồng hồ điểm năm giờ, các âm thanh dồn lên cao điểm. Khoảng năm giờ ba mươi toàn nhà hầu như im bật, tâm điểm của sự ồn ào chuyển ra đường phố, từ đó vọng vào trăm ngàn tiếng còi, tiếng huýt đập chan chát vào màng nhĩ vị luật sư.

Perry Mason nhịp bước trong phòng, hai ngón tay cái móc vào nách áo ghi-lê, đầu gục xuống trầm tư, tưởng chừng như những tiếng ồn ào không còn nữa.

Cửa phòng bỗng nhẹ nhàng mở ra. Della Street rón rén bước đến ngồi chờ ở bàn thư ký.

Mason hầu như không ngẩng đầu lên.

- Della, cô về nhà đi. Không còn việc gì nữa rồi.

Cô gái lắc đầu:

- Em muốn ở lại đây. Biết đầu sẽ có chuyện xảy ra.

Có tiếng gõ cửa. Della nhìn Mason hỏi ý. Ông gật đầu. Cô bước ra mở cửa.

- Cám ơn cô Della - Paul Drake nói và liếc nhanh về phía Mason - Đi bộ đua maratông đấy hả, Perry?

- Tôi đang cố tìm một giải pháp cho vụ án khốn kiếp này.

- Hừm, chắc là tôi có thể đơn giản hóa các sự việc một chút. Tôi đã lần ra cú điện thoại gọi bà Doris Kent. Nó được gọi từ Trạm Viễn Thông Thái Bình Dương ở số 1629 đại lộ North Cagmenga. Đường dây được nối lúc ba giờ một phút. Cuộc nói chuyện kéo dài ba phút rưỡi. Người gọi là Maddox, ông ta dùng đúng tên của mình. Đây là đường điện thoại trực tiếp.

Mason ra lệnh:

- Cho chụp sao ngay các tài liệu đó. Anh vẫn theo dõi bà Kent đấy chứ?

- Phải. Bà ta muốn gì ở đây?

- Muốn chúng ta cấp cho một khoảng đất có rào giậu.

- Nghĩa là thế nào? - Drake hỏi bằng giọng nhừa nhựa cố hữu.

- Nghĩa là bà ta muốn tôi dừng chống đơn kiện của bà ta và để mặc bà ta hủy bỏ vụ ly hôn hầu chiếm lĩnh tài sản của ông Kent với tư cách người vợ hợp pháp. Bà ta thề rằng có thể cung cấp mọi điều cần thiết để chứng minh ông Kent không còn tỉnh táo nữa. Tất nhiên như vậy việc biến hộ của chúng ta trở nên đơn giản hơn nhiều.

Drake là nè:

- Người đầu mà tử tế quá nhỉ?
- Quá tử tế.
- Phải chăng bằng chứng chống lại ông Kent chỉ là bằng chứng gián tiếp? - Della Street hỏi.

Drake rút sổ tay trong túi ra:

- Duncan đã trả lời phỏng vấn của báo chí. Lão khẳng định rằng đã nhìn thấy người mộng du trên sân vào lúc ba giờ sáng. Lão bảo người mộng du chính là ông Kent, và ông Kent có cầm vật gì lấp lánh trên tay, có thể là một con dao, lão không đoán chắc lắm.

Della Street ngắt lời, giọng bức bối:

- Lão phải giải thích thế nào về việc thay đổi lời khai như vậy chứ?

Mason, đáp:

- Lão sẽ tuyên bố rằng lúc đầu khi đứng ra khai báo với cảnh sát lão có hơi bối rối; rằng lão đã xác định thời điểm là mười hai giờ mười lăm hoặc ba giờ; rằng Mason không hiểu đúng ý lão; rằng sở dĩ trước đây lão không dám xác quyết người mộng du chính là ông Kent bởi vì lão sợ người ta xuyên tạc gán cho lão có ý đồ này nọ; rằng càng nghĩ lại lão càng thấy chắc chắn người đó chính là ông Kent; rằng lão có bốn phạm phải nói lên sự thật cho dù người ta có ngờ lão mưu đồ chuyện gì chẳng nữa. Tiếp theo đó lão sẽ buông ra một tràng những lời bông đùa về việc thẩm vấn.

- Nghĩa là lão sẽ cố tình khai man?

- Không, lão sẽ nghĩ rằng mình đang nói thật. Thế mới chết! Nhưng cú điện thoại kia sẽ cho tôi có dịp xé lão ra từng mảnh. Lúc ba giờ sáng lão đâu có ngủ.

- Có khả năng Maddox gọi điện mà Duncan không hề hay biết chẳng?

- Không. Một ăn một trăm khả năng ấy cũng rất khó xảy ra. Sáng nay họ còn đi họp với nhau, điều ấy chứng tỏ Maddox không có ý qua mặt Duncan điều gì. Lúc đầu tôi cho rằng Maddox có dự định sẽ không dùng Duncan nữa, nhưng điều ấy không ăn khớp với các sự kiện khác.

Drake lại xem sổ tay:

- Còn nữa. Ông có biết Harris xác định vào thời điểm nào thì anh ta nhận thấy con dao không có ở trong tủ nữa không?

- Khoảng chiều tối - Mason đáp - Tôi không biết rõ là khi nào. Sao?

- Vì tôi thiết tưởng ta có thể chứng minh được rằng con dao có trong tủ khi tủ được khóa lại.

- Chứng minh cách nào?

- Nhờ người quản gia. Một nhân viên của tôi đóng vai phóng viên đến bắt chuyện với ông ta. Ông ta thấy mình quan trọng hẳn lên và sẵn sàng phun ra hết mọi điều mình biết. Ông ta bảo rằng trước khi về phòng riêng ông ta có mở tủ để kiểm cái gì đó và nhớ rõ lúc đó con dao có trong tủ.

- Lúc đó là lúc nào?

- Ông ta không thể nói chính xác. Ước chừng sau khi rửa và cất chén đĩa xong. Dù sao cũng có một chi tiết rất có ý nghĩa: ông ta cho rằng ấy là sau khi Harris đã ra khỏi nhà để đi Santa Barbara. Nếu đúng như vậy thì có thể con dao đã biến mất khỏi chiếc tủ nhưng được đem trả lại trước khi cô cháu gái của ông Kent đến khóa tủ lại.

Mason nhíu mày:

- Ai mà làm như thế nhỉ, lấy đi rồi lại trả về?

Drake nhún vai. Mason nói tiếp:

- Lời chứng ấy không nghĩa lý gì, Paul ạ. Bản thân tôi không tin tưởng người quản gia nhiều cho lắm. Có lẽ Harris nói đúng. Nếu con dao có trong tủ khi tủ được khóa lại, ắt ông Kent không thể lấy nó ra được. Chỉ có một chìa khóa duy nhất.

Drake lè nhè:

- Còn lạ gì chuyện người ta chọc ổ khóa.

Mason bực tức:

- Tôi không dám đặt giả thuyết xa tới mức đó.

- Tại sao không?

- Người mộng du không thể chọc ổ khóa. Nếu có chìa khóa hoặc biết chỗ đặt chìa khóa, người mộng du có thể mở khóa ra, nhưng không bao giờ chọc ổ khóa. Điều anh nói không ăn khớp với giả thuyết ông Kent bị mộng du... Ở đây ra, bà Doris Kent đi đâu?

- Về thẳng văn phòng luật sư của bà ta.

- Sau đó nữa?

- Lên đường về Santa Barbara.

- Anh vẫn cho người theo dõi bà ta đấy chứ?

- Hai người.

- Anh không có dấu tay trên chuôi dao? - Mason hỏi một cách đột ngột.

- Không có dấu tay nào gọi được là của ông Kent. Dấu tay thì có nhưng bị xóa nhòa hết cả. Cảnh sát đoán rằng dấu tay bị nhòa do cọ sát với khăn trải giường và áo gối, hoặc chính ông và cô Edna Hammer đã dàn cảnh để “vô tình” làm mất dấu vết. Rốt cuộc không có dấu tay nào có thể quả quyết được là của ông Kent. Một phóng viên đã lấy tin trực tiếp nơi chuyên viên dấu tay và chuyển cho tôi.

Della Street nói:

- Nếu không có dấu tay của ông Kent, tại sao họ định bắt ông ta? Con dao được tìm thấy dưới gối ông ta, điều đó không đủ để chứng minh rằng ông ta phạm tội giết người.

- Trăm tội chỉ do cái lão Duncan mà ra - Mason đáp - Lão đã xác định tên ông Kent, nếu tôi bẻ gãy được điểm này thì vụ án kể như chỉ vẩy tay một cái là xong. Một khi không thể bẻ gãy lời chứng của Duncan, tôi chỉ còn biết dựa vào chuyện mộng du. Một khi dựa vào chuyện mộng du, tôi phải chứng minh được ông Kent đã lấy dao như thế nào. Nếu ông ta lấy dao từ ngăn tủ chén đĩa trước khi đi ngủ, điều ấy chứng tỏ ông ta có chủ mưu và chuyện mộng du chỉ là giả vờ. Nếu ông ta không lấy dao từ ngăn tủ trước khi đi ngủ thì sau đó ông ta không thể lấy được nữa vì tủ bị khóa và Edna Hammer giữ chiếc chìa khóa độc nhất suốt đêm hôm đó.

Mason lại cất bước đi đi lại lại trong phòng.

- Tôi tưởng lời chứng của người quản gia chắc sẽ làm cho ông sướng điên lên được - Drake nói, giọng ỉu xìu - Cứ theo, tôi hình dung, chỉ cần tài liệu về cú điện thoại trong đêm và lời chứng của người quản gia là đủ đưa vụ án đến chỗ xuôi chèo mát mái.

- Cú điện thoại thì được rồi. Tôi mừng tượng ra rằng nó sẽ là cái phao cấp cứu cho chúng ta. Còn vụ con dao thì không nghĩ như vậy được. Suốt đường dây có chỗ nào đó không khớp. Chỗ nào đó...

Mason đột nhiên ngừng bật, mắt tròn tròn kinh ngạc. Rồi rất chậm rãi ông huýt sáo nho nhỏ:

- Gì thế? - Drake hỏi.

Mason không trả lời ngay. Ông đứng nhìn chàng thám tư mấy giây đồng hồ bằng cặp mắt buồn buồn rồi chậm rãi nói:

- Một giả thuyết, anh Paul ạ.

- Liệu chừng có chứa nước được không?

- Chưa biết được. Muốn chứa nước được thì trước hết phải trám mấy cái lỗ thủng trong đó.

Ông quay sang Della Street:

- Della, cô với tôi sẽ xây dựng chuyện này.

- Làm gì cơ? - Della hỏi.

Mason cười cười:

- Tôi sẽ cho cô biết sau khi Paul Drake ra khỏi đây.

- Ghê gớm đến thế ư? - Nói xong, Drake từ từ lê tấm thân khỏi chiếc tay ghế bọc da lảng cho đến khi bàn chân chạm đất. Anh duỗi đôi chân lêu khêu bước ra, mở cửa.

- Khoan - Mason gọi với phía sau - Một việc anh có thể làm. Tôi muốn nói chuyện với Helen Warrington. Anh có thể đưa cô ấy đến đây ngay không?

- Được chứ, người của tôi vẫn bám sát tất cả các nhân vật có liên quan đến vụ án.

- Anh chồng sắp cưới của cô ta, Bob Peasley, có một cái cửa hàng kim khí phải không?

- Đúng vậy. Sao?

- Đừng hỏi tại sao. Cứ đưa ngay Helen Warrington về đây.

- Tôi chỉ biết được gần ấy thôi chẳng?

Mason gật đầu:

- Paul ạ, về những gì sắp xảy ra anh càng biết ít thì lương tâm càng đỡ cắn rứt.

Drake lè nhè:

- Tiên sư, nếu tôi có lương tâm ông đừng hòng mà nói chuyện với tôi, huống hồ còn thuê tôi nữa.

Rồi vẫn cười cười, chàng thám tử chậm rãi khép cửa lại sau lưng.

Chương 15

Helen Warrington ngồi trên chiếc ghế nệm căng phòng bọc da màu đen trực diện với Mason, nét mặt có vẻ sợ hãi. Vào giờ này đường phố vắng lặng. Nhân viên các văn phòng đã trở về nhà. Các khu phố sầm uất vẫn chưa bắt đầu đợt thủy triều những người đi xem hát khuya và khách tìm vui. Hộp bóng đèn gián tiếp màu kem gắn ở chính giữa phòng tỏa ánh sáng soi rõ cô gái: người cao, chân tay dài, tóc nâu đen, chải kiểu ban đêm, mắt đen và môi đỏ chót; đôi tay mang gang đen vuốt vuốt nếp áo trên hai đầu gối bắt chéo một cách bối rối.

- Đây là câu hỏi: cô có sẵn lòng giúp ông Kent không?

- Tất nhiên là tôi rất sẵn lòng.

Mason nhìn cô gái dăm dăm.

- Cô có vẻ lo lắng.

Cô gái bật cười, nhưng tiếng cười tắt trong cổ họng.

- Phải, tôi lo quá. Nhưng ai mà không lo cho được. Một ông đến vỗ vai tôi, xưng là thám tử và bảo rằng ông cần gặp tôi ngay. Tôi chưa kịp định thần thì ông ấy đã lôi tôi lên xe chạy thẳng đến đây.

- Cô đã đính hôn với Bob Peasley?

Suốt một hồi lâu trong đôi mắt đen hiện lên vẻ bất bình.

- Điều ấy có liên quan gì đến vụ này không?

- Có.

- Thôi được. Tôi đã đính hôn với anh ấy.

- Tại sao cô chưa cưới anh ta?

- Tôi không thích bàn đến chuyện ấy.

- Tôi tưởng cô muốn giúp ông Kent.

- Tôi không hiểu vì sao muốn giúp ông Kent nhưng ông lại thăm dò chuyện riêng của tôi.

- Xin cô cứ tin lời tôi...

- Chúng tôi chưa kết hôn là vì lý do tài chính.

- Anh ta có một cửa hàng kim khí phải không?

- Vâng.

- Việc làm ăn chắc chưa khấm khá lắm hả?

- Anh ấy đang bù đầu vì hàng đông nhưng thứ đồ cũ. Có người bị phá sản mới nhượng lại cho

anh ấy. Sẽ còn mất cả tháng trời nữa trước khi cái mớ tập nham ấy biến được ra tiền. Đó chắc hẳn cũng là chuyện của ông?

- Bình tĩnh nào, em gái - Mason nhíp nhíp ngón tay trên mép bàn. Cô gái không nói gì nhưng lộ vẻ bức dọc - Cô hiện đang sống trong nhà ông Kent?

- Vâng, tất nhiên rồi. Có gì liên quan đến điều ấy không?

- Các thám tử còn ở đấy không?

- Không. Họ chụp hình, vẽ sơ đồ rồi lại đo đạc. Họ ở đấy gần như hết cả buổi chiều.

- Peasley đến thăm cô với tư cách chồng sắp cưới, như vậy không có gì bất thường phải không?

- Chắc chắn không.

- Có lẽ tôi nên trình bày với cô giả thuyết của tôi về vụ án này: Ông Peter Kent hiện đang nằm ở thế kẹt. Theo luật pháp, ông ta sẽ không bị kết tội giết người trước khi người ta có thể chứng minh được rằng ông ta có tội và không còn nghi ngờ gì nữa. Theo tôi nghĩ biện lý tòa không thể truy tố vụ này nếu không có lời khai của lão Duncan. Riêng tôi, tôi cho rằng Duncan là một lão già tự mãn coi trọng việc mình ra làm chứng trước tòa hơn là các sự kiện của vụ án.

- Rồi sao? - Giọng cô gái đã dịu đi nhiều.

- Một nhân chứng bình thường khi trả lời thẩm vấn trước tòa rất dễ bị mắc bẫy. Nhưng Duncan là luật sư, ít nhiều đã có quen với cách tòa xử. Những cái bẫy bình thường thì hẳn đã có biết qua, nên chắc chắn sẽ tránh được. Trong vụ án này có đủ bằng chứng gián tiếp hỗ trợ cho lời khai của Duncan. Nếu tôi không đánh gục được lão bằng biện pháp thẩm vấn thì buộc lòng phải đưa vào chuyện mộng du để bào chữa cho ông Kent. Phương án mộng du không chắc ăn lắm, có thể thắng mà cũng có thể thua, còn tùy ở nhiều cái khác nữa. Mối lo này sẽ vơi đi một khi tôi ra tay xây dựng một phương án bào chữa chắc thắng.

Bà vợ cũ của ông Kent rất có thể sẽ là chứng ngại vật rất lớn cho phương án mộng du. Bà ta có thể làm chứng rằng ông Kent không hề bị mộng du đồng thời hoàn toàn ý thức được việc mình đang làm trong lúc giả vờ ngủ và chỉ dùng chuyện mộng du làm có nguy trang che giấu ý đồ giết người của mình. Bà ta không thể đưa ra lời chứng này bằng nhiều ngôn từ, nhưng bà ta có thể gây ấn tượng cho tòa theo chiều hướng ấy.

- Rồi sao? - Giọng cô gái lộ vẻ quan tâm.

- Hung thủ đã dùng một con dao phay để gây án giết người. Con dao này đi cùng một bộ với cái nĩa trong tủ chén đĩa ở nhà ông Kent.

- Rồi sao?

Mason chậm rãi nói:

- Nếu công tố chứng minh được rằng ông Kent đã lấy con dao trước khi đi ngủ, việc bào chữa của tôi dựa trên chuyện mộng du kể như sụp đổ. Ngày xét xử đã gần kề, thành thử đó sẽ là yếu tố quyết định. - Ông ngáp ngừng để quan sát cô gái. Cô nhìn lại ông, đôi mắt ánh lên vẻ hiếu kỳ pha lẫn một chút khó chịu - Nói thật với cô, tôi sắp lật ngửa các lá bài của tôi trên bàn. Tôi muốn có một con dao phay giống hệt như con dao mà hung thủ đã dùng để gây án.

- Ông tìm thế nào được?

- Có thể tìm ra con dao y như thế nếu cửa hàng kim khí biết được tên nhà sản xuất ra cái nĩa cùng số hiệu của nó.

Mason lại ngập ngừng. Cô gái lại chậm rãi nói:

- Vì Bob Peasley làm buôn bán đồ kim khí, chắc chắn anh ấy có thể tìm được một con dao giống hệt như thế... Được rồi, sao nữa?

- Đó là tất cả công việc anh ta cần làm. Tôi không muốn nhờ thêm một điều gì nữa.

- Anh Bob sẽ làm gì với con dao ấy?

- Đưa nó cho cô.

- Cho tôi làm gì?

- Cô đưa lại cho tôi.

- Rồi ông sẽ làm gì với nó?

Mason nhún vai và mỉm cười:

- Tôi có thể dùng nó để đặt nền móng cho việc thẩm vấn trước tòa.

- Có thể đây cũng là một hành vi phạm pháp, che giấu tội phạm chẳng hạn?

- Rất có thể.

Tôi không muốn đẩy Bob vào chuyện rắc rối.

- Tôi bảo đảm với cô rằng tôi sẽ làm hết khả năng của mình để bảo vệ cho cô và Bob.

Cô gái giải thích:

- Bob rất là... à, rất là đặc biệt. Anh ấy nhạy cảm, sôi nổi và có những động cơ mạnh thôi thúc. Anh ấy khinh chê cuộc sống của những người mà anh ấy gọi là “bọn ăn no rừng mỡ” - Mason cứ lặng thinh châm thuốc hút. Helen Warrington, thay đổi thể ngồi và cười gượng - Ông định đưa tôi vào thế kẹt phải không ông Mason? - Mason nhắc điều thuốc khỏi miệng và thở ra một vòng khói tròn. Cô gái đứng phắt lên - Được rồi, khi nào ông cần con dao ấy?

- Càng sớm càng tốt.

- Nghĩa là ngay tối nay?

- Bằng đủ mọi cách.

- Sẽ gặp ông ở đâu?

- Tôi có mặt tại văn phòng này vào lúc mười giờ.

Cô xem đồng hồ tay, đôi môi mím lại cương quyết:

- Được rồi, tôi sẽ thử xem mình có thể làm được gì.

- Còn chuyện này nữa. Tôi muốn hỏi cô mấy câu.

- Về cái gì?

- Về cửa phòng ngủ của Edna Hammer.

Mặt cô gái lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tình cờ tôi có dịp ghé qua phòng của Edna và thấy trên cửa có một ống khóa lò xo loại đắt tiền. - Mason nói tiếp.

- Như thế có gì lạ? Đương nhiên cô gái nào cũng có quyền khóa cửa phòng mình, phải không?

- Tại sao Edna đặt ống khóa ấy ở đó?

- Chắc chắn tôi không trả lời được.

- Cô ấy đặt khóa từ khi nào?

- Theo tôi nhớ thì cách đây khoảng một tháng.

- Lúc đó cô ấy có nói lý do gì không?

- Không. Lắp khóa vào cửa phòng ngủ mà cũng phải trình bày lý do sao?

Mason giải thích:

- Kể cũng khá bất thường nếu có ai lắp ống khóa lò xo vào cửa phòng ngủ trừ khi người ấy có điều gì lo lắng hoặc bị xúc phạm. Cô có biết bất cứ ai... à, tạm gọi là bất cứ chuyện không hay nào khiến cho Edna thấy cần phải có ống khóa lò xo trên cửa phòng ngủ của mình hay không?

- Tôi không biết một chút gì. Sao ông không hỏi thẳng Edna về chuyện ấy?

- Tôi tưởng cô có thể cho tôi biết được rồi.

- Tôi không thể.

- Không thể hay là không muốn.

- Không thể, thưa ông Mason.

Mason nhìn theo làn khói nhẹ bay lên ở đầu điều thuốc:

- Được rồi. Mười giờ cô đem con dao ấy đến đây.

- Tôi không dám hứa chắc là có thể... có thể tìm được một con dao y hệt như vậy.

- Cô hãy ráng hết sức. Tôi cần một con dao trông có vẻ là cùng một bộ với cái nĩa.

- Được rồi - Cô gái hứa - Tôi hiểu mình đang làm chuyện này vì ông Kent. Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để giúp ông ấy. Ông ấy rất đàng hoàng và rất quan tâm đến người khác.

Mason gật đầu và đưa cô gái ra tận cửa. Khi tiếng giày của cô gõ nhịp dọc theo hành lang đi về

phía. thang máy, Della Street bước vào văn phòng, gương mặt nghiêm trang, chăm chú.

- Cô có ghi chép cuộc hỏi chuyện vừa qua không? - Mason vừa hỏi vừa đưa tay ngắt đường dây loa nối sang phòng bên.

Della giở cuốn sổ trên tay:

- Không thiếu một chữ nào!

Mason cười. Della bước đến đặt tay lên cánh tay ông:

- Chẳng lẽ ông định trao phó toàn bộ vận mạng mình vào tay cô gái ấy? Cô ta mê anh bồ như điên. Chỉ cần thấy anh chàng ấy gặp chuyện rắc rối là cô ta sẽ quay ngoắt lại phản đối ông ngay.

Mason đứng lên đi đi lại lại trong phòng. Della Street nài nẵng:

- Đừng làm như thế, sếp ạ. Những vụ trước khác hẳn. Hồi đó ông đứng ra bào chữa cho người vô tội. Còn trong vụ này ông phải bào chữa cho người rất có thể đã nhúng tay vào máu. Ông chỉ có mỗi một lý lẽ để bào chữa, ấy là bị cáo không có chủ mưu. Hơn nữa, ông biết đấy, chúng ta còn có thể bị lừa.

Mason dừng bước:

- Thế thì?

- Thế thì có gì ông lại trao phó vận mạng mình vào tay họ.

Mason quay sang đối diện với cô gái:

- Nghe đây, Della, tôi không bao giờ ra tranh kiện mà lại để hở lưng cho người ta tấn công. Cô biết rõ điều ấy mà!

- Vậy tại sao bây giờ ông lại làm như thế?

- Vì đó chính là cách chơi của tôi.

- Nhưng lẽ nào ông không thấy rằng...

Mason bước đến bên Della, choàng tay qua eo, kéo sát cô vào người mình và dịu dàng nói:

- Nghe nào, cô bé, đừng lo lắng nữa. Hãy nhìn tôi như tôi là tôi. Đừng bắt tôi phải như thế này, thế nọ, bởi vì như thế cô sẽ thấy tôi mắc vào cái tội tày đình nhất trên đời là sống nhát nhẽo, vô vị. Đây là bí quyết thành công của tôi: chạy thật nhanh và dẫn trước các đối thủ của mình.

- Em biết, nhưng giả như họ bắt kịp được ông.

- Không có lý do nào ngoài cổ lại xem chừng.

- Nghĩa là sao, thưa sếp?

- Tôi như cầu thủ có bóng trong tay và không bị kèm [6]. Sau lưng tôi đối phương đang ồ ạt tràn lên. Bất cứ người nào trong nhóm ấy cũng có thể húc tôi ngã. Nếu tôi kịp đưa bóng vượt lần vôi sát khung thành và ghi bàn thắng, khán giả sẽ hoan hô vang dội, và không ai dừng lại

suy nghĩ xem tôi đã vượt được lần vôi như thế nào. Nhưng nếu tôi ngoái cổ lại để xem người nào bên đối phương có thể bắt kịp tôi, ắt tôi sẽ bị chậm lại đủ cho tất cả đẽ bẽp mình!

Delia cười khúc khích. Cô ngược đôi mắt ẩm đục lên nhìn ông:

- Vâng, ông thắng em rồi. Em không còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ em bị căng thẳng quá? - Chúng ta hãy dẫn bóng lên và quên đi nhưng kẻ đang cố sức bắt kịp chúng ta.

- Như vậy hay hơn. Cứ tiếp tục chạy dẫn trước trên sân và đừng bao giờ nhìn lại phía sau, khẩu hiệu của chúng ta là như thế.

Della đưa bàn tay phải lên chào kiểu nhà binh:

- Ghi bàn thắng hoặc mất bóng!

Hơi có phần trịnh trọng, Mason kéo sát cô gái vào người. Cô bám cổ ông, đôi môi hé mở hôn ông nồng nhiệt và rất tự nhiên. Nhưng chính cô lại đẩy ông ra.

- Có người ngoài cửa kia kìa.

Nghe rõ tiếng gõ cửa, Mason nói:

- Anh chàng thám tử chết tiệt cứ nhằm những lúc nghiêm ngặt này mà đâm đầu vào. Cứ cho ông mãnh vào. Gọi điện nhắn cho Edna Hammer đến đây lúc chín giờ bốn mươi lăm. Bảo cô ấy đi một mình và khi ra khỏi nhà đừng để ai biết mình đi đâu.

Della Street bọc khăn mù xoa vào ngón tay lau dấu son trên miệng Mason. Giọng cười của cô bối rối:

- Ông hãy nhớ mình sắp phải tiếp chuyện một nhà thám tử... Chải dầu lại đi. Em làm rối tóc ông rồi. Ngồi ngay vào bàn và làm ra vẻ quan trọng đi. Lôi ra đủ thứ giấy tờ giả như là đang bận rộn như quý như ma ấy.

- Quý với ma gì - Mason phản đối - Có chi là sai trái đâu. Có thám tử hạng tồi mới không biết rằng thỉnh thoảng các ông đầu tắt mặt tối ở văn phòng vẫn hôn nữ thư ký của mình. Nào, mở cửa đi. Mặc xác mấy chuyện vật vãnh ấy.

Della mở cửa. Drake cứ đứng ở ngưỡng cửa trố cặp mắt sáng ngời nhìn Mason, đôi môi uốn thành một nụ cười vui vẻ tạo nên nét đặc trưng cho khuôn mặt của anh những lúc thoải mái.

- Tóc ông rối bù, ông Perry ời. - Drake nói nhỏ.

- Nói xem nào - Mason tức mình thốt lên - Bộ anh đến đây để bàn chuyện tóc tai của tôi hả? - Ông lua tay vào mớ tóc và làm cho nó càng rối hơn - Đây, rối tiệt cả rồi. Anh không cần lo lắng cho nó nữa. Giá mà anh dùng năng lực thám tử để lo những vấn đề tôi đã thuê anh giải quyết giùm thay vì đi làm những chuyện đầu đầu, ắt là các vụ án của tôi đã kết thúc sớm hơn được một nửa thời gian.

Drake ngồi vào ghế theo cái thế ưa thích riêng, bắt chéo đôi chân dài ngoằng và cất giọng lè nhè:

- Và ông chỉ được một nửa thù lao mà thôi.

Mason cười:

- Lần này thì chuyện gì vậy?

- Tôi đã rà soát lại nhiều bản báo cáo khác nhau do các nhân viên của tôi gửi về. Có lẽ ông sẽ rất vui khi được biết rằng rốt cuộc Maddox và Duncan đã đến thương lượng với Doris Kent và các luật sư của bà ta.

- Từ bao giờ?

- Từ khi họ gặp nhau lần đầu ở văn phòng. Bà Doris ra trước, mười lăm phút sau là Maddox và Duncan. Họ lên ra hành lang, đi bộ xuống hai cầu thang để tránh vào thang máy trên tầng lầu có văn phòng luật sư Hettley. Dưới tầng trệt có một tiệm hớt tóc. Hai người đàn ông vào đó cạo râu, cắt móng tay và tắm quất. Sau khi giết thời gian như thế khoảng một tiếng đồng hồ, họ đi ra từng người một. Lúc ra, họ đứng ở cửa tiệm hớt tóc chờ đến khi có một nhóm người vừa rời thang máy đi ngang qua, họ bèn đi lẫn vào đó. Rõ ràng đây là một kế hoạch có sắp đặt trước và được suy tính cẩn thận.

Mason gõ gõ các ngón tay trên mép bàn trong khi tiếp nhận nguồn tin.

- Chải đầu lại đi Perry. Ông làm tôi điên lên mất thôi.

Mason lơ đãng rút lược trong túi ra chải đầu. Della Street đã nhẹ nhàng ra khỏi văn phòng khi Drake bước vào, lúc này trở lại gật đầu với Mason:

- Đối tượng mà ông đã yêu cầu em liên hệ sẽ đến đúng thời gian quy định.

- Được, cảm ơn Della - Mason nói nhưng không ngẩng đầu lên. Mắt ông nhìn xoáy vào mặt bàn, các ngón tay vẫn gõ nhịp.

Ông nói với Drake:

- Có khả năng là Maddox sẽ phủ nhận cú điện thoại đường dài.

- Harris sẽ làm chứng tốt chứ? - Chàng thám tử hỏi.

- Tốt. Anh ta khai báo thành thật và có khả năng nhận xét. Thời gian do anh ta ghi lại chính xác đến từng giây. Không thiếu một chi tiết nào, thời điểm anh ta ghi lại trên sổ tay khớp một cách tuyệt đối với sổ lưu của công ty điện thoại viễn thông.

Drake gật đầu:

- Điểm này sẽ giúp ích rất nhiều trong việc thuyết phục tòa án. Có lẽ tốt hơn nên để cho Maddox phủ nhận cuộc điện đàm ấy.

Mason chậm rãi nói:

- Cách ấy rất hay. Ta cứ để hấn chối cãi về cuộc điện đàm và rồi quật sổ lưu vào mặt hấn trước khi đối chiếu sổ lưu với lời chứng của Harris. Anh thấy ta còn làm gì được hơn thế nữa không, Paul?

- Còn. Trước đây ông đã có linh cảm đúng về lão Duncan.

- Về chuyện gì?

- Chuyện tiệm mắt kính.

- Lão đã đến đó à?

- Phải, và hiện lúc này lão vẫn còn ở đó. Từ văn phòng của luật sư biện lý lão đi thẳng một mạch đến tiệm mắt kính.

- Vào giờ tối thế này ư?

- Phải, chắc chắn văn phòng luật sư biện lý đã sắp đặt để chủ tiệm kính có mặt ở đó.

Mason tắc lưỡi:

- Có lẽ lão Duncan đã phải nhìn luật sư biện lý bằng tròng kính bên dưới và phải giơ thẳng tay khi cầm vật gì để đọc. Họ nhận thấy ngay hình ảnh đó sẽ gây ấn tượng xấu khi lão ra làm chứng trước tòa.

Drake gật đầu:

- Lần này chỉ có thể thôi. Có tin gì mới tôi sẽ báo cho ông ngay.

Drake vừa ra tới cửa là Mason lại tiếp tục đi đi lại lại trong phòng.

- Vụ án này quái quỷ thật - Ông nói - Các sự kiện đều có vẻ ăn khớp với nhau, nhưng nếu chưa vào khớp thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhìn cách nào thì nhìn, đây vẫn là một vụ án làm điên đầu.

Chương 16

Edna Hammer mân mê vạt áo khi cô bối rối bắt treo chân và nhìn từ Della Street sang Perry Mason.

- Tôi muốn cô làm chút việc cho ông cậu - Mason nói - Cô có sẵn lòng giúp không?

- Bất cứ việc gì trên đời.

- Việc này hơi vất vả đấy.

- Nghĩa là sao cơ?

- Cô có thể gặp rắc rối nếu bị lộ.

Cô gái ngồi yên một lúc rồi cất tiếng cười gượng gạo:

- Thế còn ông, nếu em bị lộ ông có gặp rắc rối không?

- Rắc rối to ấy chứ.

- Vậy ta cố đừng để bị lộ tẩy nhé.

- Đó là một triết lý tuyệt vời.

- Ông muốn em làm gì?

Mason chậm rãi nói:

- Edna, tôi muốn nói chuyện pháp luật với cô một chút và khi nào vào đề tôi sẽ nhắc cô sau.

Cô gái tỏ vẻ bối rối, Mason giải thích:

- Luật sư chúng tôi nhìn các vụ án giết người khác với mọi người. Đối với luật sư vụ giết người chỉ đơn thuần là một vụ án. Luật sư không quen biết nạn nhân, không quen biết kẻ bị kết tội, nhờ đó mà phục vụ được tốt hơn, mắt không bị tình cảm che mờ, đầu óc không bị nổi lo âu làm cho mê muội.

Edna gật đầu. Mason nói tiếp:

- Bây giờ tôi xin hỏi cô mấy câu, y như luật sư biện lý sẽ hỏi.

- Ông cứ nói.

- Có phải cô biết rất rõ con dao phay đặc biệt thuộc về một bộ muỗng nĩa cất ở ngăn trên cùng của chiếc tủ chén đĩa trong phòng ăn nhà ông Kent?

-Ồ thưa vâng, tất nhiên rồi.

- Cô nhìn thấy con dao đó lần cuối cùng vào khi nào?

- Em không nhớ rõ... Hình như là lúc em cất nó vào tủ sau khi lấy nó ra khỏi giường cậu Kent.

Bộ ông muốn em thay đổi lời khai sao? Nếu ông muốn, ông cứ nói.

- Cô sẽ được hỏi câu hỏi ấy theo cùng một cách thức như thế. Cô chỉ việc nói đúng sự thật: lần cuối cùng cô nhìn thấy con dao trong tủ là khi cô cất nó vào đó vào buổi sáng của ngày xảy ra án mạng.

Đó cũng là ngày hôm qua, ngày mà cô đến hỏi ý kiến tôi và thuyết phục ông cậu của cô thuê dụng tôi.

Cô gái gật đầu! Mason lại hỏi:

- Tiếp theo, cô gặp lại con dao khi nào?

- Dưới gối của cậu Peter khi có ông bên cạnh.

- Cô có đảm bảo rằng vẫn là con dao ấy không?

Cô gái gật đầu.

- Đó, chính điều này minh họa cho quan điểm của tôi. - Mason khẳng định.

- Ông nói sao ạ?

- Luật sư biện lý sẽ xét hỏi các nhân chứng cùng một kiểu như thế và các nhân chứng sẽ trả lời cũng cùng một kiểu như vậy. Làm như vậy, họ vô tình khai man.

- Em không hiểu.

- Cô không biết rõ con dao mà cô nhìn thấy dưới gối có phải là con dao mà cô nhìn thấy trong tủ hay không. Cô chỉ đoán chừng là một bởi vì các con dao đều mang máng như nhau; lại bởi vì cô nhìn vào tủ mà không thấy con dao, nhưng khi nhìn vào dưới gối thì thấy ở đó có một con dao mà vẻ bề ngoài nhìn chung rất giống với con dao đã biến mất khỏi tủ.

- Vậy không phải cùng một con dao à?

- Không biết, nhưng công việc của luật sư biện lý là chứng minh rằng đó vẫn là cùng một con dao mà hung thủ đã dùng để gây án mạng.

Cô gái nói nhanh:

- Vậy em có thể nói em không đảm bảo đó là cùng một con dao.

- Cô có thể nói như thế, nhưng trước cô ông ta sẽ gọi bốn hoặc năm nhân chứng, kể cả người quản gia và hỏi họ: “Cô nhìn thấy con dao lần cuối cùng vào khi nào?”, “Ông gặp lại con dao khi nào?”, và “Lúc ấy con dao nằm ở đâu?”. Thế rồi, sau khi dùng suy luận mà chứng minh rằng đó là cùng một con dao, ông ta sẽ hỏi ồm ờ: “Có phải đó là cùng một con dao không?”, “Ông hay bà có đảm bảo rằng đó là cùng một con dao hay không?” hoặc những câu hỏi đại loại như vậy. Tôi có thể nói chuyện với cô một cách thành thật, nhưng không thể chuyện trò gì với người quản gia và các nhân chứng khác vì như thế xem ra là lén lút mớm cung cho các nhận chứng của công tố. Họ có trát đòi hầu tòa cả rồi.

Edna thở gấp một cái:

- Khi gọi em ra để lấy lời khai, họ sẽ hỏi như vậy đó.

- Đúng thế. Tôi đang cố vạch ra chỗ khập khiễng mà mình hiện còn mắc phải. Không ai biết chắc mà chỉ nghĩ rằng đó là cùng một con dao, về phía chúng ta, điểm này sẽ rất quan trọng. Luật sư biện lý sẽ làm như sự kiện cùng - một - con - dao là chuyện đã rồi, và tất cả các nhân chứng sẽ theo y như vậy. Còn tôi, khi khởi sự thẩm vấn trước tòa, tôi sẽ là người cố sức chứng minh rằng đó không phải là cùng một con dao, nhưng tôi chẳng có cơ sở nào để dựa vào. Lúc này, tôi muốn nhằm làm cho luật sư biện lý chứng minh được rằng đó là cùng một con dao.

- Ông sẽ làm thế nào?

- Bằng cách đặt một con dao khác vào ngăn tủ chén đĩa - Mason vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mặt cô gái - Cô sẽ tìm thấy con dao đó vào sáng ngày mai. Nói riêng giữa cô và tôi thôi, chúng ta sẽ cố dàn xếp thế nào để báo chí biết chuyện con dao thứ hai này. Luật sư biện lý ắt sẽ nghĩ rằng tôi bày trò đó. Ông ta sẽ kêu lên đến tận cửa trời rằng tôi vi phạm nguyên tắc chuyên môn, che giấu tội phạm, mớm cung cho nhân chứng và đủ thứ tội hằm bà lằng khác. Nhưng để phản kích lại điều đó, ông ta sẽ phải xét hỏi lại các nhân chứng của mình về việc nhận diện con dao. Nói cách khác, ông ta không thể dùng cách ồm ờ mà dẫn dắt mọi người chấp nhận một cách vô thức rằng tính đồng nhất của con dao coi như đã xong. Cô hiểu ý tôi chưa?

Edna Hammer gật đầu:

- Em hiểu.

Della Street nháy mắt với Mason một cách ý nhị. Mason ra hiệu cho cô ngồi yên rồi cả hai người cùng chăm chú quan sát Edna Hammer xoay hướng tâm trí vào tình thế mới. Chợt cô ngước mắt lên và hỏi:

- Ai sẽ đặt con dao ấy vào tủ?

- Chính cô.

- Chính em à?

Mason gật đầu:

- Ai sẽ khám phá ra nó? - Cô gái lại hỏi.

- Cảnh sát trưởng Holcomb.

Edna nhíu mày:

- Lỡ có ai khám phá ra nó trước cảnh sát trưởng Holcomb thì sao?

- Ta sẽ cố tránh tình huống ấy. Cô sẽ nhận con dao, cất vào ngăn tủ và khóa lại... Cô có chiếc chìa khóa độc nhất của ngăn tủ phải không?

- Vâng.

- Vẫn giữ nó chứ?

- Vâng.

- Cô báo cho cảnh sát trưởng Holcomb hay rằng tôi sẽ đến vào khoảng tám giờ sáng, rằng tôi đã xin cô cho phép đến nhà nhưng cô muốn hỏi anh ta xem có nên để cho tôi đến hay không.

- Ông cho rằng như thế anh ta sẽ có mặt?

Mason cười lạnh lùng:

- Cô nói đúng, anh ta sẽ có mặt.

- Rồi em có bị rắc rối gì vì chuyện này không?

- Có, nếu chuyện bị lộ.

- Ông cho rằng làm như thế sẽ có ích cho cậu Peter?

- Tôi biết là sẽ có ích.

Cô gái đứng lên mỉm cười và đưa tay ra:

- Ta bắt tay nhé! - Cô nói.

Mason bắt tay cô và gật đầu với Della Street:

- Đưa cô Edna vào thư viện - Thấy vẻ mặt ngờ ngác của cô gái, ông nói - Tôi đang xoay sở để có được con dao. Không nên để cô biết con dao từ đâu đến, bởi lẽ điều gì cô không biết thì cô không thể khai dối về nó được. Xin cô vui lòng chờ ở thư viện. Della Street sẽ kiểm tra cho cô mấy tờ tạp chí để đọc. Chừng nào đã sẵn sàng, chúng tôi sẽ cho cô biết.

- Bao giờ thì tôi gọi cho Holcomb?

- Ngay sau khi đặt con dao vào tủ và khóa tủ lại.

- Lúc ấy chắc là khuya lắm rồi?

- Phải. Nhưng cô cứ nói thế này: tôi vừa gọi cho cô và yêu cầu cô gọi lại trả lời ngay. Đừng ngại làm phiền Holcomb. Anh ta sẽ bị khích đến nổi lao ra cản đường để tôi không làm được bất cứ chuyện gì có thể dẫn anh ta đến chỗ gục đầu lên vai cô mà khóc.

Edna Hannner cảm ngáng cao, ánh mắt vững vàng:

- Em sẽ thực hiện điều đó.

Della Street đưa Edna vào thư viện. Một lúc sau cô trở lại và thấy Mason lại đang đếm bước trong phòng.

- Lo lắng hả? - Mason hỏi.

Della cười:

- Không. Dẫn bóng lên đi sắp. Em sẽ ở vị trí truy cản.

- Không sợ đối phương ả?

- Sợ quái gì. Khung thành ở trước mặt kia rồi. Hãy lao lên và ghi, bàn thắng. Có lẽ em cần nhớ lại thời cấp sách để thêm phần khởi... Nói thế nào nhỉ? A nhớ rồi: "Strawberry shortcake, blackberry pie [7]..."

V-À-O R-Ồ-I. Đội mình thắng phải không? Xem nào... đội Cửa hàng Pháp luật Mason vừa ghi bàn. Hay! Hay! Hay!” - Della cười vang vang trước mặt Mason, tiếng cười hồn nhiên vô tư lự của một phụ nữ lẫn xả vào cuộc đời, đối mặt với hiểm nguy bên cạnh người đàn ông mà mình hết dạ trung thành.

- Khá lắm - Mason nói - Còn nữa đây. Thế nào nhỉ?... A, nhớ rồi: “Kickety hiff haff haff - rickety riff raff[8]. Đánh gục chúng đi! Đô! Đô!”.

Mason vừa nói dứt thì có tiếng gõ cửa. Ông gật đầu với Della Street. Cô ra mở cửa cho Helen Warrington cùng Bob Peasley vào và ra hiệu mời họ ngồi.

- Kiểm được chứ? - Mason hỏi Helen Warrington.

- Anh Bob muốn hỏi ông một chút.

- Chẳng qua đây chỉ là một thí nghiệm. Tôi cần một con dao giống hệt con dao mà ông Peter Kent đã lấy khỏi tủ chén đĩa, theo như lời của công tố viên.

- Ông cần đến nó làm gì? - Peasley hỏi.

- Để thí nghiệm.

- Ông không thể nói rõ thêm một chút hay sao?

- Không.

Peasley ngấp ngừng một lát, rồi có vẻ như miễn cưỡng từ từ lấy ra một cuộn giấy màu nâu. Anh mở lớp giấy để lộ một con dao phay chuôi sừng đen. Cẩn thận rút túi lấy khăn mùi xoa để khỏi lưu lại dấu tay trên chuôi dao và anh bước đến đặt con dao lên bàn của Mason.

- Nó đây. - Peasley nói.

- Trông giống lắm. - Mason vừa nói vừa quan sát kỹ.

- Nói chính xác là cùng một loại với con dao đó.

Perry Mason xoay xoay con dao trên tay:

- Cậu nói thế nghĩa là sao?

- Tôi có biết ít nhiều về các bộ dao vì hằng ngày vẫn buôn bán chúng. Khi biết vụ án có đề cập đến tính đồng nhất của con dao và Helen phải ra hầu tòa, tôi bèn ghi lại số hiệu của nhà sản xuất in trên cán cái nĩa và đi sưu tra.

Mason nhướng mày:

- Sau đó đặt mua một bộ y hệt như vậy?

- Không. Tôi có sẵn cả mớ trong kho. Ông biết không, bộ dao nĩa ấy chính tôi đã bán cho ông Kent.

- Cách đây bao lâu?

- Hai, ba tháng trước. Ông Kent không thích bộ dao nữa đang dùng. Cô Helen đã có lòng tốt mách với ông ấy rằng tôi có thể kiếm cho ông ấy một bộ bảo đảm là ông ấy sẽ vừa lòng.

- Tôi hiểu rồi. Rất cảm ơn cậu. Tôi có cảm tưởng rằng ông Kent phải chịu ơn của cả hai cô cậu đây; và mai mốt nếu có dịp thuận tiện tôi sẽ khuyên ông ấy coi trọng sự hợp tác của hai cô cậu.

Mason đứng lên như thầm nói cuộc gặp gỡ đã kết thúc.

Helen Warrington nói:

- Ông đảm bảo là anh Bob sẽ không gặp rắc rối vì chuyện này chứ?

Mason cười:

- Rắc rối là từ tương đối. Nó không có nghĩa nhiều lắm đâu.

- Thưa ông Mason - Peasley nói - Thú thật tôi không thích chuyện này cho lắm.

Mason vỗ vai và nhẹ nhàng tiễn anh ta ra cửa bỏ lại con dao phay nằm trên bàn:

- Quên nó đi. Với tư cách là khách hàng, tôi có quyền đến cửa hàng của anh và mua một con dao chứ?

- Vâng, tất nhiên.

- Đó, coi như tôi đang mua của cậu.

- Không phải thế. Ông không vào cửa hàng của tôi.

- Nếu bây giờ cậu xuống phố mở cửa cửa hàng, tôi sẽ đến đó mua sắm. - Mason vừa nói vừa cười vang nhưng tay vẫn giữ cửa mở. Peasley miễn cưỡng bước ra hành lang.

- Chúc ngủ ngon, và cảm ơn cô cậu một lần nữa.

Nói xong Mason sập cửa lại. Khóa lò xo bật nghe tách một tiếng.

Della Street đang nghiêng người ngắm nghía con dao trên bàn.

- Tiếp theo là gì? - Cô hỏi.

- Trong ngăn kéo trên ở bên trái bàn giấy có một trái chanh. Ta sẽ dùng con dao này cắt trái chanh và để nước chanh bám trên lưỡi dao ít lâu đủ để xóa đi vẻ mới mẻ của nó, đồng thời hết sức cẩn thận lau sạch mọi dấu tay. Sau đó ta sẽ trao con dao cho Edna Hammer và dặn cô ấy ý tứ đừng để lại dấu tay trên dao.

- Ngay khi khám phá ra con dao, cảnh sát trưởng Holcomb sẽ cố gắng tìm dấu tay.

- Nhất định là thế. - Mason đồng ý.

- Nhưng anh ta sẽ không tìm được một dấu tay nào.

- Chắc chắn là không.

- Chẳng lẽ điều ấy không làm cho anh ta nghi ngờ?

- Tại sao?

- Vì con dao phay nào cũng phải có dấu tay trên chuôi dao.

Mason khẽ nghiêng mình:

- Cô em yêu dấu của tôi ơi, cô bắt đầu nhận ra cái thể của luật sư biện lý mà chính ông ta sẽ nhận ra được.

- Nghĩa là sao?

- Xin nhớ không hề có dấu tay nào rõ ràng trên chuôi con dao được tìm thấy dưới gối ông Kent.

Della định nói gì đó nhưng chuông điện thoại bỗng reo vang khiến căn phòng tràn ngập âm thanh khẩn trương.

- Đường dây nào thế? - Mason hỏi.

- Đường dây gốc. Trong lúc ở đây em muốn không bỏ sót một cú điện nào gọi đến.

- Cô nghe máy đi!

Della nhắc máy:

- A-lô - Cô lắng nghe một lúc rồi nói - Ông Mason hiện có mặt. Tôi sẽ báo cho ông ấy.

Cô bịt tay lên ống điện thoại:

- Một người đàn ông gọi từ nhà giam. Anh ta bảo ông Pefer Kent vừa trao cho anh ta một số giấy tờ và anh ta mong gặp ông ngay lập tức.

Mason gật đầu:

- Nhắn anh ta rằng tôi sẽ đến ngay.

Đặt con dao cho phần lưỡi sắc hướng lên trên, Mason nói với Della Street:

- Đưa Edna Hammer vào đây. Ta hãy nói rõ đầu đuôi cho cô ấy biết trước khi tôi đến nhà giam xem có chuyện gì.

Della bước đến cửa thư viện.. Mason đang chăm chú lau sạch các dấu tay trên chuôi dao thì Edna Hammer bước vào. Trông thấy con dao trên bàn cô kêu lên:

- Trời ơi, đúng là con dao đó.

- Hừm - Mason nói - Dường như cả hai bên mặt dao đều không có nhãn hiệu.

- Ông muốn em làm gì với nó?

Mason miết lưỡi dao vào khăn tay, ngắm nghía một cách chăm chú rồi bọc con dao vào lớp giấy màu nâu y như Bob Peasley đã làm.

- Cô ý tứ nhé, đừng để lại dấu tay. Đặt nó vào ngăn tủ rồi gọi điện cho cảnh sát trưởng

Holcomb. Bảo anh ta rằng tôi sẽ có mặt ở đó lúc tám giờ sáng. Nhớ kỹ nhé, cô bé nói rằng tôi sẽ có mặt ở đó lúc tám giờ sáng và tôi muốn cô cho phép đến nhà.

- Em phải khóa tủ lại chứ?

- Phải. Đừng để ai biết con dao nằm trong tủ. Khóa tủ và không mở ra nữa - Edna đưa tay cầm chiếc gối, Mason nói ồm ồm - Do đâu mà cô nghĩ rằng ông Peter sẽ giết cô?

Cô gái dúm người lại như thể vừa bị Mason đánh mạnh:

- Ông nói gì thế?

Mason bước nhanh về phía cô:

- Cô thừa hiểu tôi đang nói gì, Edna ạ. Cách đây hơn ba mươi ngày cô biết ông cậu bị mộng du. Cô nghĩ rằng ông ta sẽ giết cô.

- Không phải thế! Sai rồi!

- Thế thì tại sao cô lắp ông khóa lò xo vào cửa phòng riêng?

Cô gái thở hổn hển và nhìn Mason một cách sợ hãi.

- Nào nói thật cho tôi nghe đi.

- Em... em...

- Phòng cô đã có sẵn một ổ khóa rất tốt, nhưng cô sợ rằng ông cậu có chìa khóa. Cô cần có một ổ khóa mà ông ta không có chìa khóa để mở. Cô bèn nhờ thợ ống khóa lắp cho một ổ khóa đắt tiền và cô giữ kỹ chiếc chìa khóa độc nhất. Đúng không?

- Không... đó là... không.

- Thế thì tại sao cô lắp ổ khóa ấy vào cửa phòng mình? - Edna lúi lúi gieo mình xuống ghế và bật khóc - Được rồi, cứ khóc, đi. Chừng nào khóc xong hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Cô gái ngược đôi mắt đắm lệ:

- Ông muốn biết về ổ khóa ấy làm gì?

- Vì luật sư biên lý cũng sẽ làm cho cô ngạc nhiên y như thế. Ông ta sẽ chỉ thẳng ngón tay vào mặt cô và khiến cô phải phản ứng trước tòa y như cô vừa làm ở đây. Cô thừa hiểu điều này có ảnh hưởng đến ông cậu cô như thế nào. Qua đó, tòa sẽ nghĩ rằng ông cậu của cô là tên khát máu tận đáy lòng. Cho dù họ nghĩ ông ta mộng du, họ vẫn kết tội như thường.

- Nhưng... nhưng đó không phải là lý do.

Mason nhìn cô đắm đắm:

- Được rồi, vậy lý do thế nào?

Edna sụp mắt xuống:

- Jerry và em đã bí mật kết hôn với nhau cách đây một tháng.

Mason thở dài:

- Tạ ơn trời đã đoái thương cách riêng.
- Ý ông muốn nói gì?
- Tôi tưởng có lắp ổ khóa mới vì cô biết ông cậu của cô thường mộng du quanh nhà và cô sợ ông ta.
- Không phải đâu, ông Mason. Thú thật với ông chuyện đó không có liên quan gì.
- Tại sao cô không công khai vụ kết hôn?
- Chúng em muốn giữ bí mật.
- Ông cậu có biết không?
- Không. Chính ông ấy là người mà chúng em muốn giấu.
- Tại sao?
- Cậu em hơi ích kỷ.
- Ông ta không bằng lòng Jerry, phải không?
- Rất không bằng lòng. Nhưng trước khi cậu em cưới vợ khác em không muốn ông ấy nghĩ rằng em sắp bỏ ông ấy mà đi.

Mason nhìn cô gái chăm chú, đôi mắt đầy vẻ chất vấn:

- Nếu vậy, tại sao phải vội vã như thế?

Edna bật cười:

- Vì em yêu Jerry, nơi đây là Hollywood mà Jerry lại rất đào hoa. Bao nhiêu cô mê anh ấy. Tính anh ấy bông lông, hay thay đổi và... À, em muốn giữ chặt lấy anh ấy trong khi việc giữ chặt còn có lợi.

Mason cười cười:

- Vậy là cô lắp ổ khóa mới không phải vì ông cậu của cô mộng du. Tôi không quan tâm đến lý do khiến cô làm như vậy nữa. Nhưng cái hôm nhìn thấy ổ khóa mới; tôi đoán phải có lý do gì ghê gớm chứ không lãng mạn. Tôi tính rằng luật sư biện lý sẽ đánh gục cô công khai trước tòa bằng biện pháp thẩm vấn... Chắc là cô có chìa khóa và Jerry cũng có chìa khóa - Cô gái gật đầu - Không có chìa khóa nào khác nữa chứ?

Edna mỉm cười lắc đầu:

- Dù sao em cũng chỉ có một chồng.
- Có người nào có tin cần biết chuyện kết hôn của cô không?
- Không hề có.

- Được rồi, cô cầm con dao về cắt vào tử chén đĩa. Khi ra làm chứng trước tòa Đại hình, nếu luật sư biện lý xét hỏi về ổ khóa mới, cô cứ tỏ ra xúc động như ban nãy, sau đó vừa khóc vừa cười vừa khai đúng sự thật, cố ra vẻ lẳng mạn nhiều vào.

Nói xong, Mason gật đầu với Delta Street, chụp mũ lên đầu và nhấn lại:

- Tôi đến nhà giam.

Chương 17

Perry Mason nhấn nút chuông điện cửa trước nhà Kent. Ông mới cạo râu, bộ vét tông ngoại giao màu xám mặc trên người như vừa mới lấy ở tiệm may về.

Cánh cửa lập tức được cảnh sát trưởng Holcomb mở ra. Khuôn mặt Mason lộ vẻ ngạc nhiên:

- Thưa cảnh sát trưởng, anh đi công tác sớm thế?
- Vâng. Nghĩa là còn sớm và tôi đang thi hành công tác. Ông cần gì?
- Tôi muốn xem qua hiện trường và hỏi các nhân chứng mấy câu. Có gì phản đối không?
- Các nhân chứng đã được công tố mời hầu tòa. Ông không được phép mớm cung cho họ.
- Tôi không mớm cung, tôi chỉ muốn nói chuyện với họ.

Holcomb vẫn giữ tay trên cánh cửa đã mở:

- Nếu thế, ông cứ vào. Tôi ở quanh đây để tránh sự hiểu lầm.

Edna Hammer bước tới và chìa tay cho Mason.

- Chào ông Mason, em có thể giúp gì cho ông chăng?

Mason gật đầu. Holcomb giải thích:

- Cô ấy là nhân chứng cho Công tố viên.

Mason quay sang đối mặt với Holcomb:

- Luật sư biện lý đã gửi trát đòi hầu tòa cho người nào thì không có nghĩa là người ấy trở nên thiên lệch. Bốn phần của nhân chứng là nói lên sự thật. Khi vụ án được đem ra tòa xử, tôi sẽ gửi trát đòi hầu tòa cho một vài người trong số các nhân chứng này. Thưa cảnh sát trưởng, tôi muốn được nói chuyện riêng với cô Hammer.

- Ông không được gợi ý cho cô ấy làm chứng điều gì.

- Và anh không được sai bảo tôi điều gì cả. - Ông nắm tay Edna - Cô Edna, ta vào phòng cô nói chuyện đi.

Hai người bước dọc theo hành lang. Holcomb bước đến máy điện thoại.

- Anh ta định làm gì thế? - Edna hỏi.

Mason cười cười:

- Gọi luật sư biện lý ấy mà. Anh ta ở đây bao lâu rồi?

- Từ lúc bảy rưỡi.

- Cô gọi điện cho anh ta à?

- Vâng. Ban này em không được thân thiện với ông cho lắm. Em không muốn tỏ ra như có dàn xếp sẵn.

Mason gật đầu:

- Cô cắt con dao ngon lành chứ?

- Vâng.

- Chìa khóa đâu rồi?

- Em đang giữ.

- Có đảm bảo đó là chiếc chìa khóa duy nhất?

- Vâng, tất nhiên.

- Cô khóa tủ được bao lâu rồi?

- Từ hôm em tìm thấy con dao.

- Do đâu cô biết đó là chiếc chìa khóa duy nhất?

- Vì trước đây chìa khóa được cất trong ngăn tủ. Em lấy chìa khóa ra để khóa ngăn tủ lại. Chỉ có một chìa.

- Ban ngày tủ không khóa?

- Vâng.

- Cô có đảm bảo rằng tủ vẫn khóa suốt đêm hôm qua không?

- Vâng, tất nhiên. Chính ông đã bảo em khóa lại.

- Không ai nhìn thấy cô chứ?

- Không ai cả.

- Và sau đó cô không có dịp nào mở khóa tủ?

- Không, tất nhiên là không. Sao ông lại hỏi như thế?

- Tôi nghĩ rằng có thể người quản gia cần lấy vật gì trong đó chẳng?

- Ồ, không. Khuya rồi. Ông ấy đã đi ngủ.

- Được. Bây giờ chờ cho Holcomb rời máy cô sẽ lùi xa tôi ra một chút rồi gọi anh ta. Bảo anh ta rằng cô muốn anh ta có mặt bất cứ khi nào tôi muốn hỏi cô điều gì nhằm để tránh rắc rối cho cô về sau. Ráng diễn cho thật khéo nhé để dễ thuyết phục.

- Ồ, em rất thích diễn một vai trò như vậy.

- Bắt đầu đi.

Một lát sau, Holcomb rời máy điện thoại quay lại nhìn hai người với vẻ hằm hằm tức giận vì không được việc. Chỉ chờ có thế, Edna Hammer lùi lại tách ra khỏi Mason một vài bước và đứng yên trờng trờng nhìn ông như bối rối. Mason bước về phía cô, nhưng ông tiến tới đâu thì cô lùi tới đó. Bất giác, cô quay sang gọi Holcomb:

- Cảnh sát trưởng ơi, cho tôi nói chuyện với anh một chút được không?

Thay cho câu trả lời là tiếng gót giày lốp cốp hăm hở của Holcomb tiến nhanh về phía họ. Đợi cho anh ta đến nơi, Edna nói:

- Ông Mason cho rằng có thể nói chuyện với tôi mà không phải lo ngại gì cả, nhưng tôi không đồng ý, Nếu có anh đứng đây cùng nghe thì tốt hơn.

- Anh ta không có quyền đứng đây - Mason giận dữ nói - Tôi có quyền hỏi cô tùy ý tôi và anh ta nên ở ngoài.

- Nhưng dường như anh ta nghĩ rằng cần phải đứng gần đây để có thể nghe được những gì ông nói.

Mason bắt bẻ:

- Anh ta nghĩ gì thì mặc xác anh ta, không ăn nhập gì vào đây. Cô muốn cộng tác với tôi mà, đúng không nào? Cô không thương ông cậu của cô sao?

- Thương lắm chứ, nhưng không biết phải làm gì.

- Cô cứ theo lời khuyên của tôi.

Holcomb đứng sát vào cô gái:

- Nếu cô muốn tôi có mặt thì không quyền lực nào ở đây bắt tôi ở ngoài được. Rõ ràng cô đã tỏ ý muốn của mình. Vậy cứ mặc kệ ông ta muốn nói gì thì nói. Cô hoàn toàn có lý.

Cô gái mỉm cười e thẹn:

- Thưa ông Mason, em nghĩ nên như thế thì hơn. Dù sao chắc ông cũng chẳng nói gì đến nỗi không muốn cảnh sát trưởng Holcomb nghe được, đúng không?

- Phải. Đó là nguyên tắc.

- Nếu anh ta đứng nghe ông nói là điều hợp lý thì ông cứ nói đi.

Mắt cô gái mở to, giọng nói hồn nhiên như thật. Cảnh sát trưởng Holcomb bật cười.

Mason cộc cằn:

- Thôi được. Tôi muốn tìm hiểu cái tủ chén đĩa và nơi cô cất chìa khóa.

- Trước đây em đeo nó bằng dây thun ở cổ tay.

- Tại sao cô không cất vào ví hoặc một nơi nào khác?

- Bởi vì em sợ sáng ra em quên mở khóa tủ, điều này sẽ làm trở ngại cho mọi người. Thật ra có

lúc em đã quên mở, nhưng đó chỉ vì em bị xúc động quá. Chỉ khi nào đi tắm em mới bỏ chìa khóa ra. Em muốn là mỗi sáng thức dậy em mở tủ ngay.

Holcomb nói một cách đặc thẳng:

- Như vậy sau khi cô đi ngủ tuyệt đối không ai có thể lấy con dao ra khỏi ngăn tủ trừ phi người ấy có chìa khóa khác hoặc chọc ổ khóa.

Edna gật đầu. Mason nói:

- Có thể giả định rằng khi cô khóa tủ thì con dao vẫn nằm ở trong đó.

- Nếu không như thế - Holcomb nói - thì có nghĩa là ông Kent đã lấy con dao trước khi ông ta đi ngủ. Và do đó không có nghĩa là mũi tôi bị tróc da.

- Tôi muốn xem cái chìa khóa - Mason nói.

Cô gái mở ví lấy ra một chìa khóa lớn, kiểu cách rất đặc biệt.

- Cô vẫn mang chìa khóa ấy bên mình sao? - Mason hỏi.

- Vâng, em nghĩ như thế tốt hơn.

- Nhưng hiện bây giờ tủ không khóa.

- Ồ, có. Em khóa từ hồi tối hôm qua.

- Tại sao?

- Em không biết, chỉ vì thấy lo lo thế nào ấy. Cứ nghĩ có người đi lang thang quanh nhà là em thấy... Có lẽ em không nên nói thêm gì nữa.

- Ta hãy đi xem ổ khóa. - Mason đề nghị.

Holcomb nhận xét:

- Ông nên an tâm về chuyện này vì cảnh sát đã đoán trước được suy luận của ông. Chúng tôi đã cho chuyên viên xem xét kỹ ổ khóa rồi. Không có dấu hiệu ổ khóa bị chọc ra. Không có vết xước trên tấm sắt trang trí mặt khóa, nghĩa là không có vật nhọn từ bên ngoài chọc vào. Không có dấu vết trên gỗ, nghĩa là khoen sắt giữ khóa không bị nhổ ra.

Mason nhún vai:

- Hừm, dù sao tôi cũng đi xem qua một chút.

Ba người bước đến bên tủ chén đĩa. Mason chăm chú quan sát ổ khóa. Ông quỳ một gối xuống để nhìn lên cạnh trên của ngăn tủ.

- Xin cô mở tủ ra. Tôi muốn xem bên trong.

Cảnh sát trưởng Holcomb thọc hai tay vào túi quần và cười cười ra dáng kẻ cả. Edna Hammer tra chìa vào ổ khóa, xoay chốt nghe tách một tiếng và mở ngăn tủ ra. Quan sát Holcomb, Mason nhận thấy chàng cảnh sát không hề biến đổi sắc mặt, trong khi Edna Hammer há hốc miệng vì kinh ngạc. Ngăn tủ mở ra cho thấy một cái giá bọc nhung dùng để đặt dao và nĩa. Trên cái giá

có rãnh lõm vào chỉ còn lại cái nĩa. Mason nghiêng người như để quan sát kỹ trong khi Holcomb cũng nghiêng người để chăm chú canh chừng, e rằng Mason bỏ thêm vật gì vào đó chẳng.

Edna Hammer bấu chặt cánh tay Mason một cách thành thật. Mason làm ra giọng ồm ồm:

- Tối hôm qua cô có nhìn vào ngăn tủ khi khóa nó lại không?

Cô gái gật đầu, đôi mắt mở to vì kinh ngạc:

- Được rồi - Mason nói - Tôi chỉ cần xem qua thể thôi. Bây giờ tôi muốn nói chuyện với các nhân chứng khác.

- Chẳng hạn là ai?

- Duncan và Maddox.

- Sáng nay họ có trát đòi ra hầu tòa Đại hình.

- Đó là một trong những lý do khiến tôi muốn nói chuyện với họ.

- Ông không thể nói chuyện với họ trừ phi họ muốn nói chuyện với ông.

- Đương nhiên là như thế. Tôi sẽ hỏi họ xem...

Holcomb ngắt lời:

- Tôi sẽ hỏi họ xem họ có muốn nói chuyện với ông chẳng. Nếu họ muốn, tốt thôi. Nếu họ không muốn thì ông không thể nói chuyện với họ. - Nói xong anh ta bước nhanh về phía cánh trái của khu nhà.

Mason nắm vai Edna và xoay cô lại đối mặt với ông.

- Hôm qua cô có cất con dao vào đây không? - Giọng nói của ông cộc cằn vì nóng nảy.

- Có.

- Nghĩa là đêm hôm quá khi cô khóa ngăn tủ thì nó có ở đó?

- Vâng.

- Ai nhìn thấy cô cất nó?

- Không có ai.

- Vậy ắt đã có ai lấy nó đi - Cô gái ngoan ngoãn gật đầu, Mason nói tiếp - Có ai đó biết được tôi định chơi trò gì và quyết định chiếu tướng trước.

- Nhưng đó là ai nhỉ?

- Trừ cô ra còn hai người nữa biết con dao ấy, nếu không tính luôn khả năng cô kể lại với ai khác nữa.

- Ông Mason, em xin lấy danh dự mà thề rằng em không hề kể cho một người nào khác.

- Có ai nhìn thấy cô cất con dao vào đó không?

- Chắc chắn là không.

- Tối hôm qua cô để chìa khóa ở đâu?

- Em giấu nó đi.

- Ở đâu?

- Trong một chiếc giày cũ. Em sợ rằng... rằng có thể xảy ra chuyện gì đó không hay, mà công việc này đối với ông lại hết sức quan trọng. Em...

Cô gái im bặt khi cảnh sát trưởng Holcomb bước vào phòng và cất giọng hể hả:

- Không một người nào trong các nhân chứng muốn nói chuyện với ông.

Mason lấy hơi thật nhanh như thể sắp buông lời đôi co, nhưng ông chỉ nhún vai nói: “Thôi được” và dĩnh đạc bước ra khỏi khu nhà sau khi đóng sầm cửa lại sau lưng. Ông chạy lướt trên lối đi tráng xi-măng nhảy lên xe hơi và lái như bay về văn phòng. Nhưng giữa đường ông lại dừng lại ở một tiệm giải khát để gọi điện cho văn phòng của Paul Drake.

- Khi Drake về - Ông nói với cô gái trả lời điện thoại - Cô nhắn anh ta gọi ngay một thám tử đến lục soát nhà ông Kent để tìm cho ra một con dao phay giống y hệt con dao đã được dùng để gây án mạng. Phải dùng lược khít răng mà chải không sót một chỗ nào. Có thể bắt đầu bằng chiếc bàn cà phê trong sân.

Della Street nhướng lông mày lên như thầm hỏi khi Mason treo mũ và áo khoác vào tủ.

- Thế nào?

Mason đáp:

- Bà Doris Sully Kent đã khóa trưng mục ngân hàng của ông Kent.

- Nghĩa là thế nào?

- Chiều hôm qua bà ta đã phát lệnh cưỡng chế ngăn không cho ông Kent tùy nghi sử dụng bất cứ một phần tài sản nào nữa. Bà ta còn làm đơn xin chỉ định một người trông coi tài sản này. Lệnh cưỡng chế có hiệu lực cho đến khi có công bố về trách nhiệm trông coi tài sản.

- Nhưng điều đó... Ồ, như vậy ông Kent không thể trả phí tổn luật sư cho ông được - Mason gật đầu - và cũng không thể trả thù lao điều tra cho Paul Drake? - Mason lắc đầu - Giả sử người trông coi tài sản được chỉ định thì sẽ ra sao?

Mason đáp:

- Ấy còn tùy người trông coi tài sản là ai và quan tòa xem xét các sự việc như thế nào.

- Ông Kent có rất nhiều nguồn tài lợi doanh nghiệp. Làm thế nào bà ta khóa hết lại được?

- Bà ta đã tuyên bố rằng ông Kent hăm dọa sẽ phân tán tài sản, chuyển ngân lậu và mấy chuyện khác nữa. Bà ta tìm được một quan tòa sẵn sàng lắng nghe bà ta.

Della bắt bẻ một cách tức tối:

- Nghĩa là quan tòa này đã nhìn bà ta như nhìn một em nhỏ ngây thơ vô tội!

Mason cười:

- Cô phải công bằng một chút. Hãy nhớ rằng bà ta chỉ là một phụ nữ cô thân cô thế muốn làm những chuyện phải mà thôi. Bà ta nói trong đơn rằng số tiền cấp dưỡng mà tòa đã chấp thuận cho bà ta trong vụ ly hôn phải được đình chỉ ngay vì toàn bộ vụ ly hôn là sự lừa bịp bà ta và lừa bịp tòa án. Đơn khiếu nại nêu ý muốn của bà ta là số tiền một ngàn năm trăm đô-la mỗi tháng phải được đình chỉ lại.

- Nói cách khác, bà ta muốn toàn bộ tài sản của ông Kent chứ không phải chỉ một phần mà thôi.
- Della kêu lên. Mason cười cười - Làm thế nào mà bà ta xin được lệnh cưỡng chế mà không phải nộp một số tiền bảo chứng lớn?

- Nhờ Luật Dân sự. Lúc nào cô thử mở ra mà xem. Khoản 529 quy định rằng không cần nộp tiền bảo chứng khi tòa chấp thuận ban lệnh cưỡng chế chống lại bên người chồng hoặc người vợ trong vụ kiện ly hôn hoặc ly thân.

- Thế thì bà ta có thể ra tòa và tha hồ viện ra đủ mọi luận điệu man trá, đồng thời làm ra vẻ như mình đúng là bên chịu nhiều sự thiệt thòi. Và rồi, khi tòa xét xử và nhận thấy bà ta không có một cái chân nào để dựa vào, lúc ấy ông Kent cũng chẳng làm gì được.

- Cô đừng lo cho em nhỏ ngây thơ vô tội ấy không có một cái chân nào để mà dựa vào. Khi bà ta ra trước tòa, quan thẩm phán sẽ thấy bà ta có những hai cái chân mỹ miều để dựa, và còn nhiều cái khác nữa. Bà ta sẽ tạo được một dáng vẻ tuyệt vời trong khung nhân chứng, ông Kent thì không làm nổi chuyện đó. Ông ta sẽ hoang mang, bối rối và bức tức. Ông ta sẽ cảm thấy mình bị chèn ép một cách bất công, ông ta sẽ lắp bắp và ấp úng, ông ta sẽ điên cả đầu đến nỗi không thể tạo được ấn tượng gì tốt đẹp trước tòa. Trái lại, bà Kent sẽ hết sức bình tĩnh, thản nhiên và tự chủ. Tôi nhấn mạnh cái điểm tự chủ đấy, Della! Bà ta sẽ mỉm cười duyên dáng với quan tòa và nói rằng thật lòng bà ta không hề muốn gây sự bất công cho ông chồng yêu quý và khốn khổ; rằng bà ta đã bị đánh lừa để đâm đơn xin ly hôn; rằng giờ đây bà ta nhận ra chồng mình không còn đầu óc minh mẫn, tỉnh táo nữa; rằng ông ta hiện rất cần có người chăm sóc; rằng ông ta bị bệnh tâm thần; rằng bây giờ chính là lúc ông thật sự cần đến vợ mình; rằng bà ta muốn và phải ở sát bên chồng.

- Sếp ơi, tại sao ông không ra tòa mà vạch mặt bà ta?

- Không có đủ điều kiện để làm. Ông Kent sẽ phải thương lượng với bà ta thôi. Từ nay cho đến ngày xử kiện ông ta không thể nào chịu nổi cảnh tài sản của mình bị khóa chặt. Ông ta cũng chẳng chịu chỉ định người trông coi tài sản đâu. Rồi lại còn mệt mỏi vì biết bao chuyện kiện tụng lôi thôi. Lúc này ông ta hoang mang lắm. Tình hình này sẽ làm ông ta điên lên mất thôi. Đến lúc ông ta ra hầu tòa thì bà ta chẳng còn khó khăn gì trong việc giữ vững những luận điệu khiếu nại của mình.

- Ông đành chịu bó tay ư?

- Chỉ còn một cách: mua đứt bà ta.

- Do đâu mà ông đoán chắc rằng bà ta sẽ gây được ấn tượng tốt với quan tòa?

- Trước hết là quá khứ của bà ta. Đây là việc mà bà ta đã quen làm. Xin cô nhớ cho, bà này từng

trải lẫn rồi. Khi cần diễn trò trước tòa, bà ta là dân chuyên nghiệp chứ không phải nghiệp dư đâu.

- Và ông định để mặc bà ta lộng hành chẳng?

- Tôi định mua bà ta, nếu ý cô muốn nói thế.

- Như vậy bà ta sẽ giúp Maddox vợ thêm được chút tiền?

Mason hứa hẹn:

- Trước khi đi đến một thỏa thuận, bà ta sẽ nói ra sự thật về Maddox.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là bà ta sẽ phải thú nhận rằng Maddox có gọi điện cho bà ta vào lúc ba giờ sáng!

- Theo ông, Maddox sẽ phủ nhận điều ấy chứ?

- Tôi tin chắc hẳn sẽ chối.

- Tại sao?

- Có nhiều lý do lắm. Trước hết là chuyện họ kết hợp quyền lợi với nhau. Duncan khờ lắm! Lão tưởng mình đang thu phục được một đồng minh, mà thật ra chỉ tự nộp mình làm quân cờ cho kẻ khác. Bà ta sẽ dùng hẳn làm cái chày vỗ dứ trên đầu chúng ta. Sau khi đã đánh gục chúng ta, bà ta sẽ dịu dàng ném Maddox vào một xó và ra tay thương lượng chuyện riêng.

- Ông định khi nào sẽ thương lượng với bà ta?

- Nội buổi sáng hay tòa Đại hình sẽ truy tố ông Kent về tội giết người. Luật sư biện lý sẽ cố xoay để tòa xử sớm. Tôi bằng lòng chuyện đó. Maddox và Duncan sẽ làm chứng vô số điều hồ lốn. Tôi sẽ chọc thẳng vào Maddox mà hỏi vào lúc ba giờ sáng hôm ấy hẳn ở đâu và đang làm gì. Hẳn sẽ nói quanh và không trả lời hoặc trả lời láo. Sau đó, tôi sẽ lôi Doris Sully Kent ra và thương lượng với bà ta. Tôi sẽ giải thích cho bà ta hiểu rằng nếu tôi chứng minh được là Maddox đã gọi điện cho bà ta, ắt những khó khăn của ông Kent có thể sẽ được giải tỏa, do đó ông Kent sẽ cảm thấy có thể đi đến một thỏa thuận bằng tiền trả luôn một lần cho bà ta. Sau đó Harris có thể ra làm chứng về cú điện thoại và bà ta ra xác nhận. Maddox sẽ lòi ra là một kẻ dối trá.

- Tất nhiên bà ta sẽ phải thề là đã nhận ra giọng nói của Maddox, nhưng trên thực tế bà ta mới chỉ nghe ông ta nói lần đầu tiên.

- Về mặt chuyên môn: đúng; về mặt thực tế: không đúng. Mọi chuyện cần làm là đưa Harris ra hầu tòa, để anh ta khai chuyện, gọi bà ta ra làm chứng với tư cách một nhân chứng đối nghịch. Tôi sẽ hỏi bà ta phải chẳng vào giờ đó Maddox đã gọi điện cho bà ta. Bên kia sẽ phản đối. Tôi lại hỏi phải chẳng vào giờ đó một người đàn ông nào đó tự xưng là Maddox đã gọi điện cho bà ta. Có lẽ bên kia sẽ phản đối và tòa sẽ chấp thuận lời phản đối trừ phi bà ta khai rằng có nhận ra giọng nói của Maddox. Tôi sẽ giả vờ như bức tức và bất chợt hỏi “Thưa bà, bà đang làm gì khi xảy ra án mạng vào sáng ngày mười bốn, vào giờ đó bà có cầm điện thoại nói chuyện đường dài với một người nào đó hay không?”. Bà ta sẽ rụt rè và miễn cưỡng trả lời “Có” và đó là tất cả những gì bởi thẩm đoàn cần biết. Tôi sẽ cho bà ta lui ra. Luật sư biện lý sẽ không dám xét hỏi lại. Sau đó tôi đưa ra bản sao sổ lưu của công ty điện thoại.

- Ông Kent sẽ phải tốn bao nhiêu tiền để thương lượng?
- Ông ta bảo tôi nếu cần thì có thể lên tới một trăm năm chục ngàn đô-la.
- Có cần tới mức đó không?
- Hy vọng là không, nhưng bà ta tham lam lắm. Tôi sẽ bàn chuyện vòng vo trước khi ra giá với bà ta.
- Ông sẽ bàn với luật sư của bà ta chứ?
- Phải.
- Vậy là sẽ phải tốn kém thêm phải không?
- Phải.
- Sao không bàn trực tiếp với bà ta?
- Làm như thế không đúng nguyên tắc.

- Em có cảm tưởng rằng bà ta không phải là kẻ sẵn sàng trả cho luật sư của mình một khoản lớn trích từ những gì bà ta đạt được.

Mason định nói gì đó thì chuông điện thoại reo vang. Della Street nhắc máy, lấy tay bịt ống nghe và nói:

- Bà Doris Sully Kent đang chờ ở phòng ngoài. Bà ta muốn gặp ông để báo tin đã bãi miễn các luật sư, thành thử hiện nay bà ta không có ai đại diện cho mình - Mason huýt sáo nho nhỏ - Chúng ta phải làm gì? - Della hỏi.

Mason quay mặt ra phía phòng ngoài và cúi mình thật sâu:

- Đàn bà dễ có mấy tay! Nên gặp bà ta.
- Ông có cần em ghi chép mọi lời bà ta nói không?
- Có. Nhưng cô hãy vào thư viện và nghe bằng đường dây loa nối từ phòng này. Ghi chép tất cả những gì được nói ra. À này, Della, cô có gặp bà ta bao giờ chưa?
- Chưa.
- Vậy hãy cố nhìn thử bà ta một lần khi bà ta bước vào, nhưng cô hãy tránh mặt đi.

Della Street gật đầu, nhặt sổ tay và bút chì rồi bước ra phòng ngoài. Mason bật nút nối dây loa thông tin nội bộ và cất giọng như nói chuyện:

- Xin nhắc cho bà Kent rằng tôi chỉ dành cho bà ta năm phút.

Ông châm một điếu thuốc và giả vờ như đang chăm chú trên trang sách luật đến nỗi không nghe thấy tiếng chân bà khách bước vào phòng.

Doris Sully Kent ho lên một tiếng. Mason nhướng mắt lên nói:

- Xin chào.

Ông phác tay mơ hồ về phía chiếc ghế rồi lại chăm chú đọc sách.

Do dự một lát, Dervis bước đến bên bàn và đứng sát vào người Mason:

- Nếu ông bận việc, tôi không dám làm phiền ông nữa.

- Không sao đâu - Mason nói, mắt vẫn không nhìn lên - Một lát nữa tôi sẽ tiếp bà. Xin đừng cắt ngang công việc của tôi.

Cô nàng vẫn đứng sát vào người Mason.

- Tôi đến với tư cách người bạn - Giọng nói người phụ nữ nhỏ nhẹ một cách quyến rũ.

Mason thở dài, đẩy cuốn sách sang một bên và chỉ tay vào một chiếc ghế:

- Bà đi qua kia và ngồi xuống. Vào đề luôn đi và nói rõ mọi chi tiết để tôi khỏi phải hỏi lại nhiều.

Doris hơi ngập ngừng. Khẽ nhún vai vẻ như hờn dỗi, cô nàng ngồi xuống, bắt chéo chân và mỉm cười.

- Bắt đầu đi! - Mason nói.

- Tôi đã bãi miễn luật sư của tôi.

- Nhưng trả hết thù lao chứ?

- Điều đó có hề gì đâu?

- Có thể có chứ. Nhất là nếu ông ta giữ những giấy tờ thuộc về bà.

- Tôi đã đạt đến sự thông cảm hoàn toàn với ông ta.

- Rất tốt. Sao nữa?

- Tôi muốn nói chuyện với ông.

- Nói đi. Tôi nghe đây.

Bỗng nhiên cô nàng bỏ hết kiểu cách quyến rũ:

- Ông Mason, ông có thấy tôi nắm đằng chuôi không?

- Không.

- Tôi nắm đấy - Mason phác một cử chỉ như định lấy cuốn sách luật. Doris vội vàng nói như lửa cháy - Ông biết sự thể sẽ ra sao nếu tôi đứng trước tòa mà thề rằng lão Peter đã vớ lấy một con dao phay và toan giết tôi; rằng hồi ấy lão nói lão bị mộng du, nhưng tôi biết lão nói dối. Hừ, tôi đâu có muốn làm như vậy, tôi chỉ muốn giúp lão mà thôi. Nhưng nếu lão muốn chống tôi, tôi buộc lòng phải chống lại lão.

- Bà nói tiếp đi.

- Mong ông hiểu cho, tôi phải phòng ngừa cho bản thân mình.

- Tôi hiểu chứ.

- Và đừng tưởng rằng tôi không làm được điều ấy.

- Tôi cũng hiểu về chuyện này bà rất khéo.

- Nay, tôi muốn biết hiện nay mình đang đứng ở đâu?

- Chắc chắn tôi không thể nói được.

- Được mà. Ông là luật sư của Peter. Tôi thừa hiểu về Peter nên biết chắc rằng khi cần một trận quyết đấu đánh - gục - và - lôi - ra - ngoài, ông ta sẽ không làm. Ông ta thuộc loại người hay hoang mang, lo lắng. Chúng ta có thể ổn định việc này. Ông ta sẽ muốn ổn định và phải ổn định.

- Bà muốn gì? Trợ cấp hàng tháng hay thỏa thuận trả luôn một lần?

- Không. Tôi muốn Peter lại đưa tôi về làm vợ. Tôi đứng bên anh ấy trong thời kỳ gian khó này. Tôi muốn anh ấy cho phép tôi được vào chỗ đứng bên cạnh anh ấy.

- Để rồi mấy tháng sau bà lại xoay vòng lại hầu đòi được thỏa thuận cao hơn và số tiền cấp dưỡng lớn hơn chẳng?

- Tệ quá ông Mason. Ông không có quyền nói thế. Đó không phải là điều tôi muốn. Tôi muốn làm vợ của Peter.

Mason cay đắng:

- Khi biết ông Kent yêu và muốn cưới người khác, bà quyết định chọc gậy vào bánh xe bằng cách ràng buộc ông ta với bà. Tất nhiên ông ta sẽ phải chi trả nhiều hơn để mua lại tự do.

Doris lấy ra một chiếc khăn mùi xoa có viền đăng-ten bằng dáng điệu chậm rãi và kiêu cách. Đôi mắt đầm lệ chớp chớp, khóe môi run run. Nấc lên một tiếng nhỏ, cô nàng đưa khăn lên lau mắt, đôi vai trĩu xuống vì nước nỡ.

Mason tỉnh khô ngồi nhìn:

- Quyết toán luôn một lần thì bao nhiêu?

- Tôi không muốn quyết... quyết toán... gì hết!

- Cấp dưỡng hàng tháng thì bao nhiêu?

- Tôi không cần cấp... cấp dưỡng hàng tháng. Tôi chỉ muốn... muốn Peter. Tôi muốn... muốn giúp đỡ anh ấy. Tôi muốn... muốn làm... làm chứng rằng anh ấy có bệnh thần kinh. Tôi hy vọng anh ấy có... có thể chữa khỏi bệnh. Mà lỡ không... không khỏi được, tôi muốn... đứng.. đứng bên cạnh anh ấy.

Mason tỏ vẻ bức bối. Ông đứng lên đến bên con người đang nức nở và đưa tay ra như muốn giật phắt chiếc khăn tay trên mắt cô nàng. Trong lúc đứng đó, mắt ông bỗng nhiên nhú lại đầy tự lự. Ông đứng đăm chiêu một lúc rồi trở lại bàn, kín đáo nhấn nút gọi Della Street vào văn phòng. Trong chốc lát, cô thư ký bối rối nhẹ mở cánh cửa phòng, Mason đưa tay lên đầu làm

hiệu chỉ chiếc mũ, sau đó lại làm điệu bộ trên đôi vai bắt chước cử chỉ của người đang khép chặt cổ áo khoác trước ngực. Della Street cau mày cố đoán xem ông muốn nói gì. Doris vẫn tiếp tục khóc lóc với chiếc khăn tay. Mason bước đến vỗ vai cô nàng:

- Tôi không có ý đối xử thô bạo với bà. Có lẽ tôi hiểu lầm bà đó thôi. Xin lấy mũ và áo khoác rồi trở lại đây.

Doris hé khăn tay nhìn ông, vẻ bối rối:

- Mũ và áo khoác của tôi ư?

- Ồ, xin lỗi bà - Mason nói vội - Ý tôi muốn mời bà trở lại đây khi nào không còn xúc động như thế này nữa.

Della Street khép cánh cửa không gây một tiếng động nhỏ..

- Ông đã nhỏ nhen với tôi - Doris nức nở trong chiếc khăn tay.

Mason vỗ vai nàng:

- Xin bà thứ lỗi cho. Sáng nay tôi hơi khó ở và có lẽ đã xử không phải với bà.

Cô nàng lau nước mắt, hỉ mũi, thở dài thườn thượt rồi cất khăn tay vào ví, trên khóe mắt vào long lanh ngấn lệ có thật.

Mason hỏi ỡm ờ:

- Bà vẫn giữ các chìa khóa nhà ông Kent chứ?

- Tất nhiên, nhưng cả năm nay tôi không dùng đến chúng. Ông hỏi làm gì?

- Không có gì đặc biệt. Tôi chỉ hỏi vậy thôi.

- À, điều ấy có hề gì không?

- Không nhất thiết. Sắp tới đây, thái độ của đối với ông Maddox sẽ như thế nào?

Doris nhướn mày:

- Maddox?... Maddox nào nhỉ? Tôi không quen biết người này.

- Ông Maddox ở Chicago. Bà biết đấy. Công ty Chế tạo Maddox.

- À, cái đó do luật sư của tôi tìm ra, có liên quan đến tài sản của chồng tôi. Luật sư cho biết Công ty Chế tạo Maddox, có những bằng sáng chế đáng giá cả triệu đô-la, nhưng Peter đã cố tình giấu tôi; thành thử khi tôi nộp đơn xin ly hôn, Peter không có vẻ giàu có cho lắm. Nhưng nay mọi chuyện đã qua rồi.

- Bà không quen biết ông Maddox sao?

Doris nhìn ông bằng cặp mắt to đầy vẻ ngạc nhiên:

- Chắc chắn là không.

- Cả ông Duncan là luật sư của Maddox?

Cô nàng lắc đầu, gương mặt càng ngạc nhiên hơn nữa.

- Tôi tưởng bà đã có nói chuyện với ông Maddox bằng điện thoại.

-Ồ, do đâu mà ông nghĩ như thế?

Mason nhún vai:

- Thôi bỏ chuyện ấy đi.

- Không. Tôi muốn biết. Tôi thật sự quan tâm, thưa ông Mason, bởi lẽ tôi có cảm tưởng như có người đã nói không đúng về tôi. Có lẽ chính vì thế mà Peter nghĩ tôi thế này thế nọ.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra. Della Street mặc áo khoác lông thú, đeo găng tay nhung và cầm ví tay, chiếc mũ vừa khít đội lệch một cách nghịch ngợm trên đầu. Cô ngượng ngùng bước vào phòng. Mason tiến ra:

-Ồ, cô Della Street thân mến.

Doris Kent trừng mắt lạnh lùng.

- Làm sao, cô vào đây được? - Mason vừa hỏi vừa bước lại gần - Tôi bận quá, lại không muốn bỏ dở công việc. Tôi vẫn nhớ có hẹn với cô... Tôi...

Della Street vui vẻ bước đến chìa tay ra cho Mason:

- Tôi xin lỗi đã đường đột vào đây, nhưng tôi biết ông luôn luôn tôn trọng giờ hẹn một cách chính xác. Cô ở phòng ngoài bảo tôi vào ngồi chờ ở thư viện vì ông đang bận. Tôi không tin như vậy bởi tôi đã hẹn giờ rõ ràng với ông và công việc của tôi rất là quan trọng. Thành thử tôi chỉ chờ năm ba phút rồi mở cửa vào. Xin ông thứ lỗi cho.

- Thế là công việc khác bị lỡ dở... - Mason ngưng nói và chỉ tay về phía Doris Kent đang từ từ đứng lên.

Della vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Mason:

- Tôi e rằng phải nhấn mạnh với ông về cái hẹn. Tôi chỉ có vài phút thôi. Chắc ông còn nhớ ông đã bảo với tôi qua điện thoại rằng tôi sẽ không phải chờ. Tôi biết vào đây đường đột như thế là không phải, nhưng dù sao hẹn vẫn là hẹn.

Cử chỉ của Mason rất bối rối. Ông quay sang Doris Kent:

- Rất tiếc. Bà còn nhớ ban nãy tôi nói chỉ dành được cho bà một vài phút. Tôi có hẹn trước với cô Street đây...

- Không sao đâu - Doris ngênh cằm lên nói - Tôi sẽ trở lại.

Mason bắt được cái nhìn của Della Street, ông hất hàm về phía Doris Kent. Della bước đến bên bà khách:

- Chắc bà vui lòng, thứ lỗi cho tôi vì tôi chỉ có ít phút thôi.

Doris Kent mỉm cười duyên dáng:

- Không sao đâu. Cô đừng bận tâm làm gì. Tôi biết ông Mason rất bận. Dù sao ông ấy chắc cũng đã hiểu hoàn cảnh của tôi và...

- Tôi sẽ liên hệ với bà ở đâu? - Mason hỏi.

- Khách sạn Lafitte. Tôi còn ở đó hai ba hôm nữa.

Mason tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cùng một khách sạn với cô phải không, cô Street?

- Vâng, tôi đang ở đó. Khách sạn thật tuyệt vời. - Giọng Della Street thân mật.

Mason tiễn Doris Kent ra cửa:

- Tôi lấy làm tiếc đã xảy ra như thế. Đáng lẽ cô ta không được mở cửa văn phòng riêng của tôi. Nhưng cô ta có hẹn trước. Cô ta có cửa và tính hay bốc đồng...

- Tôi hoàn toàn thông cảm - Doris Kent vừa nói vừa quay lại chìa tay cho Mason - Dù sao ta có thể là bạn với nhau, được không? - Trong mắt cô nàng tràn đầy lời hứa hẹn.

Mason bắt tay khách rồi quay về phòng. Della Street ngược cặp mắt lo lắng nhìn ông:

- Em làm hỏng chuyện rồi phải không?

- Không, cô xử sự thật tuyệt vời, theo đúng như ý tôi muốn.

- Sáng kiến vĩ đại gì thế?

- Cô thu xếp mấy bộ đồ đẹp rồi vào ngay khách sạn Lafitte. Cứ lân la ở đó cho đến khi gặp được Doris Kent. Bước đến làm quen với bà ta và bảo rằng cô rất lấy làm tiếc vì đã làm gián đoạn buổi nói chuyện của bà ta; rằng cô đã nghĩ lại và thấy mình không có quyền xông vào như thế; rằng không biết sao cô lại có hành động đó. Nhớ bảo bà ta rằng tôi vốn có thói quen rất tôn trọng các buổi hẹn; rằng lúc ấy cô có cảm tưởng là văn phòng đã lằm lẩn về giờ giấc; rằng khi đó cô vội lẩn và cần phải gặp tôi ngay.

- Rồi sao nữa, sắp? Lẽ nào bà ta tin em ngay và thổ lộ những điều có thể khiến bà ta thua kiện? Nhất là bà ta biết em quen ông...

Mason tắc lưỡi:

- Cô gái bị gạt cả tình lẫn tiền tên là gì nhỉ?

Della cau mày nhìn ông:

- Sếp nói sao?

- Cái cô muốn nhờ tôi lo việc cho ấy mà? Bị lừa năm ngàn đô la...

- À, cô Myrna Duchene.

- Phải đấy. Anh chàng bồ của cô ta hiện ở đâu?

- Anh ta ở khách sạn Palace, dưới cái tên George Pritchard.

- Được, cô vào ngay khách sạn Lafitte. Cố gắng bắt chuyện với bà Kent. Liên hệ với Myrna Duchene nhờ cô ta chỉ mặt gã sở Khanh bịp bợm kia. Chắc là anh chàng này có cái mã làm rung tim các cô, phải không?

Della Street bối rối:

- Có lẽ thế. Em đã xem hình của hắn rồi. Đúng là người trong mộng của các cô chưa chồng.

- Tìm cách làm quen với hắn. Sau khi hắn đã đến thăm cô ở khách sạn Lafitte, cô hãy than thở với hắn về chuyện cô mới bị mất tiền. Cố lưu giữ hắn lại tới đó cho đến khi cô có dịp chỉ cho hắn thấy bà Kent góa phụ giàu có. Sau đó, nếu có thể được, cô giới thiệu hắn cho bà Kent và rồi...

Mắt Della Street tỏ ra hiểu ý rất nhanh. Cô tiếp lời:

- Và rồi mặc cho con tạo xoay vần?

Mason nghiêng mình mỉm cười:

- Chính thế!

Chương 18

Tấm bảng hiệu trước cửa tiệm còn khá mới, ghi mấy chữ: “Công ty Kim khí PEASLEY”. Toàn bộ những thứ khác đều cũ kỹ. Tại mấy khung cửa sổ bụi bặm màu nâu xỉn, nơi trưng bày các mẫu hàng, người ta nhận thấy chủ nhân đã cố sắp xếp rượu mới vào bình cũ. Các thứ dụng cụ khác nhau được trưng bày theo dạng hình học. Những kệ gỗ bọc vải xanh được dùng để trưng bày đủ thứ hàng lặt vặt mà rõ ràng là chỉ mới được trưng bày cách đây ít lâu. Perry Mason bước vào cửa. Những bóng đèn điện mới lắp tỏa ánh sáng rực rỡ trên mấy cái quầy, nhưng bốn bức tường ẩm đậm muốn hút cạn hết ánh sáng, chỉ còn để lại trước mắt những đồ vật tạp nhạp màu nâu bẩn.

Bob Peasley nhanh nhẩu bước ra từ một góc nhỏ dùng làm văn phòng ở phía cuối cửa tiệm. Khi đến gần và nhận ra Mason, anh hơi khựng lại, vẻ không vui. Nhưng rồi anh chỉnh đôi vai, bước tới và gượng cười chào:

- Chào ông Mason. Thật hân hạnh quá!
- Chào Peasley. Cậu có chỗ này trông được lắm.
- Ông nghĩ thế nào? Tôi rất vui vì thấy thích nó.
- Cậu ở đây bao lâu rồi?
- Chưa lâu lắm. Tôi sang lại của một người bị phá sản với giá rẻ. Lúc này, tôi đang cố bán đi một số đồ cũ, sau đó sẽ dọn đi chỗ khác hoặc sửa chữa lại toàn bộ phần trong nhà.
- Nhà thuê phải không?
- Phải, điều kiện thuê rất thoải mái. Tôi được quyền bỏ túi tiền ra sửa sang hoặc thay đổi tùy ý.
- Sắp làm chứ?
- Khi nào bán được một số đồ cũ và có chút tiền.
- Việc mua bán ấy như thế nào?
- Đơn giản thôi. Tôi định bán thốc bán tháo trong vòng hơn kém ba mươi ngày. Thật ra tôi chẳng biết hết những gì mình có ở đây. Chưa lập được bản kê khai đầy đủ. Bản kê khai của người chủ cũ không đúng nữa rồi. Trong nhà tối om om, chẳng biết khách hàng sẽ vào xem thế nào được. Tôi đã lắp mấy bóng đèn mà trông vẫn cứ bừa bộn chết được - Peasley chột ngó dáo dác rồi hạ thấp giọng - Con dao phay thế nào?
- Tuyệt. Đúng ý tôi muốn.

Thấy Peasley nhấp nhồm không yên, Mason bèn tra hỏi:

- Có chuyện gì thế? Chuyện gì nào?

Peasley lắc đầu:

- Có gặp Helen Warrington không? - Mason hỏi.

- Gặp tối hôm qua. Sao? Có gì không ổn chẳng? - Peasley nói, nhưng không nhìn vào mắt Mason.

- Có gặp Edna Hammer không?

- Không.

- Harris?

Peasley đỏ mặt lên:

- Ông hỏi về thằng ấy làm gì?

- Hỏi vậy thôi.

- Không, tôi không gặp hắn.

- Được rồi. Vậy cậu đã gặp những ai?

- Ông muốn nói gì?

Mason đặt bàn tay lên vai chàng trai.

- Này Peasley chắc có chuyện gì không ổn rồi. Chuyện gì nào?

Peasley do dự một lúc rồi ấp úng:

- Có gì đâu.

Anh vặn vẹo xoay người để bàn tay của Mason rơi ra khỏi vai. Cử chỉ của anh chợt đậm ra hỗn hào. Mason chậm rãi nói:

- Tôi cho rằng mình bị chơi trò hai mang. Cậu nghĩ sao?

Đôi mắt Peasley tóe lửa:

- Chẳng nghĩ quái gì cả. Tôi không biết ông tới đây làm gì?

- Cậu nói với ai về con dao? - Mason hỏi, giọng cộc cằn nhưng lại có phần vui vẻ.

- Này, ông muốn gì thế hử?

- Muốn tìm ra thôi.

Peasley nín thinh.

- Phải thế không? - Mason lại hỏi.

- Tôi không nói được.

- Tại sao?

- Vì... vì không thể.

- Helen Warrington dặn cậu không được nói phải không?

Peasley nín thình. Mason phá lên cười:

- Đừng giấu nữa. Cảnh sát trưởng Holcomb biết chuyện ấy rồi, vậy cậu cũng nên cho cả thế giới biết đi thôi.

Peasley biến sắc:

- Ông có biết à?

- Biết gì, về cảnh sát trưởng Holcomb ấy hả?

- Vâng.

- Đương nhiên tôi có biết. Ông ta đã nói với tôi...

Mason lấy hộp thuốc lá và chìa ra mời Peasley. Hai người cùng rút thuốc. Mason bật diêm rồi ồm ờ nói:

- Holcomb là người rất thông minh, ông ta không bỏ sót nhiều đâu.

- Tôi sẽ cho cả thế giới biết ông ta là người như thế.

- Ông ta có kể với cậu đã tìm ra con dao như thế nào không?

- Không.

- Cậu có viết bản cung khai không?

- Tôi không muốn bàn đến chuyện đó.

- Ồ cậu có bàn với tôi đi chẳng nữa, Holcomb cũng mặc kệ.

- Ông chính là người mà ông ta không muốn cho biết điều ấy.

Mason nhướn mắt ngạc nhiên:

- Ồ, làm sao thế nhỉ, vì tôi biết rồi cơ mà.

- Nhưng ông ta tưởng ông chưa biết.

Mason ngáp dài:

- Chà, chà, Peasley, tôi thì xong thôi. Còn cậu, nếu không muốn nói chuyện ấy thì cũng được.

- Hừ, hôm ấy tôi chỉ làm theo lời ông dặn. Ông Mason, ông đã đặt tôi vào chỗ khó ăn khó nói.

Gương mặt Mason lộ vẻ hoài nghi xen lẫn ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Ông đặt tôi vào chỗ khó ăn khó nói.

- Ồ không đúng chút nào. Cậu có quyền bán đồ kim khí cho bất cứ ai.

- Cảnh sát trưởng Holcomb không nhìn vấn đề theo chiều hướng ấy.

- Mặc xác cảnh sát trưởng Holcomb - Mason nói thoải mái - Bảo anh ta đâm đầu xuống hồ mà chết đi. Anh ta có đầu tư tiền bạc vào cửa hàng của cậu phải không?

- Không.

- Thế thì cậu lo ngại gì?

- Ông ta nói chuyện này sẽ lôi cả Helen vào.

- Holcomb nói láo - Mason vui vẻ nói - Không ai lôi Helen vào bất cứ chuyện gì đâu.

- Nhưng tôi đã trao cho ông con dao mà ông định dùng để thay thế cho..

- Thay thế ư? Thay thế cái gì?

- Thay thế con dao kia chứ còn gì nữa.

Mason lắc đầu chậm rãi, tỏ ý phủ nhận xen lẫn ngạc nhiên.

- Tôi không có ý định thay thế con dao nào cả.

- Vậy ông cần nó làm gì?

- Chẳng qua để tiến hành một cuộc thí nghiệm. Để tiến hành thí nghiệm tôi buộc phải có một con dao có cùng kích thước và hình dáng với con dao đã giết chết ông Rease.

- Thí nghiệm gì?

Mason lấy hơi thật nhanh như sắp trả lời vào từng chi tiết, nhưng ông dừng lại, thở ra về lắc đầu:

- Kh...ô...ô...n...g. Tốt hơn không nên cho anh biết. Tôi chưa thật tin tưởng cảnh sát trưởng Holcomb mà rất có thể anh ta sẽ tra hỏi cậu! Tốt hơn cả, cậu cứ bảo anh ta rằng cậu có biết nhưng đã thề giữ bí mật. Thỉnh thoảng Holcomb cũng hơi bốc đồng, rất có thể anh ta nghĩ rằng cậu đã không thật lòng cộng tác với anh ta, nhất là nếu anh ta cảm thấy có cái gì đó khả nghi trong việc cậu đưa con dao cho tôi. Tôi hy vọng anh ta đã không làm cậu phải hoảng sợ.

- Hừm, tôi bực mình và hơi lo lắng.

- Lo lắng?

- Phải, Holcomb có nói đến việc che giấu tội phạm.

Mason cười:

- Đừng nghe anh ta nói chuyện luật pháp. Muốn biết luật, cậu cứ hỏi luật sư. Tôi sẽ không bảo cậu làm chuyện gì phi pháp đâu.

- Ông nói thế tôi thấy an tâm. Tôi lo lắng không phải cho mình, nhưng cho Helen.

- Quên chuyện ấy đi. Nhân tiện, tôi muốn có thêm vài con dao như vậy nữa.

- Vài con nữa?

- Khoảng nửa tá. Cậu có thể tới hăng chế tạo để mua không?

- Chắc được.

- Có lâu không?

- Tôi có thể kiếm đủ số ở mấy cửa hàng quanh đây.

- Vậy thì tiến hành ngay đi - Nói xong, Mason lấy trong túi ra một xấp tiền và ném lên quầy hai tờ hai chục đô-la - Số tiền này đủ trang trải và đền bù các chuyện rắc rối cậu sẽ phải gặp.

Peasley hồi hả nói:

- Tôi chỉ lấy theo giá đặc biệt, nhưng có điều tôi phải xin phép cảnh sát trưởng Holcomb.

- Cửa hàng bị quản chế à?

- Không, không phải thế.

- Tôi không hiểu tại sao bán hàng lại phải có phép của quan chức cảnh sát.

- Nhưng ông ta muốn tôi báo cáo tất cả những gì ông nói với tôi. Nếu không, ông ta nói buộc lòng phải khai ra chuyện con dao tối hôm qua.

Mason phá lên cười sảng khoái:

- Được thôi, cậu cứ việc nhắc điện thoại báo với anh ta rằng tôi đã đến và đòi mua nửa tá dao nữa. Nhưng đừng kể lại những gì tôi đã nói về anh ta. Rất có thể anh ta không thích cái đó. Cứ nói rằng tôi đến nhờ cậu kiếm thêm mấy con dao nữa, thế thôi. Làm như vậy cậu sẽ không phải khai thêm những điều bần bạch với tôi này giờ. Holcomb là người rất đặc biệt; rất có thể anh ta không ưa điều đó.

- Được rồi - Giọng Peasley phẫn chấn - Tôi sẽ làm như vậy, đúng y như vậy, thưa ông Mason.

- Nhỡ có gặp anh ta, tôi sẽ không nói với anh ta rằng tôi có gặp cậu. Như vậy hay hơn. Cậu có thể gọi điện cho anh ta, bảo rằng tôi đã đến đòi thêm nửa tá dao cùng một loại... Thôi, tôi phải đi rồi. Mong rằng đã không làm phiền cậu.

- Không sao đâu ạ.

- Chắc cũng không phiền cậu lắm về chuyện kiếm nửa tá dao?

- Không phiền chút nào.

Mason bắt tay rồi ra đi. Đến tiệm giải khát ở góc phố ông gọi điện về văn phòng.

- Cô Della ở đấy không?

- Thưa ông không ạ. Della đã đến khách sạn theo lệnh của ông. Tôi có số điện thoại đây.

- Đọc đi - Mason ghi lại số điện thoại và gọi cô Della Street phòng số 609, khách sạn Lafitte.

Chẳng bao lâu giọng của Della vang lên ở đầu dây.

- Cô Della, Holcomb có đến văn phòng ta không?

- Không. Sao?

- Anh ta hạch sách Peasley về vụ con dao?

- Thế cơ à! Peasley đã nói gì với anh ta?

- Phun ra sạch sành sanh.

- Cảnh sát trưởng Holcomb bắt được manh mối ở đâu nhỉ?

- Đó là điều tôi muốn tìm ra.

- Chắc không phải là Edna Hammer đã báo cho anh ta.

- Không ai dám nghĩ như vậy - Mason đồng ý.

- Rồi đây xếp có bị rắc rối gì về chuyện này không?

- Chưa biết. Tôi đã làm hết sức để phản công lại nghĩa là làm cho vụ án rối tung lên.

- Bằng cách nào?

- Đặt thêm cùng một món hàng ấy. Công việc ở đó thế nào?

- Đang tiến hành tốt.

- Gặp bà ta chưa?

- Rồi. Đã có một cuộc nói chuyện thú vị với bà ta. Rất lịch sự và đúng kiểu cách. Vải nhung bọc vuốt nhọn đấy nhé.

- Tuyệt! Gặp anh chàng chưa?

- Chưa, nhưng sắp sửa.

- Tiếp tục đi. Có chuyện gì mới tôi sẽ gọi sau.

Chương 19

Liên lục sự long trọng tuyên bố thành phần bồi thẩm đoàn. Chánh án Markham, đồng thời cũng là một nhà nghiên cứu tinh tường về bản chất con người, ngồi ngự sau chiếc ghế “băng dài” đồ sộ bằng gỗ đào. Hamilton Burger, Luật sư biện lý vai rộng, cổ bạnh, người cuộn cuộn bắp thịt mạnh mẽ của tuổi sung mãn đang chăm chú quan sát Perry Mason như tay đua quan sát người chạy trước mình một quãng xa khi vừa rời vạch xuất phát. Bên cạnh ông ta là Sam Blane trẻ trung, cao gầy đang cố tỏ ra vẻ phong độ, bàn tay không ngót mân mê chiếc băng đen đeo lưng lỏng ở gọng kính. Ở bàn luật sư phía đối diện, Perry Mason đang ngồi một mình. Ngay sau lưng ông là Peter Kent khuôn mặt trắng nhợt, nhãn nhúm, đôi tay không ngót vắn vẹo với nhau. Chênh chênh phía sau Mason, Lucille Mays đang chăm chú nhìn các cảnh tượng trước mắt với cặp mắt lo lắng. Thỉnh thoảng cô gượng mím cười, trấn an Peter Kent, nhưng cố gắng ấy chỉ luống công một cách tội nghiệp.

Chánh án Markham phát biểu:

- Cho phép tôi được chúc mừng quý vị luật sư của cả hai bên. Quý vị có đủ tư cách xứng đáng để dự tòa, tư cách mà các bồi thẩm viên cần phải có để được tuyển chọn. Thưa Luật sư biện lý, ông có muốn phát biểu mở đầu không?

Luật sư biện lý bước đến chỗ ngay trước vành móng ngựa phân cách mười hai vị bồi thẩm khỏi khu vực dành cho các luật sư. Phía sau vành móng ngựa là quần chúng đông như nêm cối đến theo dõi xét xử, bầu không khí căng ra vì chờ đợi.

- Thưa quý tòa, - Burger bắt đầu nói - tôi sẽ không chăm chú vào sự hùng biện. Lần này tôi chỉ xin trình bày vắn tắt những gì mà Công tố viên sẽ phải chứng minh. Vào ngày mười ba trong tháng vừa qua, bị cáo, tức ông Peter Kent, đang ở lại nhà riêng ở Hollywood. Trong nhà đó ngoài các gia nhân còn có Edna Hammer cháu gái của bị cáo, P. L. Rease em trai cùng cha khác mẹ của bị cáo, John J. Duncan một luật sư ở Chicago, Frank B. Maddox người hợp tác kinh doanh với bị cáo, Helen Warrington nữ thư ký của bị cáo. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng vào buổi sáng ngày mười bốn bị cáo đã vào phòng ngủ của P. L. Rease và đâm chết ông này. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng ông P. L. Rease đã đổi phòng cho ông Frank B. Maddox mà bị cáo không hề hay biết; rằng giữa bị cáo và Maddox đã có sự thù địch; rằng có cơ sở hoặc không có cơ sở, bị cáo đã mang ấn tượng rằng Maddox lừa gạt mình trong một vụ thương lượng làm ăn.

Hầu như đoán chắc được rằng kẻ xấu số chết vì một vết đâm bằng dao phay vào khoảng ba giờ sáng. Cái chết đã đến tức thời. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng vào lúc ba giờ sáng bị cáo Peter Kent với đúng con dao phay đó trên tay, đi chân không; đang lén lút băng qua khoảng sân nằm giữa cánh nhà có phòng ngủ của bị cáo và cánh nhà có phòng ngủ của ông Frank B. Maddox mà hiện lúc đó đang do nạn nhân P. L. Rease chiếm ngụ. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng món vũ khí giết người sau đó đã được tìm thấy dưới gối của chiếc giường mà đêm đó bị cáo đã nằm ngủ; rằng lưỡi dao cho thấy chắc chắn đó chính là vũ khí đã được dùng để giết ông P. L. Rease. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng sau khi bị bắt, bị cáo đã tự nguyện thừa nhận mình thường bị mộng du; rằng bị cáo có đủ lý do để tin trong lúc mộng du bị cáo có những khuynh hướng phạm tội hình sự.

Tòa sẽ lưu ý quý vị rằng một khi hành vi giết người của bị cáo đã được thiết định xong, lúc đó sẽ đến lượt bị cáo phải chứng minh các hoàn cảnh có thể làm giảm nhẹ, biện minh hoặc tha thứ cho hành vi giết người đó. Nhiệm vụ của công tố là chứng minh cái chết của ông Rease; rằng cái chết đó là do một vết đâm bằng dao phay; rằng con dao phay này đang nằm trong khả năng sử dụng của bị cáo vào khoảng thời điểm xảy ra án mạng; rằng đã có người nhìn thấy bị cáo đang rời khỏi cánh nhà có phòng ngủ của nạn nhân vào khoảng thời điểm xảy ra án mạng.

Chúng tôi sẽ chứng minh rằng bị cáo tưởng lầm ông Maddox đang nằm trên chiếc giường mà ông Reese đang ngủ; rằng bị cáo cố đủ động cơ để giết ông Maddox. Thông qua các câu hỏi do Bào chữa viên đã đặt ra cho quý vị khi quý vị được tuyển vào Bồi thẩm đoàn, hẳn quý vị biết rằng Bào chữa viên sẽ phải trả lời ít ra là một phần, về giả thuyết bị cáo đã gây án trong lúc mộng du. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng vào một dịp cách đây khoảng một năm bị cáo đã cầm một con dao phay và...

Perry Mason từ từ đứng lên:

- Thưa quý tòa, tôi phản đối việc Luật sư biện lý đưa vào lời phát biểu của mình bất cứ sự kiện gì đã xảy ra một năm trước vụ án này. Tôi phản đối việc ông ta gọi ra trước công việc bào chữa của chúng tôi, và trân trọng đề nghị quý vị bồi thẩm bác bỏ các lời phát biểu đó.

Burger cự nự:

- Chúng tôi nêu ra chứng cứ đó hoàn toàn đúng nguyên tắc vì nhờ đó có thể chứng minh rằng trước đây bị cáo đã có biết đến những khuynh hướng phạm tội hình sự của mình trong lúc mộng du. Chúng tôi nêu ra phần luận chứng ấy dựa trên chính giả thuyết mà Bào chữa viên đã phác thảo ra.

Chánh án Markham gõ búa và tuyên bố:

- Công tố viên không có nhiệm vụ gọi trước công việc bào chữa. Chứng cứ có thể hay không có thể bao gồm cả những sự kiện xảy ra trước án mạng mười hai tháng điều đó sẽ được quyết định khi có ván nan nổi lên. Còn trong lúc này, Tòa chấp thuận lời phản đối của Bào chữa viên. Tòa truyền cho Bồi thẩm đoàn tước bỏ phần phát biểu đó của Công tố viên, và trân trọng xin các Bồi thẩm viên coi như phần đó không có. Cũng lưu ý quý vị bồi thẩm rằng bài phát biểu của Luật sư biện lý chỉ được phác họa những gì mình sẽ chứng minh; bài phát biểu chỉ nhằm giúp quý vị bồi thẩm nhìn thấy rõ các điểm khái quát lớn. Những lời phát biểu của Luật sư biện lý không được coi như chứng cứ. Xin Luật sư biện lý tiếp tục phát biểu.

Hamilton Burger tiếp tục nói tiếp:

- Chúng tôi sẽ chứng minh rằng trước khi xảy ra án mạng, cụ thể là hai ngày, cháu gái của bị cáo đã tìm thấy ở dưới gối của bị cáo chính món vũ khí mà bị cáo sẽ dùng để gây án. Thưa quý Tòa, dựa trên chứng cứ này và dựa trên chứng cứ kia rất có thể sẽ được nêu ra sau. Công tố chúng tôi sẽ đề nghị, Tòa tuyên án: tội giết người với mức nặng nhất.

Hamilton Burger ngồi xuống. Chánh án Markham hỏi Perry Mason:

- Thưa Luật sư bào chữa, ông có muốn phát biểu mở đầu không?

- Tôi xin hoãn phát biểu cho đến khi tôi khởi sự vụ án của tôi.

- Được. Công tố viên sẽ gọi nhân chứng thứ nhất.

- Tôi sẽ chứng minh Corpus Delicti [9] bằng nhân chứng Frank B. Maddox.

Maddox bước lên tuyên thệ.

- Ông tên là Frank B. Maddox cư ngụ tại Chicago.

- Vâng.

- Ông có mặt tại nhà của bị cáo trong đêm mười ba rạng ngày mười bốn trong tháng vừa qua?
 - Vâng.
 - Theo ông biết, P. L. Resse có quan hệ với bị cáo hay không?
 - Ông ta là em cùng cha khác mẹ của bị cáo.
 - Tính đến ngày mười ba, ông đã ở trong nhà của bị cáo được bao lâu?
 - Tôi đến vào hôm mùng mười.
 - Sáng ngày mười bốn ông có dịp nhìn thấy ông P. L. Rease không?
 - Có.
 - Lúc đó ông Rease ở đâu?
 - Trong phòng ngủ của ông ta.
 - Còn sống hay đã chết?
 - Ông ta đã chết, nằm ngửa trên giường, một chiếc mền mỏng kéo sát lên đến dưới cằm. Trên mền có một vết rách do lưỡi dao đâm xuyên qua và cắm vào người ông Rease. Mền ướt sũng máu và ông Rease chết rồi.
 - Tôi sẽ gọi lại nhân chứng này để hỏi thêm. Lúc này tôi chỉ nhằm chứng minh Corpus Delicti và xin phép cho nhân chứng được tạm lui.
 - Được - Chánh án Markham nói.
 - Ông có muốn hỏi lại không? - Burger hỏi.
 - Vâng - Mason đáp - Ông Maddox, ông nói ông có mặt trong vào chiều tối ngày mười ba phải không?
 - Vâng.
 - Và buổi sáng ngày mười bốn?
 - Buổi, sáng ngày mười bốn ông rời khỏi nhà lần đầu tiên vào giờ nào?
 - Câu hỏi đó có liên quan đến vụ án không? - Burger nhíu mày hỏi.
 - Tôi cho rằng có.
 - Tôi không đồng ý. Xin phản đối câu hỏi này vì không liên quan, vì thẩm vấn không hợp lệ.
- Chánh án Markham lưỡng lự một lát. Perry Mason nói:
- Tôi xin sửa lại câu hỏi như sau: Ông rời khỏi căn nhà lần đầu tiên vào giờ nào trong buổi sáng ngày mười bốn trước thời điểm phát hiện ra tử thi?
 - Câu hỏi đó hiển nhiên nằm trong tầm mức tái thẩm vấn - Chánh án Markham phán quyết - Xin

trả lời.

- Tôi không hề rời khỏi căn nhà. - Maddox nói.

Mason nhướng mày:

- Phải chăng ông không rời khỏi căn nhà vào khoảng ba giờ sáng?

- Không.

- Ông về phòng riêng vào lúc mấy giờ tối ngày mười ba?

- Khoảng chín giờ rưỡi.

- Sau khi về phòng ông có đi ngủ ngay hay không?

- Không. Luật sư của tôi tức là ông Duncan sang phòng tôi. Chúng tôi bàn chuyện rất lâu.

- Ông thức dậy lúc mấy giờ sáng ngày mười bốn?

- Tôi bị đánh thức bởi ông và bác sĩ Kelton đột nhập vào phòng tôi để cố tìm xem ai đã bị giết...

- Đề nghị lược bỏ phần sau của câu trả lời coi như kết luận của nhân chứng.

- Đồng ý lược bỏ - Chánh án Markham phán quyết - Tòa xem phần đó như không có.

- Lúc ấy là mấy giờ?

- Tôi nghĩ vào khoảng tám giờ.

- Ông Maddox, có phải ông muốn tòa hiểu rằng ông có mặt trong nhà liên tục từ lúc ông lui về phòng vào buổi tối ngày mười ba đến tám giờ sáng ngày mười bốn.

- Thừa vâng.

- Phải chăng ông không hề đến Trạm Viễn thông Thái Bình Dương vào khoảng ba giờ sáng ngày mười bốn và gọi điện thoại đường dài cho bà Doris Sully Kent ở Santa Barbara?

Maddox mím chặt môi và lắc đầu. Thông tin viên tòa án nhắc nhở:

- Ông phải trả lời câu hỏi bằng tiếng nói.

- Tôi quả quyết là không. - Maddox nói dần từng tiếng.

- Ông đã không đến đó ư? - Giọng Mason lộ vẻ ngạc nhiên.

- Thừa không.

- Ông có trỗi dậy vào khoảng ba giờ sáng không?

- Thậm chí tôi không hề thức giấc.

- Phải chăng ông đã không bàn chuyện với luật sư của ông vào khoảng ba giờ sáng ngày mười bốn?

- Thừa không, tuyệt đối không.

- Thôi.

Hamilton Burger gọi chuyên viên đồ họa trình bày thiết kế khu nhà của ông Kent. Lời trình bày rất rõ ràng và được chấp nhận không có phản đối. Viên pháp y xác định thời điểm nạn nhân tắt thở vào khoảng từ hai giờ ba mươi đến ba giờ ba mươi sáng ngày mười bốn. Cảnh sát trưởng Holcomb ra làm chứng, nhận diện con dao phay với lưỡi dao dính một chất màu đỏ xỉn gồm ghiếc chính là món vũ khí đã được tìm thấy dưới gối của ông Kent. Perry Mason bỏ qua các nhân chứng khác, chỉ tái thẩm vấn cảnh sát trưởng Holcomb.

- Áo gối và khăn trải giường thế nào?

Tôi không biết.

- Anh không biết ư?

- À, tôi nghe nói người giúp việc đã đem chúng đi tiệm giặt.

- Bà ta không để riêng chúng ra sao?

- Không.

- Tại sao anh không đưa chúng ra làm bằng chứng?

- Vì tôi thấy không cần thiết.

- Phải chăng không hề có một chút máu nào trên gối cũng như trên khăn trải giường?

- Tôi không nghĩ thế. Hình như có những vết máu nhưng tôi không nhớ rõ.

Mason mĩa mai:

- Nếu có những vết máu ắt là anh nhận thấy những vật ấy có tầm quan trọng đáng để giữ lại làm bằng chứng, phải không?

- Xin phản đối vì đó là suy luận. - Burger lồng lộn.

- Tôi chỉ nhằm khêu gợi ký ức của nhân chứng vì anh ta vừa làm chứng rằng không nhớ rõ có vết máu hay không?

- Nhân chứng trả lời câu hỏi đó. - Chánh án Markham phán quyết.

- Tôi không biết - Holcomb nhìn nhận và nói thêm - Ông Mason, ông tất biết rõ. Chính ông là người phát hiện ra con dao mà.

Trong phòng xử có tiếng cười khúc khích. Mason nói:

- Đúng, tôi biết rõ. Anh đang hỏi tôi phải không?

Chánh án Markham gõ búa ra lệnh:

- Đủ rồi. Nhân chứng phải được thẩm vấn bằng những câu hỏi hợp lệ. Không được trao đổi

riêng giữa nhân chứng và luật sư.

Mason cao giọng:

- Vì khăn trải giường và áo gối không có vết máu, nghĩa là có thể dùng đó làm bằng chứng chống lại giả thuyết của Công tố viên, nên anh đã lo đưa chúng vào tiệm giặt trong khi anh đọc quyền chịu trách nhiệm về các đồ vật ấy, và như thế Bào chữa viên không kịp giữ chúng lại, phải không?

Burger đứng dậy và gầm lên phản đối:

- ... Suy luận không hợp lệ, thiếu cơ sở, có tính chất lăng mạ, tái thẩm vấn sai nguyên tắc, không liên quan.

Perry Mason chỉ mỉm cười.

- Nhân chứng có thể trả lời - Chánh án Markham phán quyết - Câu hỏi này nhắm thẳng tới trách nhiệm của nhân chứng.

- Không - Holcomb trả lời - Tôi không có liên hệ gì với mớ vải ấy.

- Nhưng có phải anh đã đề nghị bà giúp việc lau rửa căn phòng?

- Có lẽ có.

- Và dọn dẹp chiếc giường?

- Có lẽ.

Mason hả hê nhìn bồi thẩm đoàn:

- Thế đủ rồi.

- Xin mời ông John J. Duncan - Luật sư Sam Blaine lên tiếng khi Hamilton Burger ngồi xuống ghế để người trợ lý của mình chấp nhận nhiệm vụ. Duncan ì ạch bước lên tuyên thệ.

- Ông tên là John J. Duncan, luật sư ở Illinois và ông có biết bị cáo tức là ông Peter Kent?

- Đúng.

- Theo chúng tôi được biết, ông ở trong nhà bị cáo vào ngày mười bốn trong tháng vừa qua phải không?

- Điều ấy đúng. Tôi dự bàn chuyện làm ăn với ông Kent và luật sư của ông ta là ông Perry Mason. Cùng trong buổi dự bàn ấy còn có Helen Warrington nữ thư ký của ông Kent, thân chủ của tôi tức ông Frank B. Maddox. Ngoài ra một bác sĩ tên là Kelton cũng có mặt.

- Ông lui về nghĩ lúc mấy giờ?

- Khoảng mười một giờ. Tôi nói chuyện với thân chủ tôi trong phòng của ông ấy sau khi tan buổi họp với các vị kia.

- Sau đó cùng buổi tối hôm ấy ông có nhìn thấy ông Kent nữa không?

- Tôi nhìn thấy ông ta vào sáng sớm ngày mười bốn.

- Lúc mấy giờ?

- Đúng ba giờ sáng.

- Ông nhìn thấy ông ta ở đâu?

- Trong sân nhà.

- Ông có thể chỉ trên bản đồ, tức Hiện Vật Công Tố số I, vị trí chính xác ông đã nhìn thấy bị cáo vào lúc đó không? - Duncan chỉ tay vào một điểm trên bản đồ - Chỗ nào trên bản đồ là phòng ngủ của ông? - Duncan chỉ một điểm khác - Và từ phòng ngủ đó ông có thể nhìn thấy bị cáo một cách rõ ràng chứ?

- Thưa đúng.

- Ông nhìn thấy bị cáo lần đầu tiên khi nào?

- Tôi bị đánh thức vì một cái bóng đổ xuống ngang mặt. Tôi thức dậy và thấy có người nào đó di chuyển băng qua hành lang. Tôi chồm dậy xem đồng hồ lớn để biết là mấy giờ và đi tới cửa sổ. Tôi thấy ông Peter Kent lúc bị cáo chỉ mặc áo ngủ dài đang đi bộ băng qua khoảng sân. Ông ta cầm trên tay một con dao. Ông ta tới bên một chiếc bàn cà phê, dừng lại một lúc, sau đó đi hết khoảng sân và biến mất qua cửa ra vào ở phía bên kia.

- “Cửa ra vào ở phía bên kia” có phải là vị trí tôi đang chỉ trên bản đồ Hiện Vật Công Tố số I và được ghi chú là “cửa ra vào ở cạnh phía bắc khoảng sân”?

- Đúng vậy.

- Bàn cà phê nằm ở khoảng nào? - Duncan dùng phấn màu đánh một dấu trên bản đồ.

- Ông nói ông có xem đồng hồ lớn?

- Phải.

- Lúc ấy là mấy giờ.

- Ba giờ.

- Ông có bật đèn để xem đồng hồ không?

- Không. Đồng hồ có mặt số da quang và tôi có thể nhìn thấy vị trí của các cây kim.

- Ông xem đồng hồ trước hoặc sau khi ông quan sát bóng người trên sân?

- Cả hai. Vừa ngồi dậy trên giường là tôi xem đồng hồ ngay và xem lại một lần nữa lúc trở lại giường sau khi nhìn thấy bị cáo băng qua hết khoảng sân và biến mất qua cửa ra vào.

- Rồi ông làm gì, nếu có?

- Quan tâm đến sự kiện ấy, tôi bèn mặc áo khoác tắm, mở cửa phòng ăn thông ra hành lang và nhìn suốt dãy hành lang nhưng không thấy ai cả. Tôi nghĩ rằng mình đang ở trong nhà có bầu không khí thù địch nên tốt hơn là cứ lo chuyện mình mà thôi. Tôi bèn trở lại giường và ngủ lại.

Mason nói:

- Xin phép Tòa, tôi nghĩ rằng chúng tôi có quyền đòi lược bỏ khỏi câu trả lời của nhân chứng chi tiết căn nhà có bầu khí thù địch. Đó là kết luận của nhân chứng. Liên hệ với các động cơ của nhân chứng, kết luận này không nhằm trả lời câu hỏi nên có thể phản đối được.

- Lược bỏ chi tiết đó. - Chánh án Markham phán quyết.

Sam Blaine quay sang Perry Mason.

- Ông Mason, ông có thể hỏi lại: Có lẽ ông sẽ cần hỏi ông ta tại sao ông ta đi ngủ lại.

Chánh án Markham cau mày nhìn Blaine:

- Không được, ông Blaine.

- Vâng - Mason nói thoải mái - Tôi sẽ hỏi đúng như thế. Ông Duncan, do đâu ông có thể về giường và ngủ lại được sau khi đã nhìn thấy một cảnh đáng kinh ngạc như vậy?

Duncan ngả người về trước rất kiểu cách:

- Vì tôi mệt mỏi. Tôi đã phải nghe ông nói suốt cả buổi tối.

Cả phòng xử bùng lên tiếng cười ầm ĩ. Trật tự viên tòa án gõ búa inh ỏi. Chờ cho trật tự được văn hồi, chánh án Markham phán bảo nhân chứng:

- Ông Duncan, ông là luật sư. Không cần thiết phải nhắc nhở ông về các nhiệm vụ của nhân chứng. Xin ông đừng cố ý gây cười hoặc thêm vào câu trả lời của mình những nhận định không có trong yêu cầu. Ông cũng phải tránh trao đổi chuyện riêng với luật sư.

Duncan do dự một chút rồi cúi kính đáp:

- Xin vâng, thưa quý Tòa.

Chánh án Markham nhìn Duncan trừng trừng, dường như định khuyến cáo thêm nữa, nhưng lại từ từ ngồi xuống và gật đầu với Mason:

- Xin Luật sư bào chữa tiếp tục.

- Xin phép Tòa cho tôi chấp nhận câu trả lời của nhân chứng theo giá trị bề ngoài của nó. Tôi không yêu cầu lược bỏ bất cứ chi tiết nào. Tôi muốn được hỏi dựa theo lời phát biểu ấy của nhân chứng.

- Được - Chánh án nói - Ông có thể hỏi nhân chứng dựa theo lời phát biểu ấy tùy mức độ ông muốn.

Mason đứng lên dăm dăm nhìn Duncan:

- Vì phải nghe tôi nói suốt cả buổi tối, ông mệt mỏi quá đến nỗi có thể ngủ lại được, đúng không?

- Đúng, tôi đã nói như thế.

- Ông nói chuyện với thân chủ ông khoảng một tiếng đồng hồ sau khi cả hai người đã lui về phòng.

- Đúng.

- Chuyện tôi nói đã không làm ông mệt mỗi đến nỗi ông không thể tiếp tục thức để bàn bạc những vấn đề chiến lược với thân chủ ông?

- Tôi chỉ nói chuyện với ông ta.

- Và đi ngủ vào khoảng mười một giờ?

- Phải.

- Thế mà sau bốn tiếng đồng hồ ngủ nghỉ, hậu quả nặng nề do cuộc nói chuyện với tôi vẫn còn mạnh mẽ đến nỗi cảnh tượng ghê gớm kia - một người đàn ông chỉ mặc áo ngủ, tay cầm dao đi lang thang dưới ánh trăng - vẫn không làm cho ông hết buồn ngủ, đúng không?

- Tôi đã thức dậy và nhìn khắp hành lang.

Mason tiếp tục.

- Rồi vào ngủ lại, có phải thế không thưa ông Duncan?

- Tôi vào ngủ lại.

- Ngay sau đó mấy phút?

- Ngay sau đó mấy phút.

- Và ông đã khai chúng bằng lời tuyên thệ rằng ông ngủ lại được là do bị mệt mỗi vì cuộc nói chuyện của tôi?

- Ông hiểu ý tôi nói gì rồi.

- Ông Duncan, phương tiện duy nhất giúp tôi hiểu ý ông nói chính là lời của ông, và tất nhiên đó cũng là phương tiện duy nhất giúp bồi thẩm đoàn hiểu ý ông nói. Bây giờ, chúng ta hãy thành thật với bồi thẩm đoàn. Tôi đã không họp bàn với ông quá mấy phút, đúng không?

- Tôi không tính giờ.

- Phần lớn lời tôi nói là tuyên bố “không” trước những yêu cầu của ông, đúng không?

- Thiết nghĩ chúng ta không cần đi vào vấn đề đó.

- Nhưng khi ông phát biểu rằng cuộc nói chuyện của tôi làm ông mệt mỗi đến nỗi rất dễ dàng đi ngủ lại được, ông đã cường điệu các sự kiện của vụ án, đúng không?

- Tôi đã đi ngủ lại thật mà.

- Phải rồi, và lý do thật sự khiến ông đi ngủ lại được là vì ông thấy không có gì đặc biệt đáng sợ về bóng người đó khi ông mới nhìn thấy, đúng không?

- Đối với tôi cảnh tượng một người đàn ông cầm dao phay đi trong đêm rất đáng sợ - Duncan

cầu kính - Tôi không biết ông có thấy đáng sợ hay chẳng?

- Rất đúng. Và nếu quả thật ông đã nhìn thấy con dao phay trong tay của một người đàn ông đi trên sân vào lúc ba giờ sáng ngày mười bốn, ắt là ông đã đủ kinh hãi để báo cảnh sát hoặc đánh thức cả nhà dậy, đúng không?

- Tôi không hiểu câu hỏi. Tôi nhìn thấy bóng người, tôi nhìn thấy con dao và tôi đi ngủ lại.

- Tôi xin nhìn theo một hướng khác. Có đúng là ông đã không nhìn thấy con dao một cách rõ ràng?

- Không đúng. Tôi quả có nhìn thấy nó.

- Chính là con dao đó phải không? - Mason chỉ tay về phía con dao dính máu đã được đưa ra làm bằng chứng.

- Chính con dao đó - Duncan trả lời, giọng gắt gỏng. Mason không nói gì, cử động đó mỉm cười với ông ta. Duncan bồn chồn khó chịu nói thêm - Ít ra là một con dao trông rất giống như thế.

Mason bước trở lại bàn luật sư, mở cặp của mình lấy ra một chiếc gói bọc giấy nâu. Ông bóc lớp giấy để lộ một con dao phay chuôi sừng và nói với nhân chứng:

- Tôi sẽ trao cho ông con dao này và hỏi ông phải chăng đây không phải là con dao ở trên tay bóng người mà ông thấy đi băng qua sân.

Duncan cộc cằn:

- Không, không phải.

- Do đâu ông biết là không phải?

- Hừm, tôi nghĩ rằng nó không phải là cùng một con dao đó.

- Ông muốn Tòa và bồi thẩm đoàn hiểu rằng ông đã nhìn thấy con dao đó đủ rõ ràng để nhận diện được nó?

- Không phải để nhận diện, nhưng tôi có thể miêu tả nó một cách tổng quát.

- Và ông bảo đảm rằng đây không phải là một con dao phay đó?

- Tôi cho rằng không phải.

- Ông có bảo đảm rằng không phải?

- Hừm, tất nhiên tôi không thể bảo đảm ở một khoảng cách xa như thế.

- Thế là ông không thể bảo đảm rằng con dao này, do Công tố viên đưa ra làm Hiện Vật Công Tố số 2, là cùng một con dao đó, đúng không?

- Không, tôi không thể.

Mason nêu ý kiến:

- Tôi xin Tòa cho con dao thứ hai này ký danh nhân diện là Hiện Vật Bào Chữa A.

- Tôi phản đối - Burger hét lên - Thưa quý Tòa, con dao đó không có trong vụ án. Đây chỉ là một thủ đoạn của Luật sư bào chữa nhằm làm rối rắm sự việc. Tôi có thể chứng minh rằng Luật sư bào chữa đã sấn con dao đó nhờ một cửa hàng kim khí vào thời điểm sau vụ án mạng rất xa.

Mason qua ngoắt về phía ông ta, nhưng ông chưa kịp ngắt lời thì Chánh án Markham đã tung ra lời phán quyết:

- Đủ rồi thưa Luật sư biện lý. Ông không cần bận tâm chứng minh về nguồn gốc con dao. Nhân chứng này vừa khai rằng bóng người mà ông ta nhìn thấy trên sân có cầm một con dao mà ông ta nghĩ rằng chính là Hiện Vật Công Tố số 2, hoặc ít ra cũng có hình dáng tương tự. Người tái thẩm vẫn có quyền hợp pháp để đưa ra một con dao khác và hỏi nhân chứng như Luật sư Mason đã hỏi. Những câu hỏi đó không bị phản đối. Nay luật sư chỉ yêu cầu Tòa cho con dao ấy ký danh để nhận diện nhằm phân biệt với con dao trước giống hệt như vậy, liên quan đến con dao trước đã có một số lời khai rồi. Tòa chấp thuận cho con dao mới ký danh nhận diện là Hiện Vật Bào Chữa A.

Mason quay lại và bắt ngờ đối mặt với Duncan:

- Ông Duncan, ông đi ngủ lại được, phải chăng lý do thật sự là vì lúc ấy ông không nhận thấy bóng người có cầm dao?

- Tôi thấy ông ta có cầm vật gì trên tay, một vật gì đó lấp lánh.

- Nhưng phải chăng lúc đó ông không nhận ra đó là một con dao? Phải chăng mãi đến sáng hôm sau khi án mạng được phát hiện thì ông mới nghĩ rằng ắt đó là một con dao? Phải chăng ông chỉ nhìn thấy một bóng trắng đi trên sân? Phải chăng ông nghĩ rằng một người nào đó đang mộng du? Phải chăng ông quyết định không can thiệp mà chỉ lo tự vệ bằng cách khóa chặt cửa phòng mình và đi ngủ lại?

- Tôi không nói người đàn ông đó đang mộng du.

- Tôi chỉ hỏi có đúng hay không.

- Không đúng.

- Lý do duy nhất khiến ông đi ngủ lại được phải chăng là vì ông không nhìn thấy con dao trên tay người ấy đủ rõ ràng?

- Không, không phải thế.

- Xin ông nói rõ hơn.

- Tôi nhìn thấy con dao.

- Bóng người đi đến bên chiếc bàn cà phê ở trên sân?

- Phải.

- Ông có nhìn thấy ông ta nhấc mặt bàn lên không?

- Có.

- Sau đó ông nhìn thấy bóng người rời khỏi bàn cà phê, đi băng qua sân và rời khỏi sân bằng

cửa ra vào mà ông đã chỉ rõ?

- Đúng.

- Sau khi rời khỏi chiếc bàn, bóng người còn tiếp tục cầm dao không?

- Ồ, có... Tôi không biết... Tôi không thể nói được.

- Ông muốn nói rằng bóng người không còn cầm dao nữa?

- Tôi không nói gì cả.

- Rất có thể bóng người để con dao vào cái ngăn rộng hình chữ nhật bên dưới mặt bàn cà phê, ông có nghĩ như vậy không?

- Tôi không thể nói được.

- Ông có bảo đảm rằng bóng người đó cầm một con dao trước khi tới bên chiếc bàn cà phê?

Burger nói:

- Xin phản đối kiểu hỏi đáp như đã diễn ra hàng chục lần vừa rồi.

- Nhân chứng được phép trả lời câu hỏi này - Chánh án Markham phán quyết, vừa nói ông vừa ngả người về phía trước nhìn Duncan trừng trừng.

- Vâng - Duncan nói - Ông ta có cầm một con dao.

- Ông bảo đảm tính đồng nhất của bóng người mà ông đã nhìn thấy?

- Tôi bảo đảm.

- Đó chính là bị cáo?

- Phải.

- Ông ta ăn mặc thế nào?

- Chỉ có áo ngủ.

- Bàn chân để trần?

- Phải.

- Ông ta cách ông bao xa khi ông nhìn rõ ông ta lần đầu tiên?

- Ông ta đi ngang qua cửa sổ phòng tôi.

- Và đổ bóng lên mặt ông?

- Phải.

- Nhưng lúc đó ông không thể nhìn rõ ông ta. Ông đang ở trên giường và vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ say, đúng không?

- Đúng.
- Ông ta ở cách bao xa khi ông nhìn thấy ông ta một cách minh bạch lần đầu tiên?
- Tôi không thể nói chính xác được.
- Ông có thể chỉ trên bản đồ không?
- Được, ông ta ở khoảng chỗ này.

Mason đánh dấu vị trí bằng phấn màu, sau đó đối chiếu với tỉ lệ kích thước bản đồ:

- Nói cách khác, ông ta cách xa vào khoảng mười mét rưỡi.
- Vâng, có thể là như thế.
- Ông ta quay lưng lại phía ông?
- Phải, tôi tin là thế.
- Nhưng ông vẫn nhận ra ông ta?
- Tôi nhận ra ông ta.
- Ông hiểu tầm quan trọng của lời khai theo kiểu chính xác tuyệt đối chứ?
- Tôi hiểu.
- Ông hiểu mức độ nghiêm trọng của cuộc xét xử này chứ?
- Chắc chắn.
- Nhưng ông vẫn sẵn sàng thề quyết rằng bóng người mà ông nhìn thấy - mặc áo ngủ, đi xa dần, cách mười mét rưỡi - chính là bị cáo?
- Tôi thề quyết như vậy.
- Khi trời dậy ông có xem đồng hồ lớn phải không?
- Phải.
- Và xem lại lần nữa khi trở lại giường?
- Phải.
- Lúc ông trời dậy là mấy giờ?
- Ba giờ đúng.
- Lúc ông trở lại giường là mấy giờ?
- Ồ cũng khoảng giờ đó thôi. Chuyện xảy ra không quá ba mươi giây.

- Lần thứ hai, ngay trước khi lên giường lại, ông có chú ý đến kim đồng hồ?
- Có.
- Thật ra có phải là mười hai giờ mười lăm không?
- Không.
- Thoạt tiên khi kể lại những gì mình đã nhìn thấy, có phải ông đã xác định thời điểm là mười hai giờ mười lăm?
- Rất có thể tôi đã nói như thế.
- Lúc đó những hồi tưởng của ông còn sinh động và mới mẻ hơn bây giờ, phải không?
- Không.
- Không à?
- Không.
- Tôi hiểu rằng sự hồi tưởng của ông theo thời gian ngày càng trở nên sinh động hơn trước?
- Trong trường hợp này, điều ấy đúng.
- Bởi vì khi biết được án mạng ắt phải xảy ra vào khoảng ba giờ sáng, ông đã giao hoán vị trí các cây kim đồng hồ trong đầu để trong vụ án này ông có thể làm nhân chứng chói sáng và...

Chánh án Markham gõ búa:

- Luật sư bào chữa, tôi thiết nghĩ chi tiết nhân chứng chói sáng không cần thiết.
- Tôi muốn chứng minh động cơ của nhân chứng.
- Không phải thế! - Duncan kêu lớn - Lúc này tôi biết lúc đó đúng là ba giờ sáng. Không thể nào là mười hai giờ mười lăm được.
- Thị lực của ông tốt không? - Mason hỏi.
- Rất tốt.
- Và vẫn tốt vào sáng ngày mười bốn?
- Chắc chắn.
- Hôm đó ông có mang kính phải không?
- Tôi mang kính ba mươi lăm năm nay rồi.
- Và ông vẫn mang kính trong suốt thời gian được đề cập đến trong lời khai của ông?
- Phải.
- Khi trời dậy để nhìn ra cửa sổ ông đã lấy kính đeo lên mắt phải không?

- Không... À có, hình như thế. Ất là phải như thế.

- Tại sao ông đeo kính lên mắt?

- Tất nhiên là để nhìn.

Một lần nữa tiếng cười khúc khích chạy lan khắp phòng xử, nhưng lần này thái độ trang trọng của Perry Mason khiến cho tiếng cười tắt nhanh trước khi trật tự viên tòa án kịp ra tay vặn hồi trật tự.

Mason tiếp tục:

- Nói cách khác, khi bị đánh thức vì kẻ lang thang bên ngoài phòng giữa lúc đêm hôm khuya khoắt, việc đầu tiên của ông sau khi thức giấc là đeo kính lên mắt để có thể nhìn rõ hơn, có đúng không?

- Hừm, như vậy có gì đáng trách đâu?

- Không có gì đáng trách cả, ông Duncan, tôi chỉ hỏi việc ấy có xảy ra hay không mà thôi.

- Có, chắc là có.

- Nói cách khác, ông biết nếu không có kính, mắt ông trở nên vô giá trị.

- Tôi không nói thế.

- Không - Mason mỉm cười - Ông không nói thế, nhưng hành động của ông đã nói rõ hơn lời nói. Ông đeo kính lên mắt vì ông biết nếu không ông sẽ chẳng nhìn thấy gì. Có đúng không?

- Tôi biết kính sẽ giúp tôi trông nhìn.

- Ông biết nếu không có kính thì dù xa hay gần ông cũng không trông rõ, có phải không?

- Hừm, mắt của tôi có kính thì trông rõ hơn không có kính rất nhiều.

- Nếu có kính thì thị lực của ông khá tốt chứ?

- Ồ, đúng rồi.

- Ông nói được là hoàn hảo chẳng?

- Tôi nói là bình thường.

- Bình thường một cách hoàn hảo phải không?

- Nếu ông muốn diễn tả như vậy, tôi xin trả lời: phải.

- Thế thì - Mason trở thẳng vào mặt Duacan - tại sao ngay sau khi ông báo cáo với Luật sư biện lý về những gì đã nhìn thấy, ông lại được gửi gắm đến bác sĩ nhãn khoa để thay mắt kính mới?

Burger kêu to:

- Ông ta không hề được mách bảo để làm bất cứ chuyện gì như thế! Tôi không bằng lòng kiểu

nói bóng gió ấy!

- Tại sao ông làm như thế? - Mason hỏi Duncan.

- Tôi không nói là tôi có làm chuyện đó.

Mason đập mạnh tay xuống bàn luật sư:

- Tôi nói ông có làm. Tại sao ông làm như thế?

Duncan vắn vẹo người một cách lúng túng:

- Được rồi, vì tôi cần làm, có thể thôi.

- Tại sao ông phải cần?

- Tôi đã cần từ lâu nhưng chưa có dịp làm. Tôi bận quá. Ông hiểu, tôi là một luật sư rất bận rộn.

-Ồ, ông đã hoãn việc ấy lại một thời gian?

- Phải.

- Ông rất bận?

- Phải.

- Ông rất bận từ bao lâu rồi?

- Cả năm trời.

Vậy là ông đã hoãn việc thay mắt kính mới cả năm trời rồi, phải không?

- Phải... à không, tôi không có ý nói thế.

- Đừng bận tâm ý ông muốn nói gì. Điều quan trọng là các sự kiện của vụ án. Ông đã hoãn việc thay mắt kính mới được bao lâu rồi?

- Tôi không biết.

- Ông thay mắt kính lần cuối cùng khi nào, tính đến trước ngày mười bốn tháng vừa qua?

- Tôi không thể nói được.

- Dễ đến năm năm về trước chứ?

- Tôi không biết.

- Hay mười năm về trước?

- Tôi không nghĩ thế.

- Sau khi báo cho với luật sư biện lý những gì đã nhìn thấy, việc đầu tiên của ông là đi đến bác sĩ nhãn khoa và thay mắt kính mới, đúng không?

- Đó không phải là việc đầu tiên tôi đã làm.

- Gần như là việc đầu tiên ông đã làm, phải không?

- Tôi không biết.

- Vào chiều hôm đó phải không?

- Phải, vào chiều hôm đó.

- Ông có gặp bác sĩ nhãn khoa trong phòng mạch vào chiều hôm đó không?

- Có.

Mason mỉm cười tàn nhẫn:

- Ông Duncan, ông gặp bác sĩ nhãn khoa ở đó vì ông đã gọi điện hẹn trước với ông ta, có đúng không?

Duncan do dự một lúc rồi nói:

- Không, tôi không gọi điện cho ông ta.

Mason nhú mày mấy giây đồng hồ rồi hỏi với vẻ đắc thắng:

- Ai đã gọi điện cho ông ta?

Luật sư Sam Blaine đứng phắt lên:

- Thưa quý Tòa, xin phản đối. Câu hỏi ấy bất hợp lệ và ngoài lề. Ai đã gọi điện cho bác sĩ nhãn khoa, điều ấy không có quan hệ gì.

- Có quan hệ chứ, xét theo những câu trả lời mà nhân chứng đã đưa ra cho những câu hỏi ấy - Perry Mason đáp - Nhân chứng này vốn là một luật sư. Tôi có quyền bắt bẻ lời khai của ông ta bằng cách vạch rõ thị lực của ông ta vào thời điểm có quan hệ đến vụ án. Nhân chứng này đã thừa nhận rằng mình cần mang kính và cũng thừa nhận rằng cặp mắt kính mà ông ta đã mang không còn thích hợp nữa và tình trạng không thích hợp đó đã kéo dài cả năm trời. Tôi cũng có quyền chứng minh chiều hướng và sự quan tâm của ông ta đã lộ rõ dần qua các câu trả lời có tính chất tránh né.

Chánh án Markham tuyên bố:

- Nhân chứng được phép trả lời câu hỏi đã nêu. Ông Duncan, ai đã gọi điện cho bác sĩ nhãn khoa, nếu ông biết?

Bằng giọng chỉ vừa đủ nghe, Duncan nói:

- Ông Blaine.

- Ông luật sư trợ lý công tố viên - Mason chất vấn - người vừa mời đồng dục phản đối cho rằng câu hỏi của tôi là bất hợp lệ và ngoài lề ư?

Tiếng cười ầm vang khắp phòng xử. Chánh án Markham cau mày nhưng rồi cũng tự cho phép mình hé một nụ cười nửa miệng. Sau đó ông xem đồng hồ và nghiêm nghị nói:

- Luật sư, thôi đủ rồi. Đã gần đến giờ tạm hoãn phiên tòa. Thiết nghĩ hôm nay chúng ta đã tiến được rất xa. Tòa sẽ tiếp tục vào ngày mai và xin ủy thác quý vị bồi thẩm dưới sự giám sát của ngài quận trưởng, người có trách nhiệm tiếp quản họ, không cho phép bất cứ ai đến gần hoặc nói chuyện với họ, chính ngài quận trưởng cũng không được trao đổi gì với họ trừ những vấn đề không có liên hệ cách này hay cách khác với vụ án. Tòa tạm đình đến mười giờ sáng ngày mai.

Chương 20

Mason đi đi lại lại trong văn phòng, chột nhú mày, nhìn Della. Ánh điện gián tiếp không đủ làm dịu những vết nhăn sâu hằn và chẳng chịt như luống cày trên trán vị luật sư.

- Khốn nạn thật, sự việc vẫn chưa khớp Della ạ.
- Sao vẫn chưa khớp?
- Không hiểu bên bà Kent có gì không ổn.
- Ông không có tin tức, gì về bà ta sao?
- Không có một chút gì. Cô có bảo đảm là tên Pritchard đã gặp bà ta rồi không?
- Bảo đảm một trăm phần trăm. Hắn đang ráo riết tán tỉnh em, nhưng vừa nghe em nói đến tiền bạc của bà Kent hắn liền bỏ rơi em lẫn lóc như củ khoai hà.
- Mặt mũi sáng sủa chứ?
- Đúng thế.
- Làm tim cô muốn rụng phải không?
- Em thì không, nhưng hắn trông rất đẹp mã, cứ như là vệ nữ Hollywood.
- Riêng mái tóc thì thế nào?
- Tuyệt vời, màu nâu sậm, cắt khéo, gọi là cứ sáng rực cả lên! Tóc lại hợp với màu mắt. Khuôn mặt trẻ trung không có một vết nhăn nào. Rìa mép cắt tỉa kỹ lưỡng, áo quần đúng điệu, đôi môi hết sức quyến rũ, nhất là khi nói chuyện, có thể thấy chúng uốn theo từng lời từng chữ rất rõ ràng. Khiêu vũ với hắn thì cứ như là mê đi.
- Xem ra bà Kent đang ngã phải không?
- Ngã là chắc. Bà ta nhìn hắn với trọn vẹn con tim trong đáy mắt.
- Chà, làm sao mà đưa con tim lên mắt được nhỉ?
- Muốn em cho ông nhìn thấy không? - Della thách thức. Mason bước nhanh đến bên cô gái. Đôi mắt cô chăm chú nhìn vào mặt ông thăm dò ý tứ - Hoàn toàn vì lợi ích của công việc phải không? - Cô nói thêm.

Mason đang choàng tay qua cô thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Mason khựng lại đứng yên như trời trồng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Đánh cuộc với cô năm đô la, đó là Doris Sully Kent.

Della Street quay gót về phía thư viện:

- Em biết thế nào cũng có chuyện mà - Cô vừa nói vừa giật cửa ra - Sếp nhớ bật nút nổi dây loa nhé. Em đã có sẵn giấy bút trong đó rồi - Và cô khép mạnh cửa làm vang lên một tiếng động lớn.

Mason bước ra cửa chính. Doris Sully Kent mỉm cười với ông:

- Ông Mason, tôi biết sẽ tìm được ông ở đây.

- Xin mời vào.

Cô nàng bước vào phòng, mỉm cười với Mason rồi ngồi xuống ghế, mái tóc vàng nổi bật trên nệm bọc da đen.

- Ông đang bận việc lắm?

- Vâng.

- Xin lỗi đã làm phiền ông, nhưng tôi nghĩ ông sẽ thích câu chuyện tôi sắp nói.

- Bà có luật sư chứ?

- Không. Lúc này thì không.

- Thế nào?

Cô nàng đưa ngón tay trở bọc trong găng vuốt lần theo nhưng đường cong dọc theo chiếc váy ở chỗ thắt vừa khít ngang bắp chân. Cặp mắt xanh cứ nhìn dõi theo đường đi của ngón tay ấy. Trong khi nói, cô nàng không nhìn Mason một lần nào:

- Tôi đã suy đi nghĩ lại. Thú thật với ông, tôi đâm đơn kiện ở Santa Barbara vì biết rằng Peter sắp cưới vợ khác. Chẳng cứ gì lại phải để cho ông ta phung phí tài sản cho đứa đào mỏ. Con đó chỉ là y tá. Ông nghĩ coi. Peter Kent mà lại đi cưới một con y tá.

- Y tá thì có sao đâu?

- Sao quá đi ấy chứ, xét về phía Kent. Con đó hiện còn phải đi làm để sinh sống.

- Điều đó hay quá đi chứ! Tôi thích những phụ nữ biết làm việc để sinh sống.

- Không phải thế. Tôi không trọng giàu khinh nghèo đâu. Vấn đề ở chỗ nó theo đuôi tiền bạc của Kent...!

- Tôi không đồng ý với bà.

- Chúng ta không cần tranh cãi về điều đó phải không?

- Thì chính bà đã gọi ra mà.

- À, tôi chỉ cố làm cho ông hiểu lại sao tôi đã thay đổi tình cảm.

- Theo tôi hiểu bà đang cố cho tôi hay rằng bà đã kinh qua một sự thay đổi tình cảm, phải không?

- Phải.

- Tại sao?

- Tôi bất ngờ quyết định rằng mặc dù Peter có phần bệnh hoạn và muốn phung phí tài sản, tôi cũng không ngăn cản ông ấy nữa. Nếu đó là điều làm cho ông ấy hạnh phúc thì tôi muốn ông ấy được hạnh phúc.

- Rồi sao? - Mason lạnh lùng hỏi.

- Tôi biết ông sẽ không tin tôi đâu - Doris Kent mệt mỏi nói - Ông vẫn xem tôi là kẻ gỗ đá hám lợi. Mong sao tôi có thể làm được điều gì đó để cho ông thấy tôi không hề như thế. Tôi đánh giá rất cao các ý kiến sáng suốt của ông, có lẽ còn hơn mức ông có thể nhận thấy được. Tôi đã gặp rất nhiều luật sư nhưng chưa từng thấy ai thẳng thắn, mạnh mẽ và... thành thật một cách dễ gây mất lòng như ông. Tôi biết ông không ưa gì tôi. Giới đàn ông thường rất yếu mềm tôi. Tôi mong cũng được ông yêu mến.

Mason mở hộp thuốc lá đưa cho Doris. Cô nàng lấy một điếu và bất chợt ngược mắt lên nhìn ông:

- Ông nói “cám ơn” đi.

- Cám ơn - Mason nói nhỏ. Ông bật diêm cho Doris rồi chuyển que diêm cháy sang đầu điếu thuốc của mình. Qua làn khói đôi mắt ông nhìn cô nàng với vẻ chất vấn:

- Rồi sao?

- Luật sư biện lý muốn tôi ra làm chứng trước tòa.

- Để chứng minh điều gì?

- Chứng minh rằng Peter đã cố giết tôi bằng một con dao phay.

- Ông ta nghĩ rằng có thể tận dụng được lời chứng của bà phải không?

- Nguyên văn lời ông ta là thế này: “Một lúc nào đó thế nào rồi Mason cũng sẽ mở cánh cửa ấy ra, thành thử tôi muốn dùng lời bà để phản bác lại”.

- Còn gì nữa không?

- Ông không chịu mở đường cho tôi để nói.

- Tôi biết bà có ý gì trong đầu để tôi có thể mở đường được.

- Tôi muốn Peter xong việc ly dị.

- Tại sao?

- Vì tôi thấy đó là điều tốt đẹp nhất cho ông ấy.

- Bà định tiến hành thế nào?

- Tôi sẽ bãi nại hết mọi đơn kiện, thế là mọi chuyện đều xong cả. Giấy ly hôn chính thức thì tòa đã cấp rồi. Một khi tôi bãi nại tất cả, Peter không còn gặp một chút khó khăn nào nữa, phải không?

Mason không trả lời thẳng mà chỉ hỏi:

- Ngược lại, bà cần bao nhiêu?

- Do đâu ông nghĩ rằng tôi cần điều này điều nọ?

- Bà không cần ư?

- Tôi không ham tiền. Tôi không cần một tí tiền bạc nào của Peter, có điều tôi không có nghề nghiệp gì cả, tài khéo gì cũng không có nốt? Thậm chí đánh máy hay viết tốc ký tôi cũng chẳng biết làm.

- Bao nhiêu?

Trong mắt Doris thoáng bừng lên một tia lửa xúc động nhưng lại tắt đi ngay.

- Ông đề nghị bao nhiêu? - Cô nàng hỏi một cách nghiêm trang.

- Tôi không đề nghị gì được.

- Ông có thể đề nghị cái mức mà Peter sẵn sàng chi trả, phải không?

- Không.

- Tôi cần hai trăm ngàn đô-la trả luôn một lúc. Có thể tôi mới tiếp tục duy trì được mức sống mà Peter đã khiến tôi quen sống từ trước tới nay.

- Đừng làm như vậy. Không nên.

- Không nên cái gì?

- Không nên sống theo cái giá đó.

- Ông định khuyên tôi phải sống cách nào hả? Cô nàng nổi nóng.

Mason lắc đầu:

- Không, tôi không khuyên bà điều mà bà không thể tìm kiếm được.

- Điều gì tôi không thể kiếm được?

- Hai trăm ngàn đô-la.

Lúc này ngón tay của Doris chạy đi chạy lại nhanh trên vải áo.

- Tôi không biết sinh sống thế nào nếu không có tới số tiền ấy.

- Thế này nhé, hiện nay bà vẫn lãnh mỗi tháng một nghìn năm trăm đô-la. Giả sử bà cứ tiếp tục lãnh như thế, ắt có lợi hơn bà lãnh luôn một lúc cả số tiền lớn. Bà sẽ có một số lợi tức nhất định hàng tháng, và lỡ ra có chuyện gì thì không phải lo.

- Số tiền trợ cấp ấy sẽ kéo dài bao lâu?

- Vô hạn định. Tất nhiên nếu bà đi lấy chồng thì sẽ chấm dứt.

- Không, tôi không muốn cứ kéo dài Peter hoài hoài như thế. Điều tôi thích là nhận được thỏa thuận rồi xong luôn.

- Ý bà muốn thỏa thuận là bao nhiêu?

- Hai trăm ngàn đô-la.

Mason trịnh trọng lắc đầu:

- Không, tôi sẽ không đề nghị thân chủ tôi trả cho bà một số tiền lớn như thế. Từ trước đến nay bà vẫn sống được đàng hoàng, bởi thế tôi thiết nghĩ bà nên duy trì con số một ngàn rưỡi mỗi tháng ấy thì hay hơn. Mà xét cho cùng, cuộc sống của bà sẽ khá giả hơn là nhận luôn một lần số tiền kếch xù kia.

- Nếu tôi hạ thấp xuống thì sao?

- Bao nhiêu?

- Giả như tôi nói đúng cái giá thấp nhất có được không, ông Mason? Một trăm nghìn đô-la - Mason lịch sự đưa tay lên che miệng ngáp dài rồi lắc đầu - Thương lượng với ông thật khó quá đi.

- Ồ thôi được. Nếu bà cảm thấy thế thì cứ đem luật sư của bà tới đây, tôi sẽ thương lượng với ông ta.

- Tôi không muốn phải chia chác với luật sư.

Mason nhún vai. Đột nhiên Doris Kent ném mẩu thuốc xuống sàn nhà và đứng phắt dậy:

- Thôi, giúp tôi vậy! Đừng ngồi như khúc gỗ thế kia nữa. Tôi còn nhiều chuyện phải làm.

Mason nhướng mày:

- Làm gì?

- Không phải chuyện của ông. Nào, giúp tôi vậy.

- Giúp gì nào?

- Dứt khoát một lần cho xong luôn.

- Bà sẽ rút lui chứ?

- Tôi sẽ rút lui.

- Không còn làm phiền đến ông Kent hoặc gặp lại ông ta nữa chứ?

- Không bao giờ gặp lại ông ấy, nếu thế thì tôi đã không gặp lại từ sáu tháng nay rồi.

Mason lắc đầu:

- Không. Tôi cho rằng thân chủ tôi đã thay đổi ý định cưới vợ. Mới hôm qua đây thôi ông ta có

nói rằng bà thật là xinh đẹp. Thật lòng tôi nghĩ điều ấy có thể dẫn đến chỗ hòa giải được.

- Tôi không muốn hòa giải. - Mason nhún vai. Doris vẫn đứng, mắt long lanh, gò má ửng hồng - Tôi đã đọc các bài báo tường thuật phiên xử ngày hôm nay.

- Thế nào?

- À, Maddox bị chất vấn về một cú điện thoại.

- Rồi sao?

- Giả sử ông có thể chứng minh rằng ông ta nói dối.

- Nếu thế thì không gì bằng.

- Này nhé, tở như tôi ra làm chứng và nhận là bắt được một cú điện thoại từ ông ta gọi đến. Điều ấy đáng giá bao nhiêu đối với ông?

- Không đáng một cắc bạc. Tôi không mua lời chứng gian của ai cả.

- Nhưng nếu đó là sự thật?

- Điều ấy có thật à?

- Tôi không trả lời.

- Khi ra tòa làm chứng, bà sẽ phải trả lời câu hỏi ấy.

- Thì tôi sẽ trả lời theo kiểu nào tôi thấy là khoái khẩu - Cô nàng bước đến bên góc bàn và đập mạnh tay xuống bàn - Ông Mason, ông đừng tưởng hù dọa được tôi.

- Nghĩa là bà sẽ khai man, phải không?

- Chắc chắn tôi sẽ khai man! Đàn ông làm tôi chán ngấy rồi! Bọn họ chuyên láo khoét nói trắng ra đen với phụ nữ. Ấy thế khi phụ nữ nói dối trả lại, họ lại bảo rằng lừa gạt họ... Cho tôi năm chục nghìn!

Mason lắc đầu. Cô nàng nắm chặt hai tay lại. Mason chậm rãi nói:

- Tôi sẽ đề nghị với thân chủ tôi hai mươi lăm nghìn.

- Nếu ông đề nghị, Peter sẽ đồng ý.

- Tôi sẽ đề nghị với ông ta nếu bà cho tôi biết sự thật tuyệt đối.

- Ông mặc cả? - Mason gật đầu - Đồ khốn nạn! Tôi căm thù ông! Nếu lâu nay Peter không bị ngồi tù vì chuyện kia thì tôi đã có thể đến đòi lão hai trăm ngàn dễ dàng như không. Có khi còn hơn là đáng khác.

- Bà cứ việc căm thù tôi. - Mason vừa cười vừa nói.

- Tôi thế đấy, nhưng rồi ra nếu tôi bị kẹt, ông sẽ là luật sư cho tôi.

- Nghĩa là bà nghĩ đến việc mai kia lại lấy một ông chồng?

Cơn giận từ từ dịu xuống trong mắt Doris. Cô nàng ghé ngồi trên tay vịn của chiếc ghế to căng phồng bọc da đen.

- Ông đừng nói vớ vẩn. Bộ tôi ra dáng ngu đần lắm sao? Đại gì mà ra tay giết con gà đẻ trứng vàng.

- Được rồi, tôi sẽ lấy cho bà hai mươi lăm nghìn đô-la.

- Khi nào?

- Sáng mai. Ngân phiếu sẽ được giao cho bà trước khi bà ra làm chứng trước tòa để tránh cho người ta khỏi nghĩ rằng giữa bà và ông chồng còn treo lơ lửng một cuộc thương lượng chưa ngã ngũ trong khi bà còn làm nhân chứng.

- Ba chục ngàn đi.

- Hai mươi lăm - Mason nói dứt khoát. Doris thở dài - Những cuộc trò chuyện giữa bà và Maddox ra sao?

- Ông muốn biết toàn bộ sự việc?

- Phải.

- Duncan liên hệ với tôi trước. Lão ta xưng là luật sư của Maddox. Lão gọi điện cho tôi vào khoảng mười một giờ, bảo rằng muốn hợp bàn với tôi và đề nghị địa điểm ở văn phòng luật sư của lão. Sau đó lúc ba giờ sáng Maddox gọi điện cho tôi. Tôi bảo ông ta rằng tôi đã bàn bạc với luật sư của ông ta.

- Bà có đi dự họp?

- Vâng.

- Họ đề nghị chuyện gì?

- Họ tưởng tôi ngu hay sao ấy. Họ muốn tôi ký một hợp đồng thành văn bản rằng họ sẽ giúp tôi vận động tòa tuyên bố Peter hết tư cách pháp nhân, còn tôi sẽ bãi miễn toàn bộ các quyền lợi của Peter trong Công ty Chế tạo Maddox và trao cho họ một trăm ngàn đô-la ngay khi tôi nắm quyền kiểm soát tài sản của Peter.

- Bà nói sao với họ?

- Tôi nói tôi cần phải suy nghĩ đã.

- Họ có ra thời hạn cho bà phải suy nghĩ xong hay không?

- Không.

- Họ thúc bà phải làm ngay à?

- Tất nhiên.

- Bà có thể cho biết chính xác Duncan gọi điện cho bà khi nào không?

- Không, chỉ biết vào khoảng mười một giờ, từ mười giờ đến mười một giờ.

- Chính xác Maddox gọi điện cho bà khi nào?

- Ba giờ đúng, sáng sớm. Lúc ấy tôi có nhìn đồng hồ tay. Bị đánh thức dậy vào giờ đó tôi bực mình lắm vì không tài nào ngủ lại được nữa.

Mason rút từ bàn giấy ra một bản đánh máy.

- Khi trao đổi với Maddox bằng điện thoại, bà có nói những lời như thế này không? - Mason chậm rãi đọc tờ giấy - “A-lô. Vâng, bà Kent đây... Vâng, bà Doris Sully Kent ở Sania Barbara... Xin ông nhắc lại tên... Maddox... Không hiểu sao ông lại gọi vào giờ này... Ô, tôi tưởng mọi chuyện xong cả rồi... Luật sư của ông đã sắp xếp một buổi họp bàn, tôi sẽ gặp các ông như đã thỏa thuận với nhau... ông có thể liên hệ với ông Hettley thuộc cơ sở “Hettley and Hettley” để biết thêm chi tiết. Xin chào”.

- Ô, đúng như vậy! - Doris kêu lên - Đúng là nguyên văn những lời tôi đã nói. Làm sao mà ông biết được?

Mason lắc đầu và tiếp tục hỏi:

- Sau đó bà làm gì?

- Cố ngủ lại khoảng nửa giờ rồi lên xe hơi riêng chạy sang Los Angeles.

- Lúc ấy xe hơi của bà để ở đâu?

- Tình cờ nó đang nằm trong ga-ra nhà hàng xóm cách đó khoảng nửa dặm nhà.

- Bà có ráng lên ra khỏi nhà mình không?

Doris lắc đầu:

- Không cố ý. Thấy có người cứ lảng vảng trước nhà, tôi nghĩ có lẽ Peter đã quyết định cho một thám tử theo dõi tôi. Việc ấy thật là ngu xuẩn vì tôi chưa bao giờ để lại dấu vết sau lưng cho hắn ta theo dõi được tôi. Trước đây tôi đã từng bị thám tử theo dõi rồi.

- Thế là bà ráng lên ra ngoài?

- Hừm, tôi không dại gì mà đánh trống thổi kèn khi bước chân ra.

- Bằng cửa sau?

- Phải.

- Theo lối đi tráng xi-măng?

- Không, tôi men theo dải cỏ bên hông nhà.

- Nhờ vậy bước chân không gây nên tiếng động?

- Phải.

- Trên đường đi Los Angeles bà không bị theo dõi?

- Không, nhưng tôi gặp một người đàn ông ở ngay cửa vào tòa nhà có văn phòng luật sư của tôi. Có vẻ đó là một thám tử. Tôi hơi lo sợ. Tôi bảo luật sư của tôi nên cẩn thận và dàn xếp để rời khỏi tòa nhà một giờ trước hai ông Maddox và Duncan.

- Một câu hỏi nữa: Ngày mười ba bà ở đâu?

- Trước hôm xảy ra án mạng phải không?

- Phải.

- Tôi ở Los Angeles.

- Làm gì?

- Mua sắm và bàn bạc với các luật sư của tôi.

- Có gì khác nữa không?

Doris suy nghĩ một chút rồi phá lên cười:

- Tôi trông thấy Peter trên đường và đi theo ông ấy một quãng.

- Tại sao?

- Không biết - chẳng qua chắc chỉ vì tò mò. Tôi đi theo ông ấy tới tận đây và biết ông ấy đã thỉnh ý ông. Trước đó tôi đã bãi miễn mấy ông luật sư của tôi ở Santa Barbara, nên khi trông thấy Peter vào đây tôi biết sự việc bắt đầu gay cấn, thế là tôi đi gặp luật sư Hettley ngay.

- Bà đi theo ông Kent bao xa?

- Cho tới lúc ông ấy khởi hành đi Hollywood. Khi đó tôi có nghĩ đến việc đón đầu ông ấy và bàn chuyện thương lượng. Giá mà khi đó tôi thực hiện luôn ý định ấy.

- Được rồi. Khi nào luật sư Hettley chuẩn bị xong việc đưa bà xuất hiện trước tòa, bà hãy xin họ ký các bản tuyên bố bãi nại. Bà lo cho các bản bãi nại ấy, còn tôi sẽ chuẩn bị ngân phiếu hai mươi lăm ngàn đô-la sẵn sàng cho bà.

- Được, tôi đã nhờ cơ sở Hettley and Hettley ký các bản bãi nại cùng mọi thứ khác xong xuôi từ hai hôm trước. Tất cả giấy tờ cần thiết tôi đã có sẵn trong tay.

- Làm cách nào bà nhờ họ được?

- Cần phải đi sâu vào chuyện này à?

- Tôi muốn có một bức tranh hoàn toàn đầy đủ về tình hình thực tế.

- Đơn giản thôi - Đôi môi Doris uốn lại thành một nụ cười - Tôi bảo họ rằng khi làm đơn khiếu nại tôi đã viện dẫn những lý do man trá và hỏi họ có vui lòng tiếp tục vụ án theo cái nhìn ấy không. Tôi còn bảo rằng tôi đã lỡ miệng thổ lộ nhiều điều rất tai hại với một cô gái trẻ hết sức quyến rũ mà hóa ra lại là một nữ thám tử; rằng phe bên kia đã biết tôi khai man. Lẽ đương nhiên là họ lo cuống cả lên, vội vàng rút lui và bảo tôi đừng bao giờ léo hánh đến văn phòng họ nữa. Tôi trả cho họ năm trăm đô-la tiền công lo chạy giấy tờ và rồi họ rửa tay dứt khoát với toàn bộ vụ án.

- Bà luôn luôn chơi trò đánh úp từ hai phía phải không?

- Đương nhiên. - Tôi có sắc đẹp. Từ trước tới nay những người đàn ông đã cưới tôi không phải cưới vì tình, và tôi cũng thế. Bọn họ chỉ là những con chim ó già nặng túi tiền... Rồi đây nếu tôi lập gia đình lại, khi ấy sẽ vì tình? Tôi đã chán việc đào mỏ rồi.

- Bà đã nghĩ đến việc lập gia đình lại rồi à?

- Chưa, tôi chưa nghĩ tới.

- Được rồi. Sáng mai tôi sẽ có tiền cho bà.

Mason tiễn khách ra cửa. Ngoài hành lang cô nàng quay lại nói:

- Xin ông đừng kể lại với hãng Hettley and Hettley về việc tôi đánh lừa họ nhé.

- Tôi không kể đâu. Tôi chỉ muốn có các giấy tờ bãi nại và bãi miễn thật hợp lệ và bà có hai mươi lăm ngàn đô-la. Bà cũng sẽ nhận được trát gọi ra làm chứng trước tòa.

- Hay lắm.

- Và khi tôi gọi bà ra ghế nhân chứng, đừng có dại mà khai khác đi đấy nhé.

- Ông đừng lo. Kinh nghiệm về đàn ông đủ để báo động cho tôi biết khi nào tôi đang đùa với một con dao sắc. Ông Mason, tôi chỉ chơi bóng với ông thôi.

Mason nghiêng mình mỉm cười và khép cửa lại.

Della Street từ thư viện đi ra, tay cầm sổ tay và bút chì.

- Mụ đàn bà hai mặt khốn nạn. Em muốn dứt tóc bà ta ra. Đúng là quân đĩ thõa!

Mason tắc lưỡi:

- Bất cứ ai đủ sức đánh lừa được hãng Hetley and Heltley đều có quyền làm như vậy. Trường hợp vừa rồi là vỏ quít dày gập móng tay nhọn. Họ tưởng sẽ kiếm chác được khá, ngờ đâu bị bà ta đánh cho tơi bời.

- Em ghét ông đã cho bà ta hai mươi lăm nghìn đô-la. Trước sau bà ta cũng sẽ tự ý bỏ vụ án thôi. Mê anh chàng Pritchard đứt đuôi đi rồi.

- Đừng lo. Ông bạn Georges Pritchard của cô sẽ tóm được một phần lớn. Hắn cần có tiền để trả cho Myrna Duchene. Cô có thể gọi điện cho Myrna, đề nghị rằng đã đến lúc nên ghé vào khách sạn của hắn và hăm dọa cho hắn ngồi tù nếu hắn không thanh toán đủ tiền bạc vào sáng ngày mai.

Della Street với tay lấy máy điện thoại và nói vang vang:

- Cái đó mới làm em vui.

Chương 21

Chánh án Markham ngồi trên chiếc ghế xoay vĩ đại sau băng gỗ dài nhìn thoáng qua hàng ghế bồi thẩm đoàn rồi cất tiếng phán:

- Thưa quý vị, xin tiến hành kiểm tra sự hiện diện của Bồi thẩm đoàn và Bào chữa viên tại tòa án.

- Có mặt! - Mason nói.

- Công tố viên có mặt! - Hamilton Burger lên tiếng.

- Tôi tin rằng ông Duncan đã có mặt tại tòa án để tiếp tục trả lời thẩm vấn - Chánh án Markham nói - Xin mời ông Duncan tiến lên!

Duncan khệnh khạng bước đến ghế nhân chứng đáng điệu tỏ rõ vẻ quan trọng.

- Tôi xin hỏi thêm một câu - Mason nói khi nhân chứng đã ngồi xuống - Ông Duncan, ông nói rằng ông đã chuyện trò với thân chủ ông là ông Maddox tới khoảng mười một giờ và sau đó ông đi ngủ?

- Phải, khoảng mười một giờ.

- Vậy thì ông đã ở trong phòng của thân chủ ông tới khoảng mười một giờ?

- Phải.

- Ông vào đó sau khi kết thúc buổi họp bàn mà ông đã khai ngày hôm qua?

- Phải.

- Và ở lại nơi ấy suốt thời giao đó?

- Phải.

- Ông bảo đảm rằng ông không ra khỏi nhà?

- Không, tôi... - Giọng ông ta tan biến vào im lặng.

- Xin nói tiếp.

- Tôi thấy điều ấy không có quan hệ gì. - Duncan nói, giọng câu kính và liếc nhanh về phía luật sư biện lý.

Luật sư Sam Blaine đứng phắt lên:

- Thưa quý Tòa, xin phản đối! Câu hỏi ấy không hợp lệ và ngoài lề. Xét hỏi sai nguyên tắc.

- Bác bỏ. - Chánh án Markham bẻ gãy lời phản đối.

- Đúng ra tôi có đi ra ngoài một lát. - Duncan trả lời.

- Ông Maddox có cùng đi với ông không?

- Có.

- Các ông đi đâu?

- Chúng tôi đến tiệm giải khát cách đó mấy dãy nhà.

- Các ông ở đó bao lâu?

- Khoảng mười phút.

- Trong khoảng thời gian mười phút ấy các ông làm gì?

- Xin phản đối! Câu hỏi ấy không hợp lệ và ngoài lề. Xét hỏi sai nguyên tắc. Lờn xét hỏi trực tiếp là nhằm xác định thời gian nhân chứng đi ngủ. Nhân chứng đã xác định thời gian bằng cách khai rõ những gì mình làm suốt buổi tối. Khi bào chữa viên chứng minh rằng nhân chứng có đi ra ngoài, thì không cần thiết hỏi ông ta đi đâu và làm gì. Vấn đề là ở chỗ xác định ông ta đi bao lâu.

- Tôi chấp thuận lời phản đối. - Chánh án Markham tuyên bố.

- Ông có gọi điện thoại không? - Mason hỏi.

- Phản đối như trước!

- Chấp thuận như trước! - Chánh án Markham.

- Có phải đúng mười một giờ đêm ông đang gọi điện thoại cho bà Doris Sully Kent ở Santa Barbara, và do đó không thể có mặt tại nhà của ông Peter Kent? - Mason điềm tĩnh hỏi tiếp.

- Phản đối như trước! - Burger nói nhanh.

Chánh án Markham phán quyết:

- Tôi sẽ cho phép nếu Luật sư sửa lại câu hỏi là nhân chứng có gọi hay không gọi điện thoại đường xa ở một nơi nào khác vào thời điểm mà nhân chứng khai là đã về đến nhà. Nhưng sẽ không hợp lệ và ra ngoài lề nếu câu hỏi có nêu tên người nhận cú điện thoại đó.

- Được rồi - Mason nói - Ông Duncan, vào lúc mười một giờ đúng ông có gọi điện thoại từ tiệm giải khát hay không?

- Ấy là trước mười một giờ. Mười một giờ kém năm phút. Chúng tôi về đến nhà lúc mười một giờ.

Mason mỉm cười:

- Đủ rồi.

Burger và Blaine thì thầm trao đổi với nhau, sau đó Burger tuyên bố:

- Thưa quý Tòa, việc xét hỏi lại đã xong. Nhân chứng tiếp theo của chúng tôi là Edna Hammer. Chắc hẳn quý Tòa nhận ra rằng cô gái này, cháu ruột của bị cáo, là một nhân chứng đối nghịch. Có thể chúng tôi cần phải thẩm vấn cô ta bằng những câu hỏi khôn khéo...

- Chúng ta sẽ làm việc ấy khi nào tới lúc. - Chánh án Markham ngắt lời - Cô Hammer, xin bước đến ghế nhân chứng.

Edna Hammer tiến lên, tuyên thệ và ngồi vào ghế nhân chứng. Khuôn mặt cô xanh xao, héo hắt.

- Tên cô là Edna Hammer, cô là cháu ruột của bị cáo, cô sống với bị cáo tại nhà của ông ta, số 3821 phố Lakeview, Hollywood?

- Thưa vâng.

- Cô có ở trong nhà vào đêm mười ba rạng ngày mười bốn tháng vừa qua không?

- Thưa có.

- Cô có biết rõ hình dáng bên ngoài của một con dao phay nào đó thường được cất trong ngăn trên cùng của chiếc tủ chén đĩa trong nhà của bị cáo hay không?

- Thưa có.

- Cô có nhìn thấy con dao ấy vào sáng ngày mười ba hay không?

Edna hạ mắt xuống, cắn môi không nói gì.

- Nhân chứng hãy trả lời câu hỏi. - Chánh án Markham ra lệnh.

- Tôi trông thấy một con dao giống như thế.

- Lúc ấy con dao đó ở đâu?

- Xin phản đối vì câu hỏi ấy không hợp lệ và ngoài lề. - Mason nói.

- Thưa quý Tòa, chúng tôi muốn chứng minh con dao ấy do bị cáo nắm giữ. - Burger khẳng định.

- Trên giả định ấy; lời phản đối bị bác bỏ.

- Xin trả lời câu hỏi. - Burger nói.

- Một con dao phay nào đó, bề ngoài giống hệt như con dao phay thường được cất trong ngăn tủ chén đĩa, nằm trong phòng ngủ của cậu tôi, bên dưới chiếc gối giường ông.

- Đó là vào buổi sáng ngày mười ba?

- Vâng.

- Cô đã làm gì với con dao phay?

- Tôi cất trở lại ngăn tủ chén đĩa.

- Cô có nói với ông cậu về việc cô tìm thấy nó không?

- Không.

- Sau khi cắt con dao phay đó vào ngăn tủ chén đĩa cô có dùng cách nào để ngăn ngừa cho nó khỏi rơi vào tay của cậu cô chẳng?
- Tôi khóa ngăn tủ vào tối ngày mười ba.
- Và cô gấp lại con dao phay đó khi nào?
- Tôi không biết.
- Cô không biết ư?
- Tôi trông thấy một con dao phay, nhưng tôi không thể cam đoan đó là cùng một con dao.
- Xin cô chú ý xem con dao đã được trưng ra mang ký danh Hiện Vật Công Tố số 2. Cô có trông thấy con dao đó vào sáng ngày mười bốn không?
- Có... tôi có thấy.
- Ở đâu?
- Dưới gối giường trong phòng cậu tôi.
- Nhìn chung tình trạng của nó lúc ấy có giống như bây giờ không? Nghĩa là có vết bầm trên lưỡi dao?
- Phải.
- Nghe đây, khi cô khóa ngăn tủ vào tối ngày mười ba thì con dao có ở trong ngăn tủ không?
- Tôi không biết.
- Tại sao cô không biết?
- Vì tôi không mở ngăn tủ ra xem.
- Lúc ấy có ai ở bên cô?
- Xin phản đối câu hỏi không hợp lệ và ngoài lề. - Mason nói.
- Bác bỏ.
- Ông Mason. - Edna đáp.
- Còn muốn nói luật sư Mason đang ngồi trong phòng xử đây chẳng?
- Thừa vâng.
- Con dao này, tức Hiện Vật Công Tố số 2, có khác biệt gì với con dao mà cô cắt vào ngăn tủ chén đĩa vào sáng ngày mười ba hay không?
- Không khác biệt. Nó giống hệt như con dao mà tôi cắt vào ngăn tủ lúc đó.
- Vào sáng ngày mười bốn, khi khai báo với cảnh sát, cô nói rằng đó là cùng một con dao, phải

không?

Chánh án Markham liếc nhìn Perry Mason như đợi nghe một lời phản đối, nhưng Mason vẫn ngồi bất động chăm chú theo dõi.

- Vâng.

- Thế mà bây giờ cô chỉ thừa nhận rằng nó giống hệt như con dao mà cô tìm thấy dưới gối của cậu cô vào sáng ngày mười ba và đem cất vào ngăn tủ. Cô có thể giải thích sự bất nhất giữa hai câu trả lời này không?

- Chỉ sau khi suy nghĩ lại vấn đề tôi mới nhận ra rằng có nhiều con dao trông rất giống nhau.

- Theo cô biết, con dao này tức Hiện Vật Công Tố số 2 là cùng một con dao mà cô tìm thấy dưới gối của bị cáo vào sáng ngày mười ba và đem cất nó vào ngăn tủ, có đúng không cô Hammer?

- Bề ngoài nó giống hệt với con dao đó.

- Bắt đầu xét hỏi lại. - Hamilton Burger hạ hê tuyên bố.

Mason bắt đầu các câu hỏi một cách vỗ về, xoa dịu:

- Do đâu cô phát hiện ra con dao phay dưới gối ông cậu của cô vào sáng ngày mười ba, thưa cô Hammer?

- Tôi... tôi... lo lắng cho ông ấy.

- Nói cách khác cô có lý do để tin rằng rất có thể ông ta đã mộng du vào đêm hôm trước, có đúng không?

- Vâng.

- Cô lo lắng về việc mộng du của ông ta, có phải ấy là vì sắp đến kỳ trăng tròn?

- Vâng. - Edna nói nhỏ.

- Cô Hammer, do đâu cô biết rằng người mộng du có khuynh hướng trở nên năng động vào kỳ trăng tròn?

- Tôi đọc trong sách.

- Một cuốn sách phải không?

- Vâng.

- Một cuốn sách y học?

- Vâng.

- Cô kiểm được cuốn sách đó ở đâu?

- Tôi gửi mua.

- Cô nghiên cứu cuốn sách đó trước ngày cô khóa ngăn tủ chén đĩa?

- Thừa vâng.

- Trước một khoảng thời gian là bao lâu?

- Có lẽ sáu tuần lễ hoặc hai tháng.

- Xin cô chú ý xem con dao này, tức Hiện Vật Bào Chữa A. Trước đây cô có trông thấy con dao này không?

- Thừa có.

- Cô đã cất con dao này vào ngăn tủ vào một ngày nào đó sau vụ án mạng theo sự chỉ dẫn của tôi, có đúng không?

Hamilton Burger đứng phắt lên định phản đối, nhưng lại từ từ ngồi xuống.

- Thừa vâng.

Mason mỉm cười nhìn qua Luật sư biện lý.

- Tôi bảo với cô rằng tôi muốn cất con dao vào ngăn tủ và sắp xếp để cảnh sát trưởng Holcomb phát hiện ra nó vào ngày hôm sau; rằng tôi muốn làm rối tung các sự kiện để càng lúc càng gây khó khăn cho luật sư biện lý trong việc yêu cầu các nhân chứng xác nhận con dao ở hiện trường án mạng đồng nhất với con dao trong ngăn tủ. Có đúng là tôi đã nói với cô như thế không?

Luật sư biện lý Hamilton Burger chớp chớp mắt như thể nghi ngờ giác quan của mình. Chánh án Markham ngả người về phía trước như định nói gì nhưng lại thôi, đôi mắt ông mở to vì kinh ngạc, đăm đăm nhìn Mason.

Luật sư Sam Blaine đứng phắt lên:

- Thừa quý Tòa, thiết tưởng Luật sư bào chữa nên lưu ý rằng nếu câu hỏi này được trả lời là có, buộc lòng bên biện lý chúng tôi không thể làm ngơ như một sự kiện đã qua mà sẽ phải nêu lên rằng tư cách nghiệp vụ như thế là...

Luật sư biện lý nắm áo khoác người trợ lý của mình kéo trở lại ghế ngồi.

- Xin cô Edna trả lời câu hỏi - Mason lên tiếng không thềm đếm xỉa gì đến lời bàn của Sam Blaine.

- Thừa đúng.

- Và con dao mà tôi đã trao cho cô chính là con dao mang ký danh Hiện Vật Bào Chữa A phải không?

- Thừa phải.

Giọng nói của Edna Hammer nhỏ nhẹ và bối rối. Đôi mắt phản ánh nỗi hoang mang trong tâm trí.

- Và cô đã khóa con dao này tức Hiện Vật Bào Chữa A trong ngăn tủ?

- Vâng.
- Nhưng sáng hôm sau khi cô mở ngăn tủ ra con dao không còn ở trong đó nữa?
- Thưa không còn.

Mason nói giọng dịu dàng hầu như đang trò chuyện:

- Vậy là cô biết cô đã bị mộng du khoảng sáu tuần hoặc hai tháng qua, phải không cô Edna?

Ở bàn luật sư biện lý, người ta thì thầm hỏi lại nhau vì câu hỏi của Mason vụt nhanh qua chưa kịp gây chú ý. Edna Hammer vừa bị ít nhiều bàng hoàng vì Mason đã thắng thừng công bố âm mưu giữa hai người, lúc này cô không còn tự chủ được nữa.

- Thưa vâng. - Cô nói như cái máy.

Chính chánh án Markham là người nắm bắt ngay được ý nghĩa của lời hỏi đáp. Ông ngả mình về phía trước, đắm đắm nhìn nhân chứng và hỏi:

- Xin nhắc lại câu trả lời.
- Thưa vâng - Edna chợt nhận ra điều mình vừa nói - À không, tôi không có ý nói rằng... tôi không..
- Ý cô muốn nói sao, cô Edna? - Mason hỏi.
- Gì thế? Gì thế? - Hamilton Burger, đứng dậy nói to - Tôi phản đối! Thẩm vấn sai nguyên tắc.
- Câu hỏi liên quan đến việc mộng du của cô ấy đã được trả lời xong rồi - Mason nói - Tôi đang tạo dịp cho cô ấy giải thích ý của mình trong câu trả lời đó.
- Và tôi phản đối.
- Thôi được, thưa quý Tòa, tôi xin rút lại câu hỏi. Tôi cứ hiểu theo câu trả lời có sẵn.

Burger lộ vẻ khó chịu, từ từ ngồi xuống. Mason tiếp tục hỏi bằng giọng hiền hòa:

- Cô Edna, cô có thói quen thỉnh thoảng vẫn dùng cái ngăn trống dưới mặt bàn cà phê làm chỗ giấu các đồ vật phải không?
- Thưa vâng.

- Thành thử khi cô khóa ngăn tủ chén đĩa vào tối ngày mười ba và đi ngủ với ý nghĩ đậm nét nhất trong đầu là rất có thể ông cậu của cô sẽ lấy con dao trong lúc ông ta mộng du nhưng cuối cùng chính cô đã mộng du. Vì không tin tưởng việc khóa tủ có thể bảo vệ được con dao, cô đã lấy con dao ra khỏi ngăn tủ và cất vào cái ngăn trống hình chữ nhật bên dưới chiếc bàn cà phê vào đúng mười hai giờ mười lăm, phải không?

- Tôi phản đối! - Burger hét lên - Thẩm vấn sai nguyên tắc. Nói như thế là suy luận. Hoàn toàn sai nguyên tắc. Không có cơ sở hợp lệ.

- Có chứ! - Mason thuyết phục Tòa - Nhân chứng đã khai rằng mình có khóa ngăn tủ, có trông thấy con dao vào sáng ngày mười ba, và gặp lại con dao này vào sáng ngày mười bốn. Tôi có quyền thẩm vấn để chứng minh rằng cô ấy đã trông thấy nó vào giờ sớm hơn trong buổi sáng

ngày mười bốn, tức là khi cô ấy lấy nó ra khỏi ngăn tủ.

- Nhưng - Burger phản đối - nếu cô ta làm việc ấy trong lúc mộng du thì làm sao nhớ được chút gì.

- Trong trường hợp ấy - Mason đáp - cô ấy có thể trả lời bằng cách nói “Tôi không biết”.

Chánh án Markham gật đầu:

- Bỏ bỏ lời phản đối.

Edna nói gần như rên rỉ:

- Tôi không biết.

Mason phát tay tỏ cho nhân chứng lui ra:

- Đủ rồi.

Halmilton Burger trao đổi cái nhìn với Sam Blaine, sau đó hai người lại thì thầm hội ý.

- Công tố viên có muốn xét hỏi thêm điều gì không? - Chánh án Markham hỏi.

Burger lên tiếng:

- Xin phép quý Tòa, toàn bộ vụ án đã bước vào một bước ngoặt quan trọng - Blaine hăm hở nói nhỏ điều gì đó nhưng Burger lắc đầu - Vâng, tôi xin hỏi thêm cô Hammer một vài câu nữa. Tôi hiểu rằng cô nói cô bị mộng du, có phải không thưa cô Hammer?

- Vâng.

- Từ khi nào cô bắt đầu biết mình là người mắc bệnh mộng du?

- Cách đây khoảng sáu tuần hoặc hai tháng. Có lẽ lâu hơn một chút.

- Do đâu cô phát hiện ra mình đã bước đi trong giấc ngủ?

- Thời gian đó tôi lo lắng về một số giấy tờ quan trọng của cậu Peter. Ông ấy bỏ chúng trong ngăn bàn viết ở phòng khách. Tôi bảo với ông ấy rằng chỗ đó không an toàn, nhưng ông ấy nói không sao đâu vì chẳng có ai màng đến chúng. Tôi đi ngủ mà lòng không ngót lo lắng. Sáng ra khi thức dậy tôi thấy số giấy tờ ấy ở ngay trong phòng mình, bên dưới chiếc gối.

Burger quay sang Blaine, cử chỉ như muốn nói: “Tôi đã bảo rồi mà!”. Blaine vắn vẹo người một cách khó chịu và thì thầm góp ý thêm với Burger. Burger quay lại nhìn Edna:

- Tại sao trước đây cô không cho chúng tôi biết?

- Vì không ai hỏi tôi cả.

- Vào thời gian đó cô đã mua cuốn sách?

- Tôi gởi mua, vâng.

- Tại sao?

- Vì tôi muốn tìm hiểu xem có thể tự chữa bệnh được không. Tôi còn muốn biết bệnh này có di truyền chẳng. Nói cách khác tôi muốn biết phải chẳng đây là bệnh căn gia đình.

- Sau đó cô có tiếp tục mộng du nữa hay không?

- Có.

Burger cau có quay mặt sang Blaine. Mason đưa ánh mắt vượt qua khoảng cách giữa hai bàn luật sư và cười cười nhìn hai luật sư bên kia đang sôi nổi tranh luận với nhau, những tiếng thì thào không đủ rõ để mọi người biết họ đang nói gì, nhưng đủ lớn để truyền đến tai mọi người cái giọng bực tức của luật sư Burger.

- Xin hết! - Burger cúi kính tuyên bố, bỏ mặc ngoài tai những lời góp ý của Blaine.

Chánh án Markham hỏi Mason:

- Có cần thêm một lần tái thẩm vấn nữa không?

Mason lắc đầu:

- Không, thưa quý tòa, tôi hoàn toàn thỏa mãn về lời khai của nhân chứng này.

- Cô Hammer, phần cô đã xong - Chánh án Markham nói - ông Burger, xin gọi nhân chứng tiếp theo.

- Mời Gerald Harris!

Harris bước đến ghế nhân chứng và liếc nhìn Edna Hammer một cách lo lắng. Cô mỉm cười một mình với anh. Harris tuyên thệ xong, luật sư Burger gạt phăng một lời đề nghị thì thẩm của Blaine và bắt đầu xét hỏi nhân chứng:

- Tên anh là Gerald Harris?

- Vâng.

- Anh có quen biết với bị cáo tức ông Peter Kent?

- Vâng.

- Anh ở trong nhà anh ta vào tối ngày mười ba?

- Vâng.

- Anh Harris, đây là con dao tang vật mang ký danh Hiện Vật Công Tố số 2, tôi xin hỏi anh đã trông thấy con dao này bao giờ chưa?

- Tôi trông thấy nhiều lần rồi.

- Ở đâu?

- Khi tôi là khách ở nhà ông Kent. Đây là con dao phay mà ông Kent dùng để lạng thịt gà tây và thịt quay. Tôi biết còn một bộ nhỏ hơn dùng cho món thịt bò bít tết.

- Anh có biết con dao này được cất ở đâu không?
- Thừa biết.
- Ở đâu?
- Trong tủ chén đĩa ở phòng ăn.
- Anh có biết chính xác chỗ nào trong tủ dùng để cất con dao đó không?
- Thừa biết, đó là ngăn trên cùng, có một chiếc giá bọc nhung dùng để đặt con dao phay đó.
- Buổi chiều tối ngày mười ba vừa qua trong tháng anh có dịp tới cái ngăn tủ đó không?
- Có.
- Vào lúc nào?
- Khoảng chín giờ bốn mươi phút.
- Lúc đó anh đang làm gì?
- Tôi lấy mấy thứ lật vật để pha đồ uống.
- Lúc đó con dao phay có ở đó không?
- Không.
- Anh đoán chắc chứ?
- Vâng.
- Trên ngăn tủ ấy có ổ khóa không?
- Có.
- Vào lúc anh đã khai, ngăn tủ ấy đã được khóa lại hay không khóa?
- Không khóa.
- Khi án mạng xảy ra anh đang ở đâu?
- Santa Barbara.
- Ai bảo anh đến đó?
- Ông Peter Kent.
- Theo lời đề nghị của ai?
- Theo lời đề nghị của ông Perry Mason.
- Theo anh biết, ông Coulter tức người quản gia có tới chiếc tủ chiều tối hôm đó không?

- Có, tôi biết vì tôi thấy ông ta tới đó.

- Trước hoặc sau khi anh nhận thấy con dao phay không còn trong ngăn tủ nữa?

Harris nhấp nhẩm trên ghế:

- Xin miễn trả lời câu hỏi này.

- Anh là nhân chứng đã tuyên thệ, dù muốn dù không anh cũng phải trả lời câu hỏi này.

Harris ấp úng nói nhỏ:

- Trước.

- Xin nói lớn lên - Burger nói - để bồi thẩm đoàn có thể nghe rõ. Anh vừa trả lời thế nào?

- Tôi nói là trước khi.

- Do đâu anh biết được?

- Tôi thấy ông Coulter ở chỗ cái tủ.

- Ông ta làm gì?

- Lúc ấy ngăn tủ đã mở rồi. Tôi không biết ông ấy lấy hay đặt vật gì trong ngăn. Xong, ông ấy đóng ngăn lại và bỏ đi.

- Từ lúc ấy cho đến lúc anh mở ngăn tủ là bao lâu?

- Khoảng năm phút.

Burger gật đầu với Perry Mason một cách đặc thẳng:

- Ông có thể xét hỏi lại.

Mason hỏi gần như băng quơ:

- Nhân tiện xin hỏi, có phải anh đã bí mật kết hôn với cô Edna Hammer tức nhân chứng vừa mới trả lời thẩm vấn trước đây?

Phòng xử đang yên lặng một cách căng thẳng chợt xôn xao nhốn nháo vì khán giả chồm về phía trước để nghe cho rõ câu trả lời của Harris.

Harris ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Vâng, đúng vậy.

- Anh kết hôn với cô ta khi nào?

- Ngày mùng mười tháng trước.

- Tại đâu?

- Thành phố Yuma thuộc tiểu bang Arizona.

- Cuộc hôn nhân ấy thuộc giữ bí mật?
- Thưa vâng.
- Sau khi cưới, Edna Hammer lắp một ổ khóa lò xo trên cửa phòng ngủ của cô ấy phải không?
- Thưa vâng.
- Anh có chìa khóa mở cánh cửa đó?

Harris tỏ ra bối rối. Burger đứng phắt lên:

- Thưa quý tòa, tôi phản đối! Thẩm vấn sai nguyên tắc.
- Xôi xin rút lại câu hỏi. Sau khi xác định cơ sở, tôi có quyền hỏi lại câu này.

Burger lại từ từ ngồi xuống, nhưng dáng vẻ như sẵn sàng bật dậy bất cứ lúc nào. Mason ngồi dựa thoải mái trên ghế, hai chân bắt chéo trước mặt, bộ dạng hết sức ung dung.

- Anh đi Santa Barbara trong đêm xảy ra án mạng?
- Thưa vâng.
- Theo lời đề nghị của tôi?
- Phải.
- Ai đi với anh?
- Cô Warrington, thư ký của ông Peter Kent.
- Có gì nữa không?
- Thưa không.
- Anh bảo đảm điều này chứ?
- Thưa vâng.
- Anh đi đến nhà bà Doris Sully Kent?

- Khoan, thưa quý Tòa - Burger nói - Tôi cho rằng câu hỏi này không hợp lệ và ngoài lề, thẩm vấn sai nguyên tắc. Nhân chứng đi đâu và làm gì trong thời gian ở Santa Barbara, điều ấy không quan hệ.

Mason mỉm cười:

- Thưa quý Tòa, chính Luật sư biện lý đã mở cửa cho tôi. Ban này, nhằm chứng minh rằng tôi là người điều hành các việc trong nhà và đã phái nhân chứng này đi Santa Barbara, Luật sư biện lý đã hỏi anh ta ở đâu khi án mạng xảy ra. Do đó tôi có quyền tha hồ xét hỏi và hỏi sâu vào chi tiết để hiểu thêm về lời khai này của anh ta.

Chánh án Markham định nói gì đó nhưng khựng lại và tuyên bố:

- Bác bỏ lời phản đối.
- Anh Harris xin trả lời câu hỏi. Có phải anh đi đến nhà bà Doris Sully Kent?
- Vâng.
- Tối Santa Barbara, anh làm gì?
- Tôi đi đến nhà bà Kent? Một người tên là Jackson thuộc văn phòng ông Mason đang canh chừng ngôi nhà. Anh ta tự nguyện trực tới hai giờ sáng, nhưng tôi biết là sáng mai anh ta có việc ở tòa án, bèn bảo anh ta đưa cô Warrington đến khách sạn và tôi ở lại canh chừng ngôi nhà. Jackson lái xe của anh ta đưa cô Warrington đi khỏi, còn tôi đậu xe của mình ở một chỗ tiện quan sát ngôi nhà. Tôi trực ở đó đến tám, chín giờ sáng mới có một thám tử từ đến thay phiên.
- Lúc ba giờ sáng anh đang ở trước nhà bà Kent?
- Thưa vâng?
- Có chuyện gì xảy ra?
- Bà Kent nhận được một cú điện thoại.
- Anh có nghe được những gì bà ta nói khi trả lời điện thoại không?
- Có.
- Ra sao?
- Thưa quý Tòa - Burger phản đối - Thủ đoạn trong toàn bộ đường dây thẩm vấn tới đây đã lộ rõ. Nhân chứng này nghịch với tôi và thuận với Bào chữa viên như đã chứng tỏ rõ ràng trong cách thức anh ta trả lời một câu hỏi quan trọng của tôi. Bây giờ, nguy trạng bằng việc tái thẩm vấn và sử dụng những câu hỏi khôn khéo, Bào chữa viên đang tìm cách thiết định một điều gì đó mà việc xét hỏi trực tiếp của chúng tôi không thể thiết định được.
- Nhưng, thưa quý Tòa, chính Luật sư biện lý đã hỏi nhân chứng này đang ở đâu khi xảy ra án mạng, và...
- Và ông muốn kiểm tra hồi ức của anh ta bằng cách tái thẩm vấn về điểm quan trọng này. - Ông chánh án tiếp lời.
- Vâng, thưa quý Tòa.
- Tòa phán quyết rằng - Chánh án Markham nói - Luật sư có thể xét hỏi anh ta đi đâu, làm gì, thấy gì và nghe gì một cách chung chung, nhưng không được hỏi cụ thể người khác nói gì trước mặt anh ta; như thế là đi quá xa, nhất là nếu đụng chạm đến những vấn đề mà không ai có thể đứng ra công nhận được hoặc những vấn đề chỉ được công nhận là một phần của lý lẽ bào chữa.
- Xin luật sư tiếp tục. - Chánh án Markham nói với Perry Mason.
- Trong lúc xảy ra cuộc điện đàm thì anh ở đâu?
- Ở bên kia đường trước nhà Doris Sully Kent.

- Anh có biết mặt bà ta không?

- Có.

- Người trả lời điện thoại có đúng là bà ta không?

- Xin phản đối - Hamilton Burger cắt nhanh - Cùng lý do như trước. Luật sư Mason không thể chứng minh lý lẽ của mình bằng tái thẩm vấn nhân chứng của tôi.

- Tôi vẫn làm được nếu nhân chứng đã mở sẵn cửa khi trả lời thẩm vấn trực tiếp.

- Bác bỏ lời phản đối - Chánh án Markham nói - Câu hỏi này nhằm kiểm tra hồi ức và sự trung thực của nhân chứng. Tuy nhiên sẽ không thể cho phép việc kiểm tra hồi ức bằng cách trưng ra nội dung cuộc điện đàm. Tôi cho rằng đó là một phần trong lý lẽ bào chữa.

- Có phải bà Kent trả lời điện thoại? - Mason hỏi.

- Vâng.

- Anh trông thấy bà ta rõ ràng chứ?

- Vâng.

- Nhân tiện, xin hỏi, anh có biết... - Mason đột nhiên bỏ lửng câu nói. Ông xoay ghế chung quanh, đôi mắt hướng về phía quần chúng chật ních cả phòng xử, và rồi thình lình đứng lên - Thưa quý Tòa, tình cờ tôi nhận thấy bà Doris Sully Kent có mặt trong phòng xử. Tôi biết nguyên bà Kent đã được trát mời của Công tố viên, nhưng vì bà đã tiến hành một thủ tục pháp lý để xin hủy bỏ giấy ly hôn nên còn phải xét xem bà có đủ tư cách pháp nhân để đứng ra làm nhân chứng chống lại bị cáo trong vụ án này hay không. Mới đây đã có một cuộc thương lượng toàn diện đi đến chỗ thỏa thuận xong về mọi quyền lợi mà trước đây đã tranh chấp nhau, do đó, giấy ly hôn chính thức giữa bà Doris Sully Kent và ông Peter B. Kent đã cắt đứt hẳn quan hệ hôn nhân giữa hai người. Vì bà Kent hiện có mặt lại phòng xử, tôi muốn dùng bà làm nhân chứng cho Bào chữa viên. Xin Tòa truyền cho bà Kent không tới phòng họp cho tới khi tôi gọi trát mời đến.

Chánh án Markham nhú mào:

- Bà Doris Sully Kent, xin bà vui lòng đứng lên - Người phụ nữ trẻ tóc vàng đứng lên trong khi khán giả kéo dài cổ về phía ấy. Quan tòa Markham truyền - Đề nghị bà không rời phòng xử cho tới khi Luật sư bào chữa gọi trát mời đến. Và để tạo điều kiện dễ dàng cho việc trao ngay trát mời, Tòa sẽ tạm ngưng mười phút, trong thời gian đó bà Kent sẽ không rời phòng xử. Tòa cũng lưu ý Bồi thẩm đoàn không được bàn bạc với ai về vụ án cũng như không cho phép ai bàn bạc trước mặt mình, đồng thời không gọi ra hoặc phát biểu bất cứ ý kiến nào về sự có tội hay vô tội của bị cáo trước khi vụ án được trao phó cho quý vị vào phút cuối. Tòa tạm ngưng mười phút!

Chánh án Markham lui vào trong. Phòng xử bùng lên tiếng ồn ào Mason bước đến bàn Lục sự lập trát mời và trao cho nhân viên tòa án chuyển đến cho bà Kent. Ung dung, Perry Mason tản bộ về phía cửa dẫn sang phòng chánh án. Ông gặp Hamilton Burger ở giữa đường, vị Luật sư biện lý nói bằng giọng nghi thức nhắc:

- Thưa ông Mason, tôi thiết tưởng chúng ta nên vào viếng chánh án cùng một thể.

-Ồ, hay lắm - Mason xới lời. Hai người sánh vai bước vào phòng chánh án. Chánh án Markham đang ngồi sau bàn giấy với những chồng sách luật cao nghều. Ông rời mắt khỏi trang sách chỉ mục Bộ Luật Hình sự và ngược nhìn lên với dáng vẻ của một người bị cắt ngang đang lúc vội vã tìm tòi một điều quan trọng gì đó.

- Thừa chánh án Markham, trước mặt Bồi thẩm đoàn tôi không dám đề nghị, nhưng tôi cảm thấy hành vi của ông Mason đi đến chỗ miệt thị Tòa - Burger nói bằng giọng nghi thức cứng nhắc.

- Hành vi của tôi ư? - Mason hỏi.

- Vâng.

- Trong việc gì?

- Việc cố tình đặt con dao tương tự ấy vào ngăn tủ để gây bối rối cho nhà chức trách.

- Nhưng tôi không đặt con dao nào với ý định như thế.

Chánh án Markham nhú mày, khuôn mặt lộ vẻ quan tâm một cách trịnh trọng. Ông lên tiếng:

- Luật sư, tôi e rằng... - Thấy vẻ gì đó trên mặt của Mason, đột nhiên ông không nói nữa.

Burger hăm hở:

- Ông Mason, ông không thoát được đâu. Edna Hammer đã tuyên thệ mà nói rằng đó là ý đồ của ông.

- Nhưng cô ta không biết gì về ý đồ thực của tôi - Mason giải thích - Cô ta đâu phải là người đọc được đầu óc kẻ khác cũng chẳng phải là chuyên viên thần giao cách cảm.

- Nhưng cô ta khai rằng ông đã nói cho cô ta biết ý đồ của ông.

-Ồ, phải rồi - Mason nhìn nhận - Tôi có nói cho cô ấy.

Chánh án Markham hỏi:

- Theo tôi hiểu, nay ông sẽ tuyên bố là ông đã nói dối cô ta?

-Ồ, chắc chắn là như vậy. - Mason châm một điếu thuốc.

- Do đâu mà ông biết được về cô Edna? - Burner chất vấn -Ồ, tôi biết cô ta ắt phải là người mộng du. Ông Burger, ông thấy không, cô ta giữ chiếc chìa khóa tủ độc nhất, thế mà con dao lại biến mất. Tất nhiên, có thể nghĩ rằng ông Kent đã chọc ống khóa hoặc có chìa khóa thứ hai; thế nên khi ông Kent ở nhà giam tôi thấy có thể làm trắc nghiệm thử. Giả thuyết của tôi là chính cô Edna Hammer mắc chứng mộng du, cô ta lo lắng cho ông cậu và đi ngủ với ý nghĩ về con dao phay chập chờn trong trí óc. Một lần kinh nghiệm với cô ta khi cô giấu cái tách vào ngăn trống dưới bàn cà phê đã khiến tôi tin rằng trước đây cô ta đã lừng dưng nơi ấy để giấu các đồ vật. Còn gì tự nhiên hơn nếu cô ta lo lắng về con dao trong giấc ngủ, định ninh rằng ngăn tủ chén đĩa không phải là chỗ cất giấu an toàn, bèn trỗi dậy, trên người chỉ có áo ngủ, đi mở khóa tủ và giấu con dao vào ngăn trống dưới chiếc bàn? Tôi cảm thấy rằng nếu muốn khám phá ra chuyện này thì chỉ còn cách tạo ra những hoàn cảnh hoàn toàn tương tự. Thế là tôi đưa cho cô ta con dao và cố gây ấn tượng cho cô ta về tầm quan trọng của nó đến nỗi rất cần phải cất vào ngăn tủ khóa. Đêm hôm ấy sáng trăng, cô ta đi ngủ với con dao đè nặng trong đầu. Thói quen đã tự

khẳng định rồi đấy! Ông Burger ạ, lát nữa khi tôi khởi sự trình bày lý lẽ của mình tôi sẽ chứng minh rằng con dao mang ký danh Hiện Vật Bào Chữa A chính là con dao mà tôi đã đưa cho cô ta để cất vào ngăn tủ; rằng về sau nó được tìm thấy trong ngăn trống dưới mặt bàn cà phê do công của một tay thám tử thuộc hãng Paul Drake.

- Nghĩa là ông sẽ tuyên bố cô ta giết ông Rease? - Burger kêu lên -Ồ, thật là phi lý! Lố bịch!

Mason chăm chú nhìn đầu điều thuốc:

- Không, tôi sẽ không tuyên bố như thế. Chắc chắn cái lý của tôi sẽ sáng tỏ dần theo bước tiến của chúng ta. Còn buổi họp bàn này chỉ giới hạn ở lời gợi ý của ông cho rằng tôi miệt thị Tòa và giải định rằng tôi sẽ phải chịu kỷ luật với Luật sư Đoàn. Tôi đưa ra những điều trên đây chỉ nhằm giải thích rằng chẳng qua là tôi tiến hành thí nghiệm.

Mason quay lưng bước ra khỏi phòng. Chánh án Markham từ từ gấp cuốn Bộ Luật Hình sự và cất trả vào hàng sách chạy dọc theo một bên cạnh bàn. Ông nhìn mặt luật sư Burger và cố nín cười.

- Khốn khổ thân tôi.

Nói xong. Luật sư biện lý quay gót bước lộp cộp ra khỏi phòng.

Chánh án Markham đưa mắt nhìn khắp phòng xử và nói:

- Ông Mason, ông đã gọi trát mời xong?

- Vâng.

- Anh Harris đang được thẩm vấn phải không?

- Vâng.

- Anh Harris, xin bước lên.

Không có lời đáp trả. Burger vươn dài cổ ra nói:

- Có lẽ anh ta đã ra ngoài một chút.

- Tôi có một câu hỏi nữa muốn tái thẩm vấn ông Maddox - Mason nói - Trong khi chờ đợi ta có thể mời ông Maddox bước lên, nếu Tòa cho phép tôi mở lại việc tái thẩm vấn để hỏi câu hỏi ấy.

- Có gì phản đối không? - Chánh án Markham hỏi luật sư Hamilton Burger.

- Vì ích lợi của Luật sư biện lý - Mason nói - tôi xin nói rằng câu hỏi này trở nên rất cần thiết là do những bước phát triển không lường trước được của phiên tòa, nghĩa là do việc bà Doris Sully Kent sắp ra làm chứng.

- Không - Luật sư biện lý nói - Tôi không phản đối việc gọi lại nhân chứng! Tôi cũng muốn hỏi ông ta một câu hỏi khi đến lượt thẩm vấn trực tiếp một lần nữa.

Trật tự viên tòa án kêu gọi:

- Xin mời ông Maddox bước lên!

Một lần nữa trong hàng ghế các nhân chứng không có một phản ứng gì.

- Ông còn nhân chứng nào khác không? - Chánh án Markham hỏi.

- Xin quý Tòa thứ lỗi - Mason nói - Tôi muốn kết thúc việc tái thẩm vấn anh Harris trước khi tiến hành bất cứ việc gì khác, nhưng với ông Maddox tôi muốn hỏi thêm một câu nữa.

- Được. - Chánh án Markham nói.

Sự im lặng ngọt ngào bao trùm mấy giây đồng hồ. Chánh án Markham xoay xoay ghế:

- Tòa tạm đình lại một lát để trật tự viên tìm các nhân chứng.

Mason quay sang vỗ vỗ đầu gối của Peter Kent và nói:

- Thế là xong. Trong vòng ba mươi phút nữa ông sẽ bước ra khỏi phòng xử này với tư cách một người tự do.

Chương 22

Mason bước vào văn phòng của mình và thấy chiếc mũ lên pho tượng ông Blackstone [10] bán thân bằng đá cẩm thạch. Chiếc mũ chạm thẳng vào pho tượng xoay nửa vòng rồi trượt qua đầu theo một góc nghiêng.

Della Street cố giữ vẻ băng quơ, nhưng đôi mắt cứ long lanh.

- Vượt qua lằn vôi trước khung thành rồi hả xếp?

- Ngay giữa khung thành!

- Ông nắm bắt được các điều bí ẩn từ khi nào?

- Không biết - Mason ngồi xuống mép bàn, miệng cười cười rất trẻ trung - Các sự kiện nhỏ bé cứ như gai nhọn chọc vào trí não tôi. Vì sao Edna Hammer miệt mài đọc sách nói về bệnh mộng du? Vì sao cô ta lắp ổ khóa lên cửa? Vì sao bóng người mà Duncan trông thấy trên sân lại dừng ở chỗ bàn cà phê? Vì sao con dao trong tủ khóa biến mất được? Vì sao Maddox phải gọi điện cho bà Kent lúc ba giờ sáng trong khi ông ta biết rõ buổi họp bàn đã được sắp xếp xong rồi? Tôi lược bỏ hầu hết mọi lời khai của Duncan vì biết lão thuộc loại những con vẹt vị kỷ chuyên khai man một cách vô ý thức. Cứ trao cho lão một cái khuy, lão sẽ khâu dính cả một cái áo vét tông vào đó. Nhưng quả là lão có nhìn thấy một người nào đó mặc đồ ngủ đi trên sân. Còn chuyện đeo kính lên mắt, lão đã nói láo. Lão không hề mang kính và chỉ trông thấy một cái bóng mặc đồ trắng đi lang thang dưới ánh trăng. Dựa vào những sự việc xảy ra sau này lão đoán chừng bóng người ấy ắt phải là ông Kent, và rồi lão tự kỷ ám thị để đi đến chỗ tin chắc mình đã nhận ra ông Kent. Lão miệt mài rèn cho mình càng lúc càng khẳng định hơn. Tuy nhiên, điểm này không làm sáng tỏ được cuộc điện đàm bí ẩn. Maddox đủ khôn khéo để tránh không khai ra cú điện thoại mà Duncan gọi cho bà Kent lúc mười một giờ đêm. Các câu trả lời của ông ta khi thẩm vấn trực tiếp không thấy có gì gợi cho tôi nghĩ rằng hẳn ta có mặt ở đó. Tất nhiên tôi có ý xét hỏi lại Duncan xem trước lúc ba giờ sáng còn có những cú điện thoại nào không, bởi vì bà Kent khi trả lời điện thoại tại nhà đã nói rằng luật sư của Maddox đã sắp xếp xong một buổi họp bàn, nghĩa là Duncan đã có tiếp xúc với bà Kent trước đó. Nhưng Maddox khẳng định rằng hẳn ta không hề gọi điện cho bà Kent lúc ba giờ sáng. Tôi nghĩ rằng Maddox không thể khai man về chuyện gì có thể kiểm tra lại được. Điểm này khiến tôi bắt đầu tập trung vào Harris và ngay từ phút đầu tôi đã thấy mình đi đúng đường. Harris chính là kẻ làm rối tung mọi sự việc suốt cả đường dây. Anh ta toan tính đưa ông Kent đến chỗ bị kết tội. Khi nhận ra rằng ông Kent rất có thể sẽ được cứu thoát nhờ việc bào chữa dựa trên căn bệnh mộng du, anh ta bèn phá đám bằng cách khai rằng con dao không có trong ngăn tủ vào lúc Edna khóa lại. Anh ta còn cố phô mình để được gọi ra làm nhân chứng trước tòa. Rõ ràng là anh ta đã gọi điện nặc danh đến văn phòng luật sư biện lý một đôi lần vì có người mách cho Holcomb biết tôi đã tìm một con dao tương tự để đưa vào vụ án. Tôi vặn hỏi Edna, cô ta bảo không hề nói với ai; nhưng ắt hẳn cô ta đã hở ra cho Harris biết.

- Ông không có ý tráo lẩn gây rối hai con dao?

- Tất nhiên là không. Chẳng qua tôi chỉ muốn gây ấn tượng cho Edna về tầm quan trọng của con dao trong ngăn tủ để rồi cô ta sẽ đi ngủ với ý nghĩ ấy đè nặng trong đầu.

- Ông dự trù rằng cô ta sẽ mộng du một lần nữa.

- Phải.

- Và lấy con dao?

- Ông nghĩ cô ta sẽ làm gì với nó?

- Nếu lý luận của tôi là đúng, lẽ đương nhiên cô ta sẽ lập lại y như cũ, nghĩa là cắt con dao vào ngăn bàn cà phê. Đây là chỗ cất giấu bí mật mà cô ta không muốn người ta khám phá ra.

- Harris biết điều ấy chứ?

- Tất nhiên anh ta có biết vì đã sống như vợ chồng một cách thầm kín với cô ta hơn một tháng trời. Anh ta có chìa khóa vào nhà và chìa khóa mở chiếc khóa mới trên cửa phòng Edna. Hơn nữa các chứng cứ hướng về anh ta đã báo động sự chú ý. Anh ta có nhiệm vụ canh chừng nhà bà Kent ở Santa Barbara. Nếu anh ta có mặt ở đó đúng như anh ta nói, ắt đã nhìn thấy bà Kent rời khỏi nhà, lên xe hơi chạy đến Los Angeles. Anh ta đã không nhìn thấy, tức là anh ta không hề có mặt ở đó. Nhưng nếu anh ta không ở đó, thì đi đâu? Anh ta đã ghi lại chính xác thời điểm bà Kent nhận điện thoại lúc ba giờ sáng kia mà. Lại còn nắm được những lời bà Kent nói nữa. Nếu anh ta không có ở đó thì làm sao biết được những điều này? Lời giải thích duy nhất là chính anh ta đã gọi cú điện thoại ấy. Ngẫm nghĩ về khả năng này, tôi nhận ra ngay đây là lời giải thích duy nhất. Lời giải thích đã đúng đó ngay từ lúc mở màn vụ án, đồng đặc kêu gọi sự chú ý của ta mà ta nào có hay. Harris mọi người đều biết, đang canh chừng ngôi nhà ở Santa Barbara để nắm chắc rằng bà Kent không hề ra khỏi nhà. Anh ta muốn vù về Los Angeles, gây tội ác giết người rồi trở về Santa Barbara. Anh ta dự trù rằng trong thời gian đó nếu bà Kent ra khỏi nhà thì mình cần phải biết. Vì thế anh ta quyết định gọi điện thoại đường dài cho bà Kent. Tất nhiên, không thể dùng tên thật của mình, anh ta ngẫm nghĩ tìm một cái tên tạm nghe được và rồi đã chọn Maddox, bởi lẽ anh ta hình dung rằng nếu Maddox liên minh với bà Kent thì đó là một bước phát triển tình huống rất ư là lô-gíc. Kể hồ là ở chỗ nó quá lô-gíc, quá tỉ mỉ. Qua Duncan, Maddox đã gọi điện cho bà Kent rồi. Bằng cú điện thoại của mình, Harris đạt được cùng một lúc hai kết quả rất có giá trị đối với anh ta. Trước hết anh ta nắm chắc được rằng bà Kent vẫn ở nhà vào lúc ba giờ sáng; điều thứ hai là anh ta ghi lại được toàn bộ những lời bà ta nói để sau này khi nhắc lại những lời ấy thì anh ta có vẻ như vẫn có mặt ở Santa Barbara, xé xịch chỉ một vài phút với thời điểm xảy ra án mạng.

- Nhưng anh ta giết ông Rease để làm gì?

- Có hai lý do. Ngoài Edna Hammer ra thì chỉ còn ông Rease là người thừa kế chung tài sản của ông Kent. Mà Edna Hammer thì đã thành vợ hợp pháp của Harris. Giết ông Rease tức là loại bỏ được một kẻ thừa kế. Và rồi quy tội cho ông Kent tức là nhờ tay đao phủ loại ông Kent ra ngoài vòng.

- Nhưng ông Kent đã lập chúc thư truất quyền thừa kế của Edna.

- Không, ông ta chưa làm. Ông ta định sẽ lập chúc thư như thế sau khi Harris cưới Edna. Chính vì thế, Harris phải cưới Edna một cách lén lút. Anh ta dự trù sẽ có dịp trừ khử ông Kent trước khi ông ta biết chuyện kết hôn của họ và thay đổi chúc thư.

- Nhưng chính Harris đề nghị ông Kent thay đổi chúc thư kia mà.

Mason phá lên cười:

- Đó là một nước cờ rất hay. Harris vốn là kẻ phiêu lưu nhưng biết khai thác cơ hội. Anh ta biết Edna Hammer là một cô gái trẻ đẹp, quyến rũ sắp được thừa hưởng một gia tài kếch xù. Anh ta cũng chuyên chú tìm hiểu và biết ông Kent sẵn sàng đá văng ra khỏi nhà bất cứ anh chàng nào lăm le làm rể để đào mỏ. Harris đã thắng ông Kent bằng cách đề nghị ông ta truất quyền thừa

kế của Edna sau khi họ cưới nhau. Đó cũng là cách chơi của Pritchard. Anh ta nhặt đại một lá bài liều để giương ra một bức bình phong tuyệt vời với hy vọng sẽ cưới được vợ giàu.

- Lỡ ông Kent nghe lời anh ta và thay đổi chúc thư rồi thì sao?

- Không. Ông Kent rất bận công chuyện làm ăn nên chưa bắt tay vào việc đó. Ông ta muốn thấy Edna lập gia sống hạnh phúc rồi mới yên tâm lập chúc thư mới. Nhìn lại toàn bộ sự việc, tôi đoán có lẽ ban đầu Harris không tính đến chuyện giết người. Cô xem, anh ta chẳng qua chỉ là một kẻ đào hoa, có sẵn tiền để làm bình phong và một tham vọng làm giàu bằng con đường hôn nhân. Theo tôi, anh khởi sự như một kẻ cơ hội, mỗi lần chỉ đi một bước. Ban đầu anh ta chỉ muốn cưới Edna một cách hợp pháp. Thế rồi khi nhận thấy có một cơ hội bằng vàng để trừ khử ông Rease và ông Kent cùng một lúc, anh ta đã không thể nào cưỡng lại được. Edna đã thủ thủ với anh ta chuyện ông Perter trước kia mộng du, và rồi khi nhận ra chính vợ mình cũng là kẻ mộng du - lấy con dao ra khỏi tủ đem giấu đi rồi trở lại giường tiếp tục ngủ - Harris bèn nảy ra ý định khai thác chuyện mộng du của ông Kent. Do đó, vào đêm ngày mười hai sau khi Edna đã mộng du loanh quanh và trở về ngủ vùi, Harris lấy con dao ra khỏi nơi cất giấu của cô ta, rón rén đi vào phòng ông Kent sau khi mở cửa bằng chìa khóa lấy trong ví của cô gái, và đặt con dao dưới gối của ông Kent. Sáng ra ông Kent phát hiện ra nó và lo cuống lên. Edna cũng tìm thấy con dao dưới gối ông Kent. Cả hai người nhảy bổ đến kết luận là ông Kent lại tái phát chứng mộng du. Edna biết mình là người mộng du, nhưng không hề biết chính cô đã lấy con dao ra khỏi tủ. Vì thế cô ta không nghi ngờ chính bản thân mình. Harris tính toán mọi thứ cho một vụ giết người. Tôi không biết anh ta tính toán thế nào, nhưng khi tình hình đưa đẩy đến công việc ở Santa Barbara anh ta bèn thay đổi kế hoạch để có thể lợi dụng tình huống mới. Hiện trường đã lập xong, nay chỉ còn tạo tình trạng ngoại phạm hợp lý nữa là hoàn tất. Vô tình tôi đã nổi giảo cho giấc khi mở dịp để anh ta đến Santa Barbara, quay về Hollywood rồi lén vào nhà ông Kent. Anh ta có chìa khóa mà Edna đã cho, nay chỉ việc đến bên chiếc bàn cà phê và giở nắp lên. Nếu lúc ấy con dao không có ở đó, ắt anh ta phải chuyển sang một phương án khác mà không thể đoán được. Nhưng con dao đã có ở đó. Anh ta chỉ việc cầm lấy nó, giết ông Rease, sang phòng ông Kent - lúc này anh ta đã có chìa khóa giả mở cửa phòng ông Kent - nhét con dao vào dưới gối rồi quay về Santa Barbara.

- Vậy thì không thể là ba giờ sáng tức là khi ông Duncan trông thấy người mộng du? - Della hỏi.

- Không. Lúc ấy là mười hai giờ mười lăm. Ngẫu nhiên có sự trùng hợp xảy ra tạo thuận lợi cho Harris.

- Anh ta bỏ trốn rồi à?

- Chắc chắn. Vừa nghe thấy tôi nói rằng bà Doris Sully Kent có mặt trong phòng xử sau cuộc thỏa thuận ngã ngũ, anh ta biết ngay bà ta sẽ làm chứng về cú điện thoại và thành thật khai báo về cuộc họp bàn với Maddox và Duncan. Trong cuộc chơi này, Harris rất sớm nhận ra rằng sự kiện bà Kent ra khỏi nhà để đi Los Angeles ngay sau cú điện thoại ấy là một tình huống sẽ đẩy anh ta vào thế kẹt nếu chẳng may có người nắm bắt được trọn vẹn ý nghĩa những gì ắt đã xảy ra. Duncan khai rằng ông ta và Maddox ở bên nhau khi cùng gọi điện cho bà Kent lúc mười một giờ, lời khai này đã nhận chìm Harris.

- Maddox cũng bỏ trốn?

- Phải. Hắn dẫn mình vào vụ lường gạt này với hy vọng ngoi lên địa vị cao bằng một cuộc thương lượng kiếm chác to với ông Kent. Ông Kent ngồi tù, hắn hy vọng thỏa thuận được với bà Kent. Khi cánh cửa này cũng đóng nốt, hắn bèn bỏ trốn. Hắn trốn án lường gạt chứ không phải án giết người.

- Giả sử ông Rease không đổi phòng cho Maddox thì vụ án có chống lại ông Kent không?

- Lần giở lại từ đầu, cô sẽ thấy đó là sáng kiến của Harris. Rease vốn là người mắc chứng bệnh tưởng. Biết được điều đó, Harris chỉ cần đề nghị ông ta đổi phòng để tránh gió lùa, và kết quả đã xảy ra đúng như ý muốn. Hãy nhớ rằng trong nhà ấy Harris như là một cậu quý tử dễ thương, nhanh nhẹn, được lòng tất cả mọi người.

- Luật sư biện lý chắc là sùng sốt lắm nhỉ?

- Khi nghe tôi kể trong phòng chánh án tất cả đầu đuôi sự việc của vụ án, ông ta sùng sốt muốn chết đi được, đến nỗi quay ngược đầu điều xì gà làm cháy phồng méo cả miệng đi.

Nhớ lại cảnh tượng ấy. Mason cười khúc khích.

HẾT

[1] District, luật sư làm nhiệm vụ công tố cho các vụ án xảy ra trong quận nhiệm sở của mình.

[2] Stone: đá.

[3] Mason: thợ xây.

[4] Bệnh tưởng.

[5] Nghĩa là “đánh gục và lôi ra ngoài”.

[6] Môn bóng ném bầu dục ở nước Mỹ.

[7] Tiếng reo hò của các cổ động viên trong trận đấu.

[8] Tiếng reo hò của các cổ động viên trong trận đấu.

[9] Thuật ngữ tòa án bằng tiếng La Tinh có nghĩa là sự kiện phạm pháp, khẳng định đơn thuần một điều là đã có án xảy ra, sau đó cần phải có các nhân chứng để xác định mức độ phạm tội.

[10] William Blackstone (1723 - 1780) nhà luật học người Anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>